

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ПЛАМЪЦИ В РАЯ

Превод от английски: Силвия Ненкова, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Никога не си виждал жена като нея! Снимката, която ти изпратихме, не разкрива и половината от красотата ѝ. Нито една снимка не би могла да бъде толкова хубава, колкото е тя.

Настанил се недотам удобно в Орегон — на леглото, защото столовете в мотелската му стая бяха затрупани с доклади — Чейс Уилкокс смръщи недоволно вежди. Не харесваше невъздържания възторг, който изпълваше гласа на по-младия му брат Дейн. Жененият му по-млад брат. По-малкият брат, който имаше прекрасна съпруга и две чудесни деца. А не можеше да престане да говори за някаква красива танцьорка, която учела дъщеря му на танца хюла. Хюла, за Бога! Всъщност Чейс нямаше нищо против неговата племенница Сенди да се учи да танцува. От малкото, което беше видял от този танц, той смяташе, че е добро физическо упражнение. Проблемът беше таткото на Сенди. Той показваше прекалено голям ентузиазъм към танцьорката, а това правеше Чейс неспокоен.

Танцьорката беше наистина толкова секси, че би могла да запали огън дори в студен камък. Почти неохотно, той докосна леко с пръсти поставената с лицето надолу снимка, която беше пристигнала с последното писмо на брат му от Хаваите. Бавно я обърна с лицето нагоре с надеждата, че не е чак толкова лошо, колкото изглежда. Беше дори още по-лошо. Заля го гореща вълна на желание — толкова силно, че го заболяха слабините. Такава страст не беше успяла да събуди у него дори бившата му съпруга, която беше много красива, много способна и умееше много неща в секса.

Жената от снимката очевидно беше уловена в момента, когато, след като се е въртяла бързо в кръг с малката дъщеря на Чейс в ръцете си, се е обърнала с лице към фотоапарата. Лайза се смееше широко и свободно — толкова свободно, както той не смееше да се надява, че някога ще може след безцеремонната жестокост на майка ѝ. Беше задължен на Жан, съпругата на Дейн, че му помага с грижите за Лайза.

Жан беше нежна и търпелива, любовта струеше от нея и обливаше всички с топлотата си, така естествена за нея, както дишането.

А танцърката, известна със сценичното име Пеле, беше нещо съвсем различно. Тя имаше дълги крака, яркочервена коса и блестящи златистозелени, прилични на котешки, очи. Пеле, която излъчваше чувственост така, както огънят излъчва топлина. От покриващата я коса той не можеше да види какво точно е тялото ѝ, но беше сигурен, че е прекрасно като на всички момичета от шоу бизнеса. Жените, които се перчат по сцената, обикновено имат какво да покажат.

— Ей, братко, там ли си, или си сучеш мустака в банята? — попита го Дейн.

— Да, още съм на телефона, прозявам се от скука, докато те слушам как сипеш хвалебствия за някаква екзотична танцърка, която не ти е съпруга.

На Хаваите, Дейн се засмя, въпреки че гласът на брат му излъчваше преди всичко неодобрение, както винаги, към жените въобще. Той хранеше добри чувства само към снаха си Жан. Към нея проявяваше такава дълбока нежност, каквато изпитваше и към дъщеря си Лайза. Това даваше надежда на Дейн, че брат му ще успее да победи униинето и горчивината, завладели го, след като беше загубил попечителството над дъщеря си.

— Не се тревожи. Жан е доволна не по-малко от мен от Никол. Тя също много я обича — каза Дейн. — Никол се държи много добре с децата и има истински талант на художник. Всъщност почакай да видиш рисунките ѝ. Ще разбереш защо избрахме нея да направи илюстрациите за...

Докато брат му продължаваше да говори като грамофонна плоча за способностите на Никол като художник и научен илюстратор, Чейс барабанеше със загрубелите си пръсти по бюрото на обикновената мотелска стая, която в момента му беше дом. Навън, невидим под струпалите се над Северния Тихи океан облаци, беше набразденият кратер на вулкана в планините Сейнт Хелън, от който излизаше пара в очакване на енергията, която отново ще избликне под формата на лава.

Чейс не би чакал толкова дълго и търпеливо собственото си избухване. Беше му дошло до гуша да слуша хвалебствията на брат си за тази образцова жена, която просто по случайност била и танцърка на сцената. Щом Жан беше прекалено добра и изпълнена с нежност, за

да не види опасността, която заплашва брака ѝ, Чейс трябваше да ѝ помогне да се справи. Тъй като вече беше женен веднъж за пищна, но безотговорна жена, той можеше да разпознае нейната посестрима, която сега въртеше съблазнително бедра около неговия по-малък брат.

Бързо и неочаквано дори за самия себе си, Чейс реши, че наистина не може да чака повече. Работата му, която беше и смисълът на живота му, беше да изучава прераждането на живота в белязаните от вулканичната лава планински склонове, но той не искаше да му се налага да спасява брат си от разрушенията и разочарованията, които би могла да му донесе чувствената танцьорка Пеле. Чейс знаеше прекалено много за този род агония — за разяждащите съмнения, за отчаянието, за студената омраза. Нямаше да позволи това да се случи и на Дейн, на неговата съпруга и на децата им.

С безцеремонността, характерна за по-големите братя, той прекъсна Чейс по средата на изречението:

— Имам разрешение да изучавам кипюките. Ще дойда на Хаваите веднага щом приключи работата си тук.

— Наистина ли? — отговори Дейн. — Лайза ще бъде толкова въодушевена! Ти много ѝ липсваш.

— Сигурно не толкова много, колкото тя — на мен. Гласът му издайнически потрепери. Не знаеше колко много и нежно обича малката си дъщеря, докато не се изправи в съда преди две години само за да изпита неистова ярост към съдията, който беше заслепен от ангелската красота на Линет и не можеше дори да предположи каква себичност се крие зад нея. Лайза — нежна, срамежлива и интелигентна Лайза — малко момиченце, което току-що е навършило пет — беше поверено единствено на грижите на жена, на която не би могло да се повери попечителство дори над камък.

Чейс сви дланта си в юмрук, защото болката от раздялата с дъщеря му беше все още много силна. Болеше го от силното желание да я последва, да почувства малките ѝ пръстчета върху *гъстата си козина*, докато в същото време тя се смее щастливо и прави *мъхести балончета* до бузата му. Имаше нужда отново да я увери, че я обича, както и да засили собствената си вяра, че грешките на родителите ѝ не са нанесли неизлечими рани на детското ѝ съзнание.

— Постъпи правилно, като повери Лайза на нашите грижи, след като онази кучка я остави на прага ти — побърза да каже Дейн. —

Просто нямаше да ти е възможно да я вземаш със себе си, докато пълзиш по кратерите на любимите си вулкани, особено като се има предвид, че тя се възстановяваше от пневмония. И дори да ѝ беше намерил прекрасна детегледачка... Е, просто не е същото, като да растеш в семейство.

— Знам. — Гласът на Чейс издаваше умора и гняв. Той наистина беше и уморен, и ядосан.

Изглежда, през цялото време, откакто беше чул решението за попечителство, се чувстваше така. Със сигурност беше прекарал последните няколко седмици в прекалено много работа и ядове. Беше си наложил работен ден от осемнайсет часа, за да завърши старите си проекти, което щеше да му даде възможност да прекара една седмица на Хаваите, където да започне нов проект и да сложи ред в живота на щастливия си по-млад брат. Едва тогава Чейс щеше да бъде свободен да замине с Лайза на Големия остров. Там искаше да прекара поне едно десетилетие в изучаване на благословеното за Хаваите равновесие, резултат от несъкрушимата упоритост на живота да оцелява, независимо от стечението на обстоятелствата.

— След Линет, Лайза имаше нужда от любящо семейство, от жена като Жан — каза Чейс, като се опита да не влага горчивината, която изпитваше, нито в думите, нито в гласа си. — Лайза имаше нужда да обича и да бъде обичана от майка. От усмивката, която виждам на снимките, мисля, че дължа на теб и Жан повече, отколкото бих могъл да върна.

— За нас беше удоволствие. И не забравяй Никол. Тя наистина има талант да работи с деца. Тя и Лайза...

— О, в никакъв случай няма да забравя Никол — прекъсна го Чейс. — Това е обещание. Прегърни силно Жан от мен — каза той, а мислено добави: *И скрий себе си за това, каква глупост си направил.*

Той затвори и втренчи поглед в снимките на Лайза и Дейн, Лайза и нейните братовчеди, Лайза и Жан, Лайза, която прилича на джудже до една от огромните папрати, които се срещат на Хаваите, Лайза, която се усмихва срамежливо на тъмнокосо и загоряло хавайско момче, чиито лицеви кости обещаваат бъдеща красота и сила. Като лицето на самата Лайза, едва на седем години, тя притежаваше красота, която караше хората да втренчват погледи в нея. Като майка си, тя беше прекалено красива, за да бъде истинска. Но за разлика от Линет, Лайза

беше уязвима и податлива за човешките чувства. Заради нея, както и заради Дейн, гъвкавата и съблазнителна танцьорка трябваше да изчезне от живота им. Чейс можеше само да се надява, че по-малкият му брат няма да забърка някаква каша през седмицата, която оставаше до появяването му на Хаваите.

ГЛАВА 1

— Ще видиш — каза Дейн, като изгледа брат си изпод вдигнати, извити в дъга, вежди. — Наистина с голямо удоволствие ще изговоря думите: *Нали ти казах!*. Няма нищо, което би могло да се сравни с танцуващата Никол.

Чейс преглътна онова, което искаше да каже. Нещо от рода на хаплива забележка за хормоните и глупостта на мъжете. И по-добре стана, че в този момент не обърна внимание на брат си. Ако беше погледнал Дейн в лицето, сигурно щеше да потрепери, като види самодоволната му усмивка.

На слабата светлина в клуба *Кипюка* Дейн наблюдаваше лицето на Чейс с надеждата да види скрит ентузиазъм или поне интерес към Никол. Но не видя нищо, освен твърдост и ъгловати черти, бледия пламък на сивите му очи, тъмната като индиго къса коса и мустаци на брат си. Ако Чейс изпитваше и нещо друго, освен силна умора и скука, той не издаваше чувствата си на никого, дори на по-малкия си брат.

Дейн смръщи леко вежди и отмести поглед встрани. Той си спомни за други времена и за един доста по-различен мъж — по-млад мъж, който се смееше на шегите и се усмихваше дори като види малко кученце да тича подир някоя топка. Но това беше преди ВПОК: *Времето преди онази кучка*. След Линет, Чейс не се усмихваше често, смееше се още по-рядко. Макар че му съчувстваше, Дейн мислеше, че е крайно време по-големият му брат да преодолее грешката си и да започне отново да се радва на живота. Все пак, Чейс едва ли беше първият мъж, който да не е сполучил в брака.

Дейн и Жан бяха прекарвали голяма част от времето си напоследък в тревоги за Чейс и особено след като той загуби попечителството над дъщеря си. И продължаваха да се тревожат. Точно затова бяха решили, че Хавайските острови са мястото, където Чейс би могъл да излекува душевните си рани. А Никол Балард беше жената, която би могла да го накара да разбере, че Жан не е единствената, която може да бъде щедра, нежна и любяща.

Чейс отпиваше от чашата си с бира и чакаше червенокосата танцьорка с гореща кръв да се появи на сцената, а публиката — да изрази възторга си от великолепното ѝ тяло. Гневът, който го изгаряше отвътре, вече не беше така ясно изписан на лицето му. Не повече, отколкото едно предстоящо избухване на вулкан може да се предскаже по спокойния му кратер. Той беше мъж, който от опит знаеше, че чувствата могат да бъдат измамни, особено ако е замесена красива жена. А тази вечер със сигурност беше замесена красива жена.

Макар да бяха минали седем дни, откакто Чейс беше видял снимката на Никол Балард, образът ѝ все още изгаряше сетивата му. И най-вече слабините му. Жената от снимката беше цялата секс, грациозност и енергия с дългата си, свободно пусната коса, която се развяваше във вихъра на танца. Когато най-после беше успял да преодолее сексуалното излъчване, което струеше дори от снимката, той беше заинтригуван от комбинацията от интелигентност и жизненост, които се излъчваха от лицето на Никол. А после, още при следващото поемане на дъх, той беше като покосен от чувственото огнено излъчване на косата ѝ и удоволствието да види дъщеря си обгърната от този пламък, подобен на пламъка на живота. Пеле, огнена жена. Образът от снимката още преследваше Чейс. А това не му беше приятно. Всеки път, когато погледнеше снимката, той си мислеше за това, колко лесно го бе заблудила Линет и колко уязвим беше Дейн. Всеки мъж на негово място би се изкушавал. Жан нямаше как да спечели в съревнованието с червенокосата изкусителка, която постепенно си пробиваше път в живота на семейството.

Нито една жена не би могла да се сравнява с Никол. Всеки път, когато погледнеше леко размазания образ, запечатан на снимката, той се чувстваше така, сякаш някой стягаше здраво сърцето му в менгеме. През цялото му тяло минаваше шок, подобен на електрически вълни. И всеки път, когато това се случваше, гневът му ставаше по-силен и по-горещ. Дейн не би могъл да устои на това изкушение дълго.

Никой мъж не би могъл.

И точно затова Чейс седеше в частния нощен клуб. Тялото му бе приятно отпуснато, но умът му не спираше да работи. Той мислеше за онова, което бе оставил след себе си в професионален план, както и за онова, което му предстоеше, както в личния, така и в професионалния живот. Беше дошъл на Хаваите по-рано, отколкото трябваше. Все още

получаваше факсове и електронна поща от вулканолозите, които бе зарязал в средата на работата на двата континента.

И, което беше още по-лошо, не бе могъл да разопакова багажа си и да вземе душ, преди Дейн да го замъкне в клуб „Кипюка“, за да гледат танцърката Пеле. В момента Чейс беше уморен и ядосан. Като се вземеше предвид всичко, едва ли имаше по-подходящ момент да се противопостави на амбициозната танцърка. Но, за нещастие, Жан, Лайза и Сенди бяха някъде зад сцената, така че нищо полезно не би могло да произтече тази вечер.

Той знаеше, че трябва да бъде благодарен на забавянето. Още не бе готов да предприеме хладнокръвни военни действия, каквито знаеше, че ще бъдат необходими, за да победи още една Линет. Но не беше благодарен. Просто искаше цялата тази отвратителна работа да остане зад гърба му, за да може да концентрира усилиято и вниманието си върху добре известните хавайски вулкани.

Хвърляше скрити коси погледи към брат си, с които го изучаваше. Не трябваше да си кой знае колко проникателен, за да видиш, че Дейн няма търпение да види танца на Пеле. Не за първи път Чейс се зачуди, колко дълбоко в съзнанието и чувствата на доверчивия му брат беше успяла да се промъкне червенокосата изкусителка. Но не толкова дълбоко, колкото ѝ се искаше на нея, очевидно защото в противен случай Дейн щеше да поиска развод. Е, Пеле имаше дяволски късмет, каза си мрачно Чейс. Тя все още не знаеше това, но с нейното малко шоу беше свършено. Щеше да ѝ се наложи да си потърси друг богат и доверчив млад мъж, когото да изиграе.

Несъзнателно Чейс беше напрегнал едрото си тяло, като че ли му предстоеше битка. Искеше да сложи край на играта, да стигне до Пеле, да проникне в нея толкова дълбоко, че да обърне алчността ѝ срещу самата нея. А после щеше да я остави с разтворени рани и така да премахне заплахата, която висеше над брака на брат му. А дотогава можеше само да чака с мускули свити и пренапрегнати от усилиято да съдържи отвращението си. Трябваше много да внимава и в никакъв случай да не издава чувствата си. Дейн му беше казал, че според него тази жена е добродетелна, интелигентна, топла, любяща и мила. И други такива лъжи и примамки, използвани от женския пол, за да бъдат впримчени мъжете.

Но Чейс вече не беше глупак. Линет го беше излекувала завинаги. Каквито и измамни илюзии да беше хранил по отношение на женския характер, те се бяха стопили преди шест седмици, когато Линет му се бе обадила и му беше заявила, че вече се е уморила от дъщеря им, че новият мъж на живота ѝ мрази хленчещите деца, така че Чейс може просто да си явземе обратно. Завинаги. И че тя никога вече не иска да види проклетото дете. Типично за Линет, тя не се беше постарала да скрие нищо от Лайза. Всъщност Лайза стоеше до нея, докато говореше по телефона и чу всичко.

Само споменът за нехайството и непреднамерената жестокост на Линет към Лайза изпълваше цялото тяло на Чейс с неконтролируема ярост. Той се беше оженил, защото искаше дете. Мислеше, че и с Линет е така. Но скоро стана ясно, че тя въобще не беше искала дете. Едва изтърпя неудобството да износи бебето. Той се залъгваше, че просто ѝ трябва повече време, че не всички жени притежават естествено майчинско чувство.

Грешеше. Нищо не се промени, само дето стана дори още по-лошо. Докато Лайза навърши четири, Линет беше имала вече няколко любовника. Когато Чейс я помоли да отиде при брачен съветник или психиатър, тя се засмя и каза, че няма нужда от нищо, освен от по-голяма издръжка от него, че се отегчава, затова не подбира мъжете.

Чейс отказа да ѝ даде повече пари. И тогава тя му представи документите за развода и каза, че иска пълно попечителство над Лайза под претекст, че всяко дете има нужда от майка, а Чейс непрекъснато пътува или пък просто не е вкъщи. А всъщност искаше да бъде достъпно за нея богатството на семейство Уилкокс, да вземе от него колкото може повече.

Съдията беше очарован от дребното сърцевидно лице на Линет и изречените с тих и нежен гласец лъжи за това, колко добра майка е тя. И Чейс остана без съпруга и без дете. Позволиха му да посещава дъщеря си, но за кратко. Не му останаха и илюзии относно това, какво жените искат от мъжете.

Била добра майка, глупости! Линет беше задържала Лайза точно толкова време, колкото ѝ беше необходимо, за да си намери друг богат глупак, за когото да се омъжи.

Чейс беше благодарен, че дъщеря му е отново при него, въпреки факта, че това не би могло да се случи в по-лош момент за

професионалната му кариера. Когато Линет се обади, той беше в Мексико, където наглеждаше работата на трима души от специалния екип за бърза помощ. Спешният случай беше възникнал, когато водачът на експедицията беше напълнил дробовете си с отровните изпарения от кратера на Ел Шикон. Наредиха му да прекара един месец на лечение в болница, която да се намира на морското равнище. Чейс беше изразил доброволното си желание да наглежда работата, защото, в противен случай, проектът щеше да бъде изоставен по средата на проучванията.

Като че ли това не беше достатъчно, Мон Сен Елен клокочеше и се издуваше с обещание за ново изригване. Чейс разполагаше с три месеца, за да завърши първата фаза от дългогодишните изследвания върху възвръщането на живота върху залетите от вулканична лава склонове.

Нито Ел Шикон, нито Мон Сен Елен бяха подходящо място за слабичкото седемгодишно дете, което току-що се беше възстановило от пневмония. Чейс тъкмо беше седнал да напише писмо, с което да се откаже от изследванията на Сен Елен, когато се обади Жан, за да попита дали няма да е добре за Лайза да прекара лятото с тях на Хаваите. Беше типично за Жан да се държи така, сякаш той й правеше услуга, когато се съгласи Лайза да отиде.

„Проклет идиот“, помисли си с яд Чейс, докато гледаше мургавия красив профил на брат си. Нима Дейн не знаеше какво рядко съкровище притежава в лицето на Жан? Тя беше слънчево изключение от горчивата истина, че жените са курви, които се продават на този, който плати най-висока цена. И защо, по дяволите, му трябва на Дейн да тича подир някаква си лъскава стриптийзъорка?

С длани, свити в юмруци под масата, Чейс пожела да беше на Хаваите просто като професионален вулканолог, а не като нежелан брачен съветник. За него Хаваите не бяха Големият остров, а Вулканичният остров, горящият Рай, който беше дом на най-големите и най-могъщите вулкани в света. Мястото му беше по чистите и стръмни планински склонове, а не в задимен клуб в четвъртък вечер, където да чака да се срещне с курвата, с която брат му се правеше на глупак.

— ... това е моят брат, доктор Чейс Уилкокс — тъкмо казваше Дейн, след което срита брат си не дотам дискретно под масата.

Автоматично, Чейс престана с горчивите мисли, които изгаряха ума му. Изви устни в учтива усмивка и стана, за да бъде представен на още един учен, занимаващ се с изследване на вулканите, етнолог, който също така преподаваше в различни университети и който беше един от местните хора. В клуб „Кипюка“ вечеряха само хора от университетските среди, хора, които пълзяха по кратерите на вулканите, учени и доброволци от националните резервати и местни хора, като например Боби Камехама, собственикът на клуба — този, който биеше ударните инструменти за танцьорите.

Когато Чейс се изправи, за да стисне ръката на Боби, той беше не малко изненадан. Със своите метър деветдесет и пет, със здравето си и мускулесто телосложение, Чейс обикновено беше най-едрият мъж, където и да се намираше. Но Боби беше по-едър и от него. И то доста по-едър. Беше по-висок сигурно с осемдесет сантиметра и поне шест паунда по-тежък от Чейс. Боби притежаваше измамно гладката, нежна и мека на вид физика, която притежават почти всички чисти полинезийци. Но Чейс знаеше, че не трябва да се остави да бъде подведен от външността. Беше играл американски футбол с не един островитянин. Те бяха тежки и корави като масивни скали. Силата на Боби се излъчваше от спокойния му поглед, за нея говореше и силната длан, която леко стисна тази на Чейс.

— Можеше да те вземем в отбора на колежа. — Докато говореше, усмивката на Чейс се промени — стана по-малко професионална, повече издаваща личните му чувства. Защитниците непрекъснато притискаха лицето ми към земята.

— Ти си играл професионален футбол?

— Не. Не бях достатъчно едър.

Боби се засмя, без да му повярва дори за миг.

— Струва ми се, че си бил прекалено умен. Дейн ми разказа за проекта Мон Сен Елен, който е само един измежду многото. За Хаваите е чест, че си дошъл да работиш тук. — Неочаквано, едрият мъж се усмихна лъчезарно — Макар да си още един от „онези проклетите богати мамини синчета“.

Чейс също се засмя одобрително при тази неочаквана шега. Освободи ръката на Боби, но едрият хаваец отново я хвана. С характерните за неговата раса широки и плоски върхове на пръстите, той проследи мазолите по дланта и пръстите на Чейс.

— Ти не ми каза, че той може да удря барабаните — оплака се Боби на Дейн, като без никакви затруднения премина на езика пиджин.

Това не беше пиджинът на истинските островитяни, който беше разбираем единствено за местните хора. Боби говореше нехайната, изпълнена с жаргонни думи, версия на английския език, която се беше развила като самостоятелен език на островите.

— Не си ме питал — отговори Дейн с широка усмивка. Боби отговори нещо на мелодичен хавайски. Чейс заподозря, че смисълът на думите не беше приятен за ухото. Усмивката на Дейн стана дори още по-широка.

— Не е необходимо приятелите — добави Боби с огромно достойнство и съвършена дикция — да си задават въпроси, когато темата е от такава важност. — Огромната му ръка обгърна раменете на Чейс. — Ще останеш по-дълго време на островите, нали, братко? — запита го той.

Чейс погледна към комплекта съвременни бонго барабани, поставени в единия ъгъл на сцената, и кимна с глава.

— Добре е, че тук не се придържате толкова строго към традициите. Никога не ме е привличало удрянето с длани по пънове.

— Прадедите ми винаги са живели толкова добре, колкото е било възможно, толкова дълго, колкото са могли, и винаги са вземали най-доброто, което времето и животът са им предлагали. — В черните, издаващи интелигентност, очи на хаваеца блестяха весели пламъчета. — А това е единствената хавайска традиция, която смятам за достойна да бъде запазена. Сърфингът е само за лудите глави.

— Аз съм луда глава, но не съм чак толкова луд — каза Чейс и приятелски тупна Боби с юмрук по рамото — удар, от който повечето мъже биха залитнали.

Боби се усмихна и върна удара. Дейн се засмя, а усмивката му издаваше нещо много близко до облекчение. Жан му беше казала, че Чейс и понякога раздражителният хаваец ще си допаднат незабавно, но Дейн не беше чак толкова сигурен. Някои от много едрите мъже не обичаха край тях да има други също толкова едри екземпляри. Но Чейс не беше от тях. Облекчение беше за него, че и Боби не е от тях. Откакто Никол беше довела Дейн и Жан в нощния клуб, те бяха завързали повече приятелства за един месец, отколкото за предишните

две години от живота им на острова. Боби Камехамеха беше един от тези приятели.

Светлините започнаха често-често и силно да премигват.

— Танцьорите са неспокойни тази вечер — каза Боби с известна горчивина. — Не мога да ги обвинявам. Пеле се върна. А тя е достатъчна да накара дори митичните каменни реки в Мауна Лоа да се разтопят и отново да потекат. Трябва много бързо да изчезвам оттук.

С тези думи, Боби тупна още един път приятелски Чейс по рамото и тръгна към сцената.

Дейн хвърли кос поглед към по-големия си брат.

— Боби има докторска степен по средновековна иконография. А втората му докторска степен е по невербално общуване.

— Вярвам ти. След като се запознах с него, вярвам на всичко. — Изведнъж на Чейс му хрумна нещо, което го изпълни с надежди. — Той ли е любовникът на Пеле?

По мургавото лице на Дейн се изписа силна изненада. За разлика от брат си, Дейн имаше по-скоро телосложение на бегач на дълги разстояния, а не на последен защитник, който има достатъчно мускули и достатъчно здрави кости, та да може да понесе каквото и да е наказание от противниковите нападатели. — Боби е женен — каза Дейн.

— От кога такива факти тревожат жените като нея? — Думите на Чейс бяха сардонични като усмивката му.

Дейн просто поклати глава.

— Никол не е такава.

Раздразнението и силната умора победиха Чейс. Преди да успее да се възпре, той изстреля думите:

— Тя е жена, нали?

Дейн потрепери при силната горчивина, която тонът на брат му изразяваше.

— Никол не си сваля гащите наоколо. Точка.

— За кого говорим — за Никол, за Пеле или за статуетката на някоя светица?

— Сега ти се заяждаш. — Усмивката на Дейн приличаше на озъбване. — Пеле е галеното име, което майката на Боби даде на Никол, когато се срещнаха за първи път. Пеле е богинята на вулканите тук.

Скрити под масата, дланите на Чейс отново се свиха в юмруци. Брат му като че ли се стремеше към катастрофата. Дотолкова ли беше заслепен?! Смяхът и привързаността, които се прокрадваха в тона му, когато говореше за Никол, предизвикваха у Чейс желание да го удари. Но това нямаше да е умна постъпка, затова Чейс стисна зъби. Трябваше да се въздържа, а не да започне грубо да набива в главата на наивния си брат каква е неизбежната връзка между жените и парите.

— А какво мисли Жан за тази... танцорка? — за пита Чейс, като в последната минута замени с „танцорка“ думата, която никога не употребяваше на публично място.

— Тя е най-голямата почитателка на Никол.

Тихо произнесената псувня на Чейс не се чу, благодарение на ударите по барабаните. Осветлението в залата съвсем угасна. Само кръговете светлина от прожекторите се фокусираха върху малката издигната сцена.

Пеле беше пристигнала.

ГЛАВА 2

Никол Балард забеляза внезапния лъч остра, заслепяваща светлина, преминал през пролуката между завесите от зелено кадифе. Усмихна се окуражително на седемте тийнейджърки, строени в права редица пред нея. По даден от нея сигнал, те се обърнаха и застанаха с лице към спуснатите завеси. Всичките момичета бяха неспокойни и с известно неудобство раздвижваха крайниците си. Това беше тяхното първо представление.

Само за миг, Никол задържа ръката си върху блестящата кестенява коса на Сенди Уилкокс, мълчаливо окуражавайки нервното момиче. Тя и приятелката ѝ Джуди се упражняваха тайно от месеци, защото искаха да изненадат бащите си. Те, разбира се, знаеха, че дъщерите им правят първите си стъпки в танца, но нямаха представа, колко елегантни и женствени могат да бъдат тези момичета, макар и в тийнейджърска възраст.

— Помни — прошепна Никол така, че да бъде чута само от Сенди, — ти си богиня.

С последно нежно докосване на косата ѝ, Никол напусна сцената. Босите ѝ крака стъпваха абсолютно безшумно.

Жан седеше в крилата на залата и държеше за ръката малко слабичко момиченце с ясни сиви очи и коса, черна и бляскава като вулканично стъкло. Когато Никол се приближи към тях, момиченцето ѝ протегна свободната си ръка. Усмихнат, Никол пое студените пръсти на детето и ги обгърна с топлината на своята длан. И заедно, те зачакаха представлението със затаен дъх, почти толкова нервни, колкото и момичетата на сцената.

Танците хюла сякаш говореха за пищните угощения на древността, за лукави богове и за умни хора. Тяхната магия се предаваше на безброй поколения на Хаваите и накрая беше записана, ако това въобще е възможно, във файловете на университетската катедра по етнология. И, отдадена на работата си, поемайки с радост все повече и повече задължения, Никол беше открила магията и

радостта от танца. С помощта на майката на Боби — жена, която беше толкова гъвкава и елегантна, колкото и едра — Никол беше преработила основните движения на танца и беше научила децата на тях. Резултатът много приличаше на самия клуб „Кипюка“, смесица от традиция и възможности за промяна по-скоро, отколкото стриктно спазване на ритуали от отдавна отминали времена.

Тази вечер момичетата не бяха облечени нито в модерни полички от изкуствена материя, нито в традиционни поли от листа, носени по време на този танц. За да се спази желанието на Боби да разкрие *„по-скоро истината, отколкото точните факти на традицията“*, костюмите на момичетата приличаха повече на тези от остров Самоа, отколкото на хавайски. Пак според Боби, те бяха най-добрите, с които разполагаха, а това беше по-съществено от тяхната автентичност. В този случай, всички бяха одобрили решението му. Поличките на момичетата бяха от коприна, къси, с щамповани ярки цветя на тъмен фон, и прилепваха плътно към стройните им бедра. Според Боби, изработените от целофан, вместо от трева, *„традиционни“* поли бяха по-близо до стриптийза, отколкото до танците. Тези полички подчертаваха грацията на движенията, а не пола на танцьорките. Всяко момиче беше облечено в подходящо по цвят горнище без гръб, завързано с презрамки на врата и втори път на гърба. Всяко едно момиче имаше стръкче хибискус, втъкано зад ухото, а през рамо — полинезийска гирлянда от ароматното цвете плумерия. Не се виждаше нито венчелистче пурпурна орхидея. Боби беше тропнал с огромното си ходило, за да изрази неотстъпчивостта си по въпроса за пурпурните орхидеи. Те не бяха добър пример за хавайските традиции. Миришеха ужасно. И не бяха допуснати през входната врата. Нито през задната.

Така стана и с известната хавайска китара, както и с по-малката ѝ четириструнна посестрима. Нямаше начин. Никога. Точка. Без значение беше колко горещо го молеха всички или колко страстно спореха, тъжната, но остра, дразнеща ухото, музика беше забранена между дървените стени на клуб „Кипюка“.

Никол напълно одобряваше това. Целофанените полички и стоманените китари не бяха сред най-любимите ѝ неща. Пурпурните орхидеи обаче не миришеха лошо. Те бяха едновременно нежни и пищни, чувствени и... е, добре, някои орхидеи наистина миришеха като развалена храна. Но други имаха нежен, райски аромат.

Въпреки че тя много обичаше орхидеи, беше се отказала да спори с Боби за цветята. Това беше малка жертва, за да може да танцува под енергичните, екзотични ритми на бонго барабаните, в акомпанимент с песните на Боби, изпълнени с неповторимия му басов глас, и на странните дрезгави звуци на боливийските панови флейти, които той обожаваше. Всеки път, когато успееше да намери кой да го замести на барабаните, Боби се отдаваше на загадъчните, издаващи вълшебна музика, флейти.

Тази вечер Боби щеше да бъде прикован към бонго барабаните.

Приглушено вълнение и леко раздвижване се забелязаха сред новачките танцьорки, когато Боби замени предупредителното, изискващо вниманието на публиката, биене на барабаните с по-свободен ритъм. Той започна да пее тихо на хавайски, а думите му разказваха историята на танците хюла. Завесата тихо се разтвори, за да открие не Пеле, а седемте млади танцьорки.

От публиката се разнесоха приглушени викове на изненада, когато родителите разпознаха своите деца, застанали под разноцветните прожектори. Никол се усмихна. Да чуе тихо прошепнатите имена на седемте момичетата всред публиката беше наградата, от която и тя, и нервните ѝ ученички се нуждаеха. Изненадата на публиката беше пълна. Те бяха обаче още по-изненадани, когато момичетата затанцуваха. Бяха работили много упорито. Това си личеше в лекотата на движенията и грацията на ръцете им, които сякаш описваха древни легенди в смълчаната тъмна зала. Танцът хюла беше бавен, свободен, всяко движение беше като отделна фраза от несъществуващ език.

Когато музиката свърши, момичетата получиха ентузиазирани аплодисменти от своите лели, чичовци, бащи, майки, братя и сестри, съседни. Усмихнатата, като се опитваше да не се разкикоти нервно от щастие, Сенди побърза да слезе от сцената с останалите танцьорки и да прегърне здраво майка си.

— Видя ли баща си? — попита Жан, също усмихнатата. Сенди поклати глава.

— Светлините бяха прекалено ярки. Но чух гласа му. Чух и смеха на чичо Чейс.

— Не се е смеел на теб, скъпа — побърза да я увери Жан.

— О, знам. — Сенди говореше спокойно, уверено. — Заяждаше се с татко за нещо. Познах по тона му. Честно, карат се по-лошо и повече от мен и Марк.

— По-лошо от теб и брат ти? Хм, ще трябва по-късно да се върнем на този въпрос — каза Жан и скри усмивката си, като се наведе, за да вземе на ръце Лайза.

Лайза се засмя на глас, но продължи да стиска ръката на Никол. С блеснали очи, малкото момиченце гледаше ту едната, ту другата от двете жени, които ѝ помагаха да излекува раните, нанесени от грубата ѝ и жестока майка.

От двете крила на сцената, към средата ѝ, скрита зад завесите, започнаха да се придвижват и да заемат позиции студенти от университета. Никол прегърна бързо, с една ръка, Сенди, а после леко загриза с нокти пръстчетата на Лайза. Момиченцето отново се засмя щастливо и освободи ръката на Никол.

— Ще останеш ли? — запита Никол.

— Не мога — отговори Жан. — Дейн ще те заведе у дома ти. Трябва да сложа Лайза в леглото и да довърша предложението си.

— Какво е заглавието този път?

— „*Раят, скрит в зелените сенки*“.

Никол наклони замислено глава на една страна, после кимна.

— Това е истинско облекчение след обичайните академични заглавия. Наистина ми харесва.

— Надявам се да се хареса и на Фондацията по образованието в района на Пасифика. Знаеш ли, че никой още не е правил пълно, научно и точно изследва не на ботаническите видове на този остров? — запита Жан, като несъзнателно повиши глас, за да изрази възмуцението си и неверието си, че такова нещо може да се случи. — Кога, мислиш, че...

Барабаните заглушиха думите ѝ. Ритъмът сякаш пулсираше във вените на Никол, караше сърцето ѝ да бие по-бързо и ѝ обещаваше свободата и възторга на танца.

— Кажи ми, ако решиш да приложиш и някои рисунки към текста — каза тя на Жан. — Имам няколко рисунки на каньона Уаймеа, които са точно в различни нюанси на зеленото. — Целуна забързано Лайза. — Ще се видим утре, скъпа. — Никол се обърна към Сенди и я

погали по красивата блестяща коса. — Беше като богиня. Май ще си загубя работата заради теб.

Макар да се изкикоти нервно и да наведе глава, усмивката на Сенди беше по-ярка от светлината на прожекторите.

Точно когато завесите се отвориха напълно, Никол зае мястото си в задната част на издигнатата дървена сцена. Пред нея стояха напредналите в изучаването на танците студенти полинезийци. И мъжете, и жените носеха къси многоцветни полички лавалава, които обгръщаха стройните им бедра. Гирлянди от ароматни цветя украсяваха вратовете им.

Танцьорите изкарваха джобни пари и се радваха на образованата публика на клуб „Кипюка“, като танцуваха четири нощи в седмицата. Някои от тях бяха студенти по етнография, които искаха да погледнат по-отблизо предмета на изучаваната от тях наука. Други бяха студенти по точни науки и търсеха по-различен ритъм на живот, промяна, наслаждаваха се на движенията на мускулите си. Откъде идваха и накъде се бяха запътили, нямаше значение за Никол дотогава, докато обичаха танците и работеха упорито по време на уроците.

Въпреки че беше извън яркия кръг светлина, публиката веднага я видя. Из тълпата се разнесе тихо прошепнато името ѝ — Пеле.

Като всички други, Чейс се наведе напред и напрегна зрение, за да види жената, която доминираше над сцената дори скрита в сянката. Не видя нищо, освен тъмен силует, оброчен от огнен ореол, който менеше формата си и блестеше при всяко плавно движение на тялото ѝ. Дъхът му секна, когато осъзна, че ореолът не е от огнени езици, а косата ѝ, която беше с цвета на пламъка и буйна като тропическа растителност.

С грация, която караше сърцето да замре, жената повдигна ръце, а гладката ѝ златиста кожа беше като осветена от коприненото великолепие на косата ѝ.

Пеле, богинята на огъня.

ГЛАВА 3

За миг Чейс изпита страх, че е изказал мислите си на глас. При следващия удар на сърцето си осъзна, че дори да беше извикал високо, пак никои нямаше да го чуе. Буря от ръкопляскания беше заглушила дори музиката на барабаните.

Когато Никол не се помръдна и не излезе от сянката, публиката въздъхна и се укроти. Пеле щеше да танцува, но щеше да спазва собствените си желания, а не техните.

Дълбокият омагьосващ глас на Боби и ритъмът на барабаните му се смесиха и предизвикаха плавните движения на танцьорите, докато той се отдаваше напълно на своята версия на „традиционни“ забавления. Ефектът беше пълно сливане на древност и съвременност в наелектризираща нова разновидност на полинезийски танц. Понякога той преминаваше от английски на пиджин или пък на ритмична, хумористична комбинация от двата езика, която беше уникална дори и за него.

Публиката се усмихваше, докато движенията на танцьорите и думите на Боби им разказваха за мъже, надхитрили дори боговете в опитите си да се надхитрят един друг. Публиката ръкопляскаше в такт с музиката и се радваше на победата на хората над моретата, гледаше с приковано внимание как двама влюбени биват измамани от ревнив дух и се хвърлят в езерото от горещата течна лава в черната уста на Килауеа.

Без дори да трепва, Чейс гледаше внимателно като всеки от зрителите в залата. Той обаче гледаше Никол, не другите танцьори. Те просто не съществуваха, що се касаеше до него. На сцената нямаше нищо друго, освен жената с горящата коса и златистата кожа.

Несъзнателно, той се наведе напред дори още повече, опита се да долови подробности от нейната външност. Не успя. Тя беше доста добре скрита от меката си, падаща свободно до средата на бедрата, коса, както и защото се намираще в сянката в задната част на сцената.

Постепенно, ритъмът на барабаните се промени — от сдържаността и достойнството на хавайския танц хюла премина към

по-игривите и по-чувствени ритми на остров Таити. Един по един, всички танцьори, освен Никол, пристъпиха напред, за да покажат уменията си и в този нов танц. Движенията им бяха грациозни, бързи, приковаващи вниманието. Танците на таитяните изискваха толкова сила и издръжливост, колкото и добра координация и грация.

Скоро телата на танцьорите започнаха да проблясват като добре полиран махагон. Дори малко встрани от светлината на прожекторите, мракът пулсираше с ритъма на барабаните. А той ставаше все по-бърз и все по-сложен, предизвиквайки танцьорите да го победят, ако могат. Онези, които не можеха да го следват, се оттегляха в края на сцената и сядаха в позата на участници в древен пир. Оттам подхвърляха окуражителни думи, похвали, а понякога и насмешки към останалите танцьори, с което изразяваха своето одобрение.

На сцената останаха само петима, после броят им намаля до четирима и накрая останаха само двама — Никол и млад полинезиец — учен, който се казваше Сам Чу Лин. Той беше висок едва колкото Никол — пет фута и десет инча. И също като нея, беше облечен в къса поличка лавалава. Не носеше нищо друго. Когато застана с лице към нея, отличното му физическо състояние пролича във всяко леко и игриво движение на мускулите му. Той се полюшваше предизвикателно, изкусително, предизвикваше я да се състезава с него.

И, за първи път от началото на танца, Никол пристъпи в кръга ярка светлина. Косата ѝ ярко проблесна, изведнъж станала по-жива. И от публиката се разнесе шепот на изненада и възхищение. Като полюшваше ритмично тяло, тя отговори на предизвикателството на мъжа с движения, които точно отговаряха на неговите. Боби извика, за да я окуражи, и започна да бие барабаните дори още по-бързо.

Сам отговори на промяната на ритъма с повтарящи се мощни и греховни движения на бедрата. Движенията бяха толкова сложни, колкото и откровено чувствени. С всяко сложно движение на тялото, той се приближаваше към Никол, чието тяло блестеше от пот.

Тя не отстъпи. Залюля бедра и започна да изписва осмици с тях. Движенията ѝ бяха толкова бързи, че щампованите цветя на късата ѝ поличка се сляха в разноцветно петно. Косата ѝ се развя диво, когато тя се завъртя рязко и се обърна с гръб към Сам, с което му разкри примамливата гледка на своите бързо въртящи се, стегнати, изкусителни, бедра. После му се усмихна през рамо. Усмивката ѝ беше

отколешната женска усмивка, която сигурно е озарявала и лицето на Ева — женско предизвикателство, огнено и разпалващо също като косата ѝ, която подчертаваше всяко бързо и чувствено движение на нейното тяло.

Изпод бързите длани на Боби настойчивият и подлудяващ ритъм сякаш пулсираше. Изглеждаше невъзможно на света да съществува нещо, което да е равно на него, но танцьорите бяха. Те още успяваха да го следват.

Когато Никол отново се обърна с лице към Сам, той подскочи във въздуха. Когато се приземи с невероятна лекота на сцената, бързо люлеещото му се тяло беше още по-близо до нейното, толкова близо, че косата ѝ го докосваше подобно на огнени езици и дори залепваше за горещата му, блестяща от пот, кожа.

Той ѝ се усмихна — първична мъжка усмивка, която издаваше намеренията му толкова красноречиво, колкото и мощните движения на тялото му.

Тя отговори с бързина на движенията, която изглеждаше невъзможна, цялото ѝ тяло се сля в бясно въртящо се цветно петно, кожата ѝ блестеше, дори по-ярка от косата ѝ.

Чейс се чувстваше така, сякаш някой го беше ударил силно в слънчевия сплит. Дъхът му излизате на пресекулки, тежък, със свистене — като че ли нещо го болеше. Кръвта му препускаше във вените. И накрая собствената му възбуда започна да пулсира с настойчивия ритъм на барабаните. Всяко горещо движение на танцьорите заявяваше, че на остров Таити танцът е еротичен ритуал, в който двамата партньори показват своите физически прелести на потенциалния любовник — сила, издръжливост, грация и първична чувственост, която, дори когато си зрител, буквално спира дъха ти.

Чейс би дал мило и драго, за да бъде той мъжът, който бие барабаните, да докара примитивния ритъм до неговата неизбежна кулминация. Би дал дори още повече, за да бъде вътре в Пеле, дълбоко в нея, да води това горещо красиво тяло все по-нагоре и по-нагоре, докато тя започне да крещи от удоволствие.

Когато ритъмът стана още по-бърз, Никол и Сам затанцуваха толкова близо, че пръстите на краката им се докосваха. Телата им се движеха толкова бързо, че отделните движения се сливаха в едно. Съблазняващи, провокиращи, предизвикателни.

Танцът и танцьорите бяха като изригване на първична чувственост, която изумяваше Чейс. Не се чуваше никакъв друг звук, освен бързото примитивно боботене на барабаните и лекото тупкане на босите крака по дървения под.

Ритъмът стана безпощадно бърз, колкото безпощаден беше и гладът на Чейс за червенокосата танцьорка. Той не се опитваше да се бори с нуждите си, защото дори не осъзнаваше, че те са се проявили, че има с какво да се бори. Той вече не съзнаваше собственото си аз. Виждаше и чувстваше само ярката пулсираща сексуалност на Пеле.

Потта придаваше на тялото на Пеле загадъчна прозрачност — като че ли тя гореше отвътре. Партньорът ѝ в танца полагаше повече усилия от нея. Капки пот блестяха по тялото му, събираха се в златисти вадички и капеха по пода. Дъхът му излизаше на неравни и мъчителни тласъци, докато се опитваше да се движи в ритъм с Никол.

Нито един мъж обаче не можеше да се мери с богинята на огъня.

Като нададе дрезгав вик, Сам се строполи сред останалите танцьори, седнали в края на сцената.

А Никол дори не спря да танцува. С предизвикателно полюшване на бедрата по посока на Сам, тя се обърна и протегна ръце към Боби — жест, с който го подкани да заеме мястото на изтощения ѝ партньор.

Боби отговори с ново забързване на ритъма. Новият ритъм завладя Никол, избухна в страстните движения на тялото ѝ, които бяха част от танца, но и много, много по-древни, с корени, толкова дълбоки в човешката същност, колкото и самият живот. С развята огнена коса, с блестящо тяло, с ослепителна усмивка, Никол цялата се отдаде на горещия чувствен танц.

Ръцете на Боби образуваха размазано петно над барабаните. Един дълъг момент успяваше да поддържа ритъма в неговата връхна точка. После, с дрезгав, измъчен вик, той вдигна ръце високо във въздуха и се предаде на жената, която гореше диво в центъра на сцената.

С гърлен, победоносен вик, тя продължи да танцува сама, под акомпанимента единствено на дивите удари на сърцето си и виковете на публиката: „*Пеле! Пеле!*“, с които те празнуваха нейната победа.

Без предупреждение, танцът свърши.

Никол стоеше сама под изгарящата я светлина на прожекторите, гърдите ѝ бързо се повдигаха и спускаха, ръцете ѝ бяха протегнати

като към невидим любовник, кожата ѝ излъчваше топлина, косата ѝ гореше.

Залата потъна в мрак.

Публиката бурно ръкопляскаше и викаше името ѝ. След няколко минути светлините отново бяха запалени. Мъжете и жените се разположиха обратно край масите си и отново подновиха разговорите си. Между думите и фразите, във въздуха, още се усещаше вълнението, останало след танца на богинята на огъня.

Чейс се чувстваше така, сякаш самият той гореше. Беше благодарен, че светлините бяха слаби и всъщност залата тънеше в полумрак, защото силната му възбуда беше очевидна. Тихо, безполезно, той проклинаше тялото си за това, че го беше предало. Но му отговаряше единствено горещото пулсиране на кръвта във вените му.

Каза си, че ще му мине. И преди се беше възбуждал, а животът му си течеше както трябва. Можеше да бъде благодарен на Линет — тя го беше научила, че сексуалният глад е за предпочитане пред това да живееш впримчен в брачния хомот с неподходяща жена.

Издиша бавно, после още веднъж и още веднъж — дотогава, докато сексуалното напрежение започна да намалява. С присвити сиви очи, той огледа лицата на останалите мъже в залата, питайки се колко ли от тях се мъчат да се справят със силната си възбуда. Видя множество различни изражения — удоволствие, вълнение, веселие, възхищение — но на нито едно лице не видя изписан собствения си, неочаквано силен, отговор на чувствения танц на Никол. Единствената му утеха беше, че Дейн, въпреки че много беше харесал танца, също не беше възбуден.

— Време ли е вече да изрека: „Нали ти казах!“? — запита самодоволно Дейн.

— И какво по-точно ми каза, малки братко? — Гласът на Чейс, също като мислите му, беше суров и груб.

— Че никога през живота си не си виждал нещо, което да може да се сравни с нея.

Чейс се усмихна леко.

— Тъй като никога в живота си не съм бил в публичен дом, не, май не съм.

— Чейс Уилкокс, истински пуритан! — извика Дейн, който май не вярваше на ушите си. — Кажи го пак. Все още не мога да повярвам. Таитянските танци може и да са малко секси, но далеч не са неприлични.

— Танцът на тази гореща червенокоса танцьорка не доказва думите ти. Изненадан съм, че ченгетата още не са затворили това място.

Дейн разбра, че брат му говори сериозно.

— Но за какво говориш? Огледай се. Клуб „Кипюка“ е изискан, посещават го само учени и студенти.

След секунда, Чейс успя да изобрази подобие на усмивка. Знаеше, че брат му е прав. Около масите се бяха събрали семейства, наслаждаваха се на храната, на напитките, както и на професионалните разговори, които бяха запазена марка на клуба. Неохотно той призна, че ако е сметнал танца на Никол за много възбуждащ, то проблемът е по-скоро в него, а не в танца. И преди беше гледал таитянски танци, беше се наслаждавал на живите и дръзки ритми, на извивките на женските гърди и бедра, но нищо от това не беше предизвиквало у него дори силно сърцебиене, камо ли възбуда.

Но това беше преди червенокосата богиня на огъня. Чейс мислеше, че останалите мъже в клуба сигурно са слепи като камъни, щом не виждат дивата ѝ природа, глада ѝ, горещата ѝ сексуалност.

Господи, колко гореща беше тя!

Веднага след тази мисъл дойде друга, от която устните на Чейс се извиха леко под прикритието на мустаците му. Жените сигурно също бяха слепи, защото, в противен случай, щяха да държат мъжете си у дома всеки път, когато Пеле излиза на сцената, за да изригне като вулкан.

— А кога Никол обикаля масите? — запита, уж между другото, Чейс.

— Да обикаля масите?

— Да. Нали знаеш. Отива до всяка маса усмихва се, притиска плътта си към гърбовете на някои клиенти, чака да пъхнат пари в поличката ѝ.

Дейн поклати глава.

— Май напоследък си бил все в неподходяща компания, братко. Държиш се така, като че ли се намираш в стриптийз бар, а Никол е

някоя специална, особено добра, стриптийзърка. Ако се опиташ да пъхнеш пари в нейната поличка, ще останеш без ръка.

— Не забелязах Жан да танцува тук — отбеляза Чейс.

— Опитай следващата сряда. Тогава танцуват аматьорите. Но ако забележа ръцете ти близо до нейната поличка, ще наема трима здравеняци да ти счупят ръката.

Чейс наклони глава назад и се засмя, засмя се от сърце, прогонвайки част от напрежението, което отдавна се натрупваше в него и беше готово да избухне. Смехът му беше заразителен. Хората около него го погледнаха и му се усмихнаха, защото им беше приятно, че му е толкова весело.

— Виждам, че ти е останал достатъчно разум, та да ревнуваш Жан — каза най-после Чейс.

— Просто съм предпазлив. Жените падат в ръцете ти като узрели, натезжали от слънчева светлина, плодове. Не искам тя да бъде близо до опасния ти чар. След петнайсет години спокоен семеен живот, тя може да се замисли дали не е изпуснала нещо, като се е омъжила много млада.

„Точно като теб ли?“ Чейс си го помисли, но не зададе въпроса към брат си на глас. Вместо това каза:

— Жените ще ме стъпчат, за да се доберат до теб. Ти си толкова учтив и цивилизован, и елегантен, че си почти красив.

Дейн се усмихна.

— Да. Не е ли чудесно?

„Дотогава, докато Никол не тича след теб, да.“ Чейс знаеше, че няма начин брат му да има дискретна, неангажираща връзка с Никол, а после да се върне, вече помъдрял, при Жан. Но Дейн не знаеше това, а не слушаше своя по-голям и по-мъдър брат. На Чейс му се прииска да се надвеси над брат си, да го хване за реверите на ризата и да изкрещи в лицето му: „Чуй ме, дяволите да те вземат! Ще пратиш на бунцието чудесния си брак и дори няма да се усетиш, докато не стане прекалено късно.“

Макар да му се прииска да удари няколко пъти брат си по главата, знаеше, че така няма да вкара думите в съзнанието му. Мъжете бяха особено уязвими, когато ставаше въпрос за успехите им с жените. Макар че беше глупаво. И със сигурност не беше проява на далновидност.

С изключение на Жан, Чейс не знаеше брат му да се е отнасял така към някоя друга жена, както се отнасяше с Никол. Той показваше към нея открита привързаност, удоволствие, че я вижда, възхищение. Но една силна, цялостна възбуда, като неговата реакция, май не падаше по-долу.

Ако Чейс си мислеше, че да крещи на брат си, да се опита да набие здрав разум в главата му с думи, ще му помогне да победи заслепението, предизвикано от хормоните, той вече щеше да го е направил. Но директните подходи никога нямаха успех при Дейн. Чаровният му брат винаги постъпваше, както е решил, когато му се искаше на него, а останалият свят пращаше по дяволите. Думите нямаше да помогнат да вразуми Дейн. Но действията му щяха. Много специални действия. Такива, които да убедят Дейн, че въобще не познава истинската природа на Никол.

— Какво друго, освен да танцува, прави Никол? — запита той след малко.

— Като например?

— Какво работи, как си изкарва прехраната?

— Говориш като човек, който никога не е правил опити в таитянските танци — каза Дейн. — Ако това не е работа, какво тогава е? Не видя ли Сам Чу Лин? Той се потеше като в сауна, и то не защото не е във форма. Господи, ако аз имах неговите мускули, щях да съм повече от доволен.

Чейс издаде звук, който можеше да означава всичко или нищо. Погледът му неспокойно бродеше из залата, търсейки огнен пламък, грация и нежна женска сила.

Пеле. Никол. Каквото и име да носеше, тя беше жена, която приличаше на горящ вулкан.

— Никол е художничка — каза Дейн.

Чейс, който трудно можеше да повярва на онова, което току-що чу, хвърли кос поглед на брат си.

— О, да, така ли? Така казват всички екзотични танцьорки.

Дейн се пребори с желанието си да се засмее.

— Може и така да е, но не всички излагат картините си в най-известните галерии.

Чейс повдигна мълчаливо, въпросително, вежди.

— Никол прави рисунки с молив и акварели, които са достатъчно точни да илюстрират научни текстове, и достатъчно оригинални, за да се продават като изкуство на острова.

Чейс даде знак на един от минаващите край тях сервитьори, посочи двете празни бирени бутилки на масата и отново посвети вниманието си на брат си.

— Но, все пак, не се доверявай на думите ми, ако не искаш — каза Дейн сухо. — Сам ще се увериш. Тя ще работи с теб по твоя проект „*Острови на живота*“.

— Какви ги говориш?

— Ти ме помоли да ти намеря илюстратор. И аз намерих. Никол.

— Тя е способна да прави илюстрации за научно-популярни текстове? — попита недоверчиво Чейс. След като беше изобретен трийсет и пет милиметровия фотоапарат, който даваше перфектни снимки, да не споменаваме най-новите дигитални модели, много малко художници имаха желанието, способността и контрола над движенията, необходими за прилежното пресъздаване на природата.

— Не разгледа ли портфолиото с рисунките на вулканите и националните резервати, което ти изпратих преди година? — запита Дейн.

Чейс кимна.

— Всичките илюстрации бяха на Никол.

— Тя е тази Н. Балард? — запита Чейс, преди да успее да възпре думите си. Последното, което искаше да покаже, беше фактът, че е впечатлен.

Но наистина беше.

И как можеше да остане безразличен към таланта, енергията, дисциплинираността и множеството други качества, които се изискваха, за да бъдеш перфектен, както в рисуването, така и във физически по-тежкото предизвикателство на танца. Спомняше си много ясно рисунките в портфолиото с вулканите. Беше изненадан от способността на художника да улови и пресъздаде и научните факти, свързани с един изригващ вулкан, и по-неуловимата емоционална страна на вулканичната реалност. Изведнъж го побиха студени тръпки, като видя нескритата гордост и възхищението в сините очи на брат си, докато той говореше за постиженията на Никол. Звучеше като оглупял от любов към детето си родител. Или като влюбен мъж. „*Господи!* —

помисли си Чейс разтревожено. — *Какъв шанс има Жан срещу жена като Никол? Интелигентна, с дарбата на талантлив художник, огнена и толкова топла, че може да стопи душата на всеки мъж.*“

Сякаш самата богиня Пеле се беше вселила в нея. С надеждата, че греша, но с дълбоко спотаен страх, че не е така, Чейс започна да разпитва брат си съвсем сериозно за Никол Балард. И всичко, което чуваше, го караше все повече и повече да се страхува.

— Тя се държи великолепно с децата — говореше с топлота Дейн, доволен, че брат му най-после го слуша с интерес. — Почти всеки уикенд ги извежда на дълги разходки с колата, чак до кипюките по склоновете на Килауеа, където никой не ходи.

— А как е открила кипюките? Да не би да искаш да кажеш, че тя е също и изследовател и обича да се катери по склоновете на вулканите, наред с всичко друго?

Дейн се засмя.

— Не. Детето на Боби ѝ показва част от такава скала. Беше любов от пръв поглед. Същото важи и за Никол и децата. Лайза я следва навсякъде като сивоока сянка. Никол я учи как да рисува. — Потокът от думи премина в стенание. — О, по дяволите, предполагаше се, че това ще е изненада. Забрави, че съм казал нещо.

„*Чудесна е с децата, ха? Да, сигурно. Линет също вдигаше много шум около майчинството. Избрал си си наистина хубава женичка, Дейн. Също като глупавия си по-голям брат.*“

Гневът, който стягаше гърлото на Чейс, докато слушаше Дейн да говори за тази бедна секси танцорка, която беше хванала окото на един от най-богатите мъже на Хаваите, му пречеше да произнесе и дума. Трябваше да пийне малко бира, преди да се довери на гласа си и да каже:

— Значи Никол танцува хюла и рисува природата.

— От твоите уста това звучи толкова... обикновено.

Чейс сви рамене. Трябваше да намери начин да убеди Дейн, че неговата червенокоса светица далеч не е такава. Защото, в противен случай Дейн щеше да направи най-голямата грешка в живота си. Както беше направил Чейс, когато беше повярвал на Линет за любовта, семейството и брака.

— Звучи доста труден начин да преживяваш, танцувайки по малко и рисувайки по малко — каза Чейс.

— Тя не родена с такъв късмет, с какъвто сме родени ние.

— Късмет? Като този да бъдем богати, например?

Дейн кимна.

— Предполагам, че след като си плати сметките, на Никол не ѝ остава много.

— Много лошо. Това е труден живот.

— Тя обаче не се тревожи много-много за това. Харесва живота си такъв, какъвто е.

Чейс преглътна хапливите думи. *„Хич и не вярвай на това, малки братко. Тя ще обърне джобовете ти, ще ги изпразни до дъно. Но, господи, това са само пари. Има още много там, откъдето те идват. Трудно е да се замени с нещо друго самоуважението. Не искам да бъдеш принуден да се погледнеш в огледалото и да видиш на какъв глупак си се направил, да се мразиш за това всеки път, когато се сетиш как едно невинно дете е платило за твоята глупост.“*

Точно тази част от сценария Чейс не можеше да забрави, не можеше да прости: Лайза трябваше да плати за лошия вкус на баща си към жените.

— Е — каза той с престорено спокойствие, — предполагам, че любовниците на Пеле от време на време се грижат за нея.

Сервитърът се приближи с две студени бири, преди Дейн да може да отговори. Чейс извади десет долара от джоба си, хвърли ги на подноса и взе едната бутилка.

— Не — каза Дейн и взе другата. — Тя няма любовници, с никого не живее, няма *„приятели“*, нищо. Тя е сестра на всички, но не е ничия жена.

— Глупости — каза Чейс, като забрави за предпазливостта.

— Същото важи и за теб, човече — Дейн вдигна наздравица за брат си направо с бутилката. — Аз съм този, който я познава, нали? И ти казвам, че тя е сама.

Чейс затвори очи, за да скрие гнева, който знаеше, щеше да се изпише на лицето му. Сама? Никога. Без мъж, който да сподели огъня ѝ, Никол щеше да изгори, да се превърне на пепел. Но наистина беше успяла да заблуди Дейн.

— От колко време я познаваш? — запита Чейс и отпи от бирата си.

— Достатъчно дълго. Тя продължава да живее без мъж, и то не поради липса на предложения.

— Обзалагам се, че има много предложения. И също така съм готов да се обзаложа, че отказва на мъжете, защото не са достатъчно богати. Учените и въобще онези хора, които ги привлича университетската работа, не са създадени да печелят пари. И, съответно, портмонетата им не са издути. А жените като нея са скъпи.

— Далеч си от истината. — В гласа на Дейн се долавяше нотка, която не се долавяше преди.

— Не, не съм. Искаш ли да се обзаложим, че ще вкарам твоята съвършена мис Балард в леглото си, преди да е изтекъл един месец?

— Няма начин. Дори и за теб, Чейс. Тя не излиза с мъже още откакто я познавам.

— А колко наистина богати мъже са й предлагали?

Настъпи дълго, тягостно мълчание. И дланите на Дейн се отпуснаха, вече не бяха свити в юмруци както преди малко. Почти любопитно, той гледаше право в лицето своя по-голям брат.

— Не знам за нито един — каза Дейн. — Защо?

— Както ти казах, тук няма чак толкова много богати мъже.

Дейн започна бавно да вдишва — достатъчно бавно, че да преброи до десет и да си спомни за ада, през който брат му беше преминал заради жената, която беше толкова хитра, колкото и красива.

— Не всички жени са като Линет — каза Дейн накрая. — Да преследват парите и да са готови на всичко, дори да наранят някого, за да ги получат.

Чейс сви рамене и отново отпи от бирата си.

— Не се знае, братко. Ти извади късмет с Жан. И цял живот ще си живееш щастливо. Трябва само да внимаваш да не развалиш нещо. — И после, преди изненаданият му брат да успее да каже нещо, Чейс го прониза с ясения си студен поглед. — Защо си толкова загрижен? Ако твоята Никол наистина е толкова съвършена и такава светица, аз ще съм този, който първи ще ти се извини. А ако не... — Той се усмихна жестоко. — Е, ще поживеем и ще видим, нали така?

Устните на Дейн се разтеглиха в усмивка, която беше почти толкова нечовешка, колкото и тази на брат му.

— Добре, ти си на ход.

Чейс му протегна дясната си ръка. Дейн я разтърси. А после Дейн се засмя победоносно.

— Господи! Жан ще се зарадва на това. Отдавна иска да отиде на почивка без децата. Ще направя резервация за първи юли, защото ти ще заплатиш изгубения облог с две седмици, прекарани в грижи за децата!

„Значи Жан иска втори меден месец, така ли?“ — помисли си Чейс. Но, по-вероятно, искаше да откъсне поне за малко Дейн от червенокосата сексмашина.

— Независимо дали ще спечеля, или ще загубя, ще взема Сенди и Марк за две седмици през лятото — каза Чейс. — А Жан ще се възползва от почивката. Наистина изглежда уморена.

Или е разтревожена жена, която се мъчи да предпази дебелоглавия си съпруг от извършването на фатална грешка.

— О, ще загубиш — каза Дейн, самоуверен като котка, която вече е хванала мишката. — Никол не е като Линет. Ще видиш.

Чейс просто се облегна назад и се засмя. Никол Балард, така наречената Пеле, беше точно като Линет. И той щеше да го докаже.

ГЛАВА 4

Рано следобед на следващия ден Никол се взеше в автобуса от Хило до центъра за посетители в националния парк. Беше свикнала с пътуването в автобуса, защото не разполагаше с кола, на която да може винаги да разчита — тя беше в ремонт точно в момента — а повечето от временните работни места бяха по самия вулкан.

Не беше трудно обаче да пътуваш с автобус в местност, където орхидеите цъфтяха в канавките, а огромни папрати извиваха дълговидни листа, като че ли да защитят топлата влажна земя. Тя се наслаждаваше наменящата се растителност, докато автобусът се изкачваше по немного стръмните, покрити със застинала лава, склонове на вулкана. Хило беше разположен на морското равнище, в близост до тропическа гора. Автобусът тръгваше оттам и преминаваше последователно през обработваеми ниви, после през гори от местните дървета охиа и коа, през местности със застинала лава и накрая — към кратера на самия вулкан, където нямаше почти нищо друго, освен голи черни скали и пролуки, откъдето излизаше дим.

Докато гледаше сменящите се пред погледа ѝ нюанси на зеленото, тя мислено подреждаше задачите, които трябваше да свърши днес. Не се налагаше да пере, слава богу. Това беше първото, за което се беше погрижила сутринта. Беше порботила малко в градината, бе подредила къщата и беше напазарувала зеленчуци за баба Камехамеха.

Тя винаги поддържаше малката си къща в идеален ред. Но сега щеше да изостави домакинската работа за няколко дни, защото искаше да направи няколко предварителни скици за рождения ден на баба Камехамеха, и смяташе, че това е по-важно, отколкото да бърше прах. Бабата искаше няколко рисунки на Бени, най-малкото от нейните внучета. Никол щеше да се погрижи тя да получи хубав портрет.

Трябваше да се отбие и при Жан, за да прегледат рисунките, които може би щяха да свършат работа и да бъдат включени към текста на *„Раят, скрит в зелените сенки“*. После идваше ред на преподаването. Тя имаше три класа ученици по танци. Днес обаче

нямаше да преподава. Обикновено, в дните, когато не преподаваше, тя работеше пет или шест часа като помощник на научните работници в обсерваторията на вулкана.

Всъщност „помощник научен работник“ беше прекалено гръмко наименование за нейната работа, но пък тя беше незаменима. Отменяше учените от бюрократичните им задължения. Грижеше се за счетоводството на някои проекти, както и за личното счетоводство на онези учени, които никога не знаеха колко пари имат в портмонето си. Организираще работата на онези, които не можеха да се справят с това, понякога подбираше необходимото оборудване за изследванията, друг път се грижеше за координацията на различните екипи.

Понякога просто правеше кафе и поливаше цветята. Понякога попълваше документи. Друг път запълваше компютърни файлове с нови данни. Често пишеше докладите на обикновен английски, а не на неясния език, пълен с технически термини, използван от експертите, който звучеше повече като учебник по химия, отколкото като човешка реч.

А понякога отиваше с учените в местата, където течеше новата лава, и ги рисуваше, докато те вземаха скални проби и затваряха горещи пари в контейнери, за да ги анализират по-късно. Веднъж се приближи толкова до тях, че бележникът със скиците ѝ се нави на руло от горещината, а по краката ѝ излязоха мехури, въпреки че беше обути с азбестови ботуши. Независимо какво правеше, тя попиваше споровете, които се водеха около нея и задаваше въпроси на потърпеливите учени. Искаше да придобие усещане за атмосферата и да получи знания за работата по вулканите, защото те много я привличаха. Не само ѝ харесваше да трупа знания, беше открила, че колкото повече знае за загадъчните величествени вулкани, които клокочеха под краката ѝ, толкова по-точни и с по-голяма дълбочина стават рисунките ѝ.

Обичаше тази част от работата си най-много — рисуването, но проектът, върху който работеше, беше завършен. Нямаше смисъл да започва нов, докато братът на Дейн не започне изследването си върху кипюките. Едва тогава щеше да може да направи разпределение на времето си — колко щеше да ѝ е необходимо за неговия проект и дали ще ѝ остане време за нов.

Дотогава щеше да си почива. Макар това да се отразяваше зле на банковата ѝ сметка, беше чудесно за другите ѝ занимания. Отдавна искаше да завърши серията рисунки на „Вулкано Хаус хотел“, който беше кацнал точно на ръба на огромния кратер на вулкана и гледаше към разместените скални масиви, покрити някога с разтопена лава.

Старата сграда беше наскоро боядисана с червена боя, която имитираше тухли и контрастираше с черната лава по ръба на кратера и тъмнозелената папрат, която растеше сред скалите. Вече беше скицирала пътеката, която се виеше под прозорците на хотела; леките пукнатини и дълбоките дупки там, където пътят беше оставен на безмилостния действащ вулкан и на туристите, които понякога ставаха нервни, друг път — отегчени, а понякога — силно възхитени от присъствието му. Сега искаше да скицира хотела от друга перспектива, от скалите калдера, и да улови дупките, от които излиза горещ дим.

Пътеката, която водеше към скалите калдера, се виждаше добре, докато с много от пътечките, които пресичаха зоната на лавата, не беше така. Скалите калдера представляваха разтопен камък, който беше застинал в нова форма и приличаше на блестящ черен похлупак над острите ръбове на бездните отдолу. Тази разновидност на лавата, по която тя вървеше сега, се наричаше пахоехое. Беше хлъзгава, гладка и твърда, а някога е имала консистенцията на сироп.

Пахоехое можеше да бъде и толкова тънка, колкото е нокътната плочка, но това беше на местата, където се бяха образували огромни мехурчета и бяха застинали, без да се пукнат. Не можеше да се познае колко твърда и устойчива е лавата, докато не стъпиш върху нея. Тъй като никой не искаше плътта му да бъде разрязана до костите от някой остър къс лава, безопасните пътечки върху скалата калдера бяха белязани с купчета камъни, издигнати на неравномерни разстояния. Ако имаше някакво съмнение за това, коя пътека е безопасна и коя — не, Никол трябваше само да следва по-тъмния участък от скалата, там, където първоначалният ѝ блясък беше изтрит от множество стъпки.

За нещастие, мястото, откъдето искаше да види хотела, не беше в безопасните участъци. Тя се отклони от пътеката и стъпи върху много по-грапава лава. Тук също беше безопасно, защото лавата не беше образувала големи мехурчета, но беше все едно да стъпваш върху ножове. Всеки път, когато острите ръбове се забиваха в обувките ѝ, тя си спомняше за онзи първи път, когато ѝ бяха обяснили откъде идват

хавайските наименования на различните видове лава. Пахоехое беше име, което се лееше от устата така, както лавата се лее от вулканското гърло: па-хой-хой. Лавата, наречена „аа“, беше грапава и дебела и името ѝ датираше от времето, когато хавайците, боси, стъпили върху нея и извикали: „А! А!“

Никол се съмняваше, че наименованията на лавата наистина са дадени така, но историите ѝ харесваха. Беше благодарна за обувките с дебели подметки, с които беше обута. Отиваха на шортите ѝ от здрав плат в цвят каки, но изглеждаха странно с коприненото потниче на цветя, което беше част от стар костюм за танци и беше много удобно. Всяка прилика с Пеле обаче свършваше с това потниче. Косата ѝ беше сплетена на плитки, които бяха здраво прикрепени на тила ѝ с фуркети. Пусната свободно, косата ѝ пречеше и я изнервяше, когато върнеше по планинските склонове или рисуваше.

След няколко минути тя откри мястото, където беше седяла и скицирала преди. Тук лавата аа беше отстъпила малко място на лавата пахоехое, която беше толкова черна и лъскава, колкото е била и в деня, в който е замръзнала след огненото си раждане.

Като закрепил папката с листове на коленете си, тя започна да изучава старата конструкция на хотела, който се извисяваше над езерото замръзнала лава. Беше планирала да завърши рисунките на „Вулкано хаус хотел“ още преди месеци, но все изникваше нещо друго. Сега, когато братът на Дейн беше дошъл на Хаваите, за да даде името и уменията си на проекта „Острови на живота“, тя нямаше да има много свободно време, за да рисува за удоволствие. Но докато доктор Уилкокс се подготвеше да започне работа, беше свободна.

Всъщност тя нямаше търпение да започне работа по проекта „Острови на живота“. Продължителността и красотата на живота в лицето на побеждаващи всичко странни видове я очароваше. Тя се чувстваше като роднина на кипюките, оцелели след вулканичните изригвания, преживели разрушенията.

Чувстваше се по същия начин, когато мислеше и за постепенното връщане на живота по склоновете, където лавата едва беше замръзнала. Грацията и непреклонността на живота я караха да благоговее. Тя се изпълваше със сила, когато си помислеше, че е част от всичко това. Нямаше търпение да работи с доктор Уилкокс и да научи нови неща от него.

Ръката ѝ се поколеба за секунда, надвесена над листа. Запита се дали доктор Уилкокс е толкова забавен, дружелюбен и сговорчив като брат си Дейн. Надяваше се да е така, защото щеше да прекарва много време с него. Но ако беше наистина непоносим, тя нямаше да се оплаква от неговата личност. По-скоро щеше да работи в гробна тишина, отколкото да общува с него или да предизвиква лошия му нрав. Щеше да бъде най-неприятно, ако той се смяташе за богоизбран и презираше останалите си себеподобни.

Не че нямаше да се справи с работата, ако доктор Уилкокс беше толкова лош, колкото Фред, онзи грубиянин вулканолога, който се държеше така, сякаш всяка жена в света умира да легне с него. Беше се справила с Фред. Можеше да се справи с всекиго.

Но щеше да ѝ се наложи да прекарва доста време навън, насаме, с доктор Уилкокс. Ако той беше непоносим, часовете щяха да минават бавно и тягостно дотогава, докато той не схванеше нейното послание и, съответно, не променеше поведението си. Да, той щеше да се откаже. Всички мъже се отказваха, рано или късно. Тя винаги продължаваше да се усмихва мило и да казва „не“. Дори добрият стар Фреди се беше отказал.

Над листа ѝ падна сянка и закри не само светлината, но и обекта, който тя скицираше. Никол вдигна поглед, премигна и си помисли, че да мислиш за дявола е равносилно на това да извикаш името му. С целия си ръст от шест фута над нея се извисяваше, на два инча от носа ѝ, за да бъдем точни, човекът от мислите ѝ.

— Здравей, Фред — каза тя разсеяно и продължи да рисува.

И за стотен път се запита какво ли намират жените в „доктор Фред“. Широките му рамене, мускулестите крака, изсветлялата му от слънцето кестенява коса и широките сини очи не предизвикваха никаква тръпка у нея. Тя приемаше това като още един знак за своята фригидност, женската ѝ студенина, която дори изригващ вулкан не би могъл да стопли. Фред Уорън беше накарал да бият лудо повече женски сърца на острова, отколкото изригванията на вулканите.

— Здравей, моя малка красавице. Видях, че рисуваш. Изглеждаш ми самотна.

— Не съм — каза тя весело. След това смени темата с такава, която със сигурност би се харесала на един учен. Заговори за работата му. — Всичко наред ли е? Чух, че наскоро си се върнал от отпуска?

— Значи съм ти липсвал, ха? — Той показва на Никол два реда перфектни бели зъби.

— Умирах за теб. Не получи ли поканата за погребение? — Тя наклони тяло на една страна, за да може да вижда покрай него. Смръщи вежди и съпостави пропорциите на истинския „Волкано хаус хотел“ с този, който беше скицирала. Още малко светлосянка в края на сградата... да, ще стане добре.

— Не ми приличаш на умряла — Той огледа извивките на тялото ѝ под маскировъчните дрехи и облиза устни с език.

— Май вземаш вълшебни хапчета. Оцелял си и това е чудо. — Тя постави юмрук на коляното му и го бутна. Силно. — Великолепен си, но все още не си исторически паметник. Мръдни. Пречиш ми.

— Така по-добре ли е? — Той застана плътно до нея в дясно, като ѝ даде възможност да огледа и почувства мускулестите му бедра.

— Не. Мислил ли си някога да бръснеш краката си?

Фред се засмя и отстъпи назад.

— Ще танкуваш ли в клуба довечера?

Тя кимна.

— А кога ще направиш соло в леглото ми?

— Отговорът е все същият — когато успееш да ме надтанкуваш или да биеш барабаните по-бързо, отколкото аз танкувам. В клуб „Кипюка“, на сцената.

Той изръмжа, после каза:

— Не е честно. Дори Боби не може да направи това, а е як като бик.

— Изисква се повече от физическа сила.

— Да? Като например какво?

— Издръжливост и желание за победа. Финес. Решителност. — Вдигна неочаквано поглед към Фред. — И червена коса.

— Ще я боядисам.

— Няма да ти навреди и да отслабнеш малко — каза тя, уж невинно.

Фред се засмя на насмешката ѝ и се отказа.

— Ще се видим довечера, красавице.

— Да, но аз няма да те видя.

— Защо не?

— Светлините на прожекторите ме заслепяват. — Тя театрално закри очите си с opakото на дланта си. После свали ръка и отново смени темата. — Марси иска да знае дали залаганията за този месец са приключили.

— Марси?

— Новата звезда от Вашингтон. Доктор по философия. Сеизмолог. Сигурна е, че може да предсказва изригванията по земните трусове по-добре от всички други.

— Марси. — Смръщил вежди, Фред се опита да си спомни. Всяко лято имаше множество нови хора, които бяха в доста широки граници — от важни клечки до току-що дипломирали се студенти.

— Руса — каза Никол и започна да запълва със светлосянка едната страна на сградата. — С цепка между гърдите, която започва от брадичката и стига до пъпа. Зелени очи, но това забелязват, кой знае защо, само жените.

— О, тази Марси. — На лицето му бавно се изписа усмивка. — Значи иска да играе, така ли?

— Не знам за това, но иска да вложи малко пари в залаганията.

— Благодаря. Ще поговоря с нея за леките земетресения.

Никол поклати глава и загледа как Фред се отдалечава по застиналата лава в търсене на по-достъпни жени. Веднага щом насочи отново поглед към сградата, тя забрави за относително безвредното си кокетничене. Със сигурност рисунката имаше нужда от по-плътна светлосянка, за да се улови възрастта на сградата и нейното износване, скрито под новия пласт боя. Да, и още малко светлосянка тук, по самия ръб...

Тя вдигна молива и започва да работи бързо, отново забравила за всичко друго на света. Настоятелното писукане на алармата на ръчния ѝ часовник най-сетне успя да проникне до съзнанието ѝ. Тя измърмори нещо под нос, въздъхна и изключи звука. И едва тогава забеляза, че е започнало да се смрачава.

— По дяволите! Трябваше да звъни в три и трийсет, не в пет и трийсет! Нима съм сбъркала?

Единственият отговор на този въпрос беше положението на слънцето на небето. Беше пет и трийсет. Нямаше никакво съмнение. Ако успееше да хване следващия автобус, щеше да има точно време да стигне до дома си, да се преоблече и да се втурне към клуб „Кипюка“.

Щеше да пристигне там точно преди учениците ѝ от напредналия клас да завършат петъчното си изпълнение. Като размисли още веднъж, реши, че дори няма да може да вземе душ. Скочи на крака и започна да тича по крехката лава.

ГЛАВА 5

Никол най-сетне успя да вземе душ в малката баня зад сцената в клуб „Кипюка“. Все още влажна, тя навлече костюма за танци и започна жестоко да дърпа фибите и фуркетите, които придържаха плитките ѝ. Заразресва косата си нетърпеливо, с бързи и груби движения. Най-после тя я обгърна като топла пелерина. Прекалено топла. Но, ако не ѝ харесваше допира и мириса на косата ѝ толкова близо до нежната ѝ кожа, тя щеше отдавна да я е подстригала. Но имаше нещо ласкаво в тежестта и усещането за ефирна тъкан, в начина, по който тя подчертаваше всяко нейно движение в танца. „Но защо косата ми не беше черна, кестенява или руса? — запита се мълчаливо тя. — *Защото е червена*“, хрумна ѝ бързо отговорът. Думите, които майка ѝ изричаше всеки път, когато високата ѝ кльощава дъщеря се оплакваше от косата си.

Като вдигна решително глава, Никол се заслуша в леките шумове, които се чуваха откъм сцената, въпреки шумоизолацията. Студентите завършваха представлението с танц, който самите те бяха създали — нещо като комбинация от таитянско поклащане на бедрата и танц, характерен за американските нощни клубове, който после преминаваше в нереална версия на хюла.

Имаше време едва да се преоблече. Бързо отиде в съблекалнята си и извади от чекмеджето на тоалетката традиционните украшения за китките на ръцете и глезените. Точно когато се наведе да закопчее гривните на глезените си, барабаните подхванаха пулсиращ ритъм.

Тя застина на място, защото веднага позна, че не Боби е зад барабаните. Беше друг човек. Той изтръгваше по-чисти звуци. Биеше по-бързо. Много по-настойтелно.

Боби беше много добър.

Този човек беше необикновен барабанист.

Предчувствие за нейния собствен танц премина през тялото ѝ, докато вадеше от хладилника полинезийска гирлянда от джинджирил. Хладните венчелистчета бяха чудесен контраст на горещото ѝ тяло.

Цветята подсилваха златистия тен на кожата ѝ и огнения пламък на косата ѝ. Дебелите връзки от изсушени треви, които носеше във всяка ръка, повтаряха слънчевите цветове на цветята, щамповани по поличката и потничето ѝ. Сухите треви шумоляха при всяко движение на китките ѝ, като подчертаваха и подсилваха ритъма на танца.

Тя пристъпи безшумно напред, затвори вратата след себе си и застана зад завесата. Тук започна да разгрива тялото си с гъвкави и бавни движения от танца хюла, за да бъде то готово за по-трудния таитянски танц.

Вместо да омагьосва публиката с гласа и барабаните си, Боби свиреше на боливийска панова флейта, инструмент, изобретен от хората, които живееха високо в Андите. Чистите и дрезгави звуци, които тези флейти издаваха, достигаха чак до дълбините на душата ѝ. Боби свиреше едновременно на две флейти. Хармонията беше възможна. Макар и да се постигаше трудно. Той трябваше да движи устните си много бързо и да духа на къси и силни тласъци. Резултатът беше нещо като призрачно стакато, което събуждаше духовете от планинските бездни.

Никол потръпна като от чувствено удоволствие, когато първичният звук на барабаните и дрезгавият глас на флейтите призоваха танцьорите. Нямаше търпение да излезе на сцената и да подхване чувствените движения на танца.

Избухна буря от ръкопляскания, когато сцената потъна в мрак. Докато пристъпваше на подиума през лека пролука в завесите, по-малко опитните танцьори минаха покрай нея към помещенията за почивка и преобличане и на сцената останаха само по-напредналите ученици. Бързо изречените забележки на учениците ѝ я убедиха, че те са развълнувани заради новия барабанист колкото нея. Тя хвърли нетърпелив поглед към барабаните, но нямаше достатъчно светлина, за да види нещо повече от силуета на широкоплещест и много силен мъж, чиято къса коса беше толкова черна, че се открояваше дори в почти пълния мрак. Можеше да е американец или хаваец, млад или стар, или нещо помежду двете.

А пръстите му изтръгваха чувствени, пулсиращи ритми от барабаните, ритми, които я опияняваха като вино. Всеки удар отекваше в кръвта ѝ и тя кипеше от необуздало нетърпение да дойде мигът,

когато ще се върти и предизвиква този загадъчен барабанист на сцената, освободена от присъствието на останалите танцьори.

Изведнъж светлините се насочиха към сцената и косата на Никол заблестя толкова ярко, като че ли наистина беше съставена от огнени езици. Публиката започна да шепти името ѝ, Пеле, което ѝ подсказа, че не са очаквали тя да се появи толкова късно тази вечер.

Пановите флейти нададоха дрезгав победоносен звук, който беше по-възбуждащ от вик.

Барабанистът се поколеба за секунда, после заудря с уверени и бързи движения.

Както беше и предната вечер, напредналите ученици се изправиха един срещу друг и започнаха да се предизвикват, докато отпаднаха всички, с изключение на Сам, който се обърна с лице към Пеле. Ритъмът на барабаните стана ленив, чувствен, почти изкусителен и идеално отразяваше съблазнителните движения на хълбоците на Никол. Тя танцуваше, босонога, в кръга от светлина като истинска богиня. Тревата шепнеше в същия ритъм и подчертаваше всяко свободно движение на тялото ѝ. Гирляндът се люлееше на гърдите ѝ и гладките и хладни венчелистчета галеха кожата ѝ.

Ритъмът на барабаните се промени почти неуловимо — стана по-бърз, но без да загуби изкусителността си.

Като люлееше грациозно хълбоци, тя потанцува няколко минути с гръб към човека зад барабаните, преди да се обърне отново към Сам и да му махне с букета изсушени треви, който държеше в ръка. Флейтите подхванаха предизвикателството, с което приканваха Сам към все по-големи и по-големи усилия. Усмихнат, той правеше греховни и бързи движения с мъжката грация и силата, възможни само за мъж танцьор. Никол копираше движенията му, а ръцете ѝ сякаш му говореха и му правеха намеци с всяко прошумоляване на сухите треви. Хълбоците ѝ лесно поддържаха ритъма, наложен от него.

Ритъмът на барабаните достигна своя връх, направи кратка пауза, а после се поднови с удвоена скорост. По тялото на Сам избиха блестящи капчици пот и той заприлича на красив и лъскав идол. Подскочи и се приземи съвсем близо до Никол. С всяко огъване, добре тренираното му тяло ѝ подсказваше какви са радостите, с които би могъл да я дари, ако прекъснат за малко танцовата надпревара.

Като отговор, тя му обърна гръб и продължи да танцува, за да му позволи да види грацията и силата на хълбоците ѝ, които никога няма да принадлежат на него, защото той е просто смъртен, а Пеле иска много, много повече от своите любовници.

Като нададе тих вик, той отново подскочи и се приземи пред нея, опитвайки се да я изкуши да се откаже от състезанието и да му се предаде. С всеки удар по барабаните, с всяко силно и въртеливо движение на хълбоците му, той се приближаваше към нея, ласкаеше сетивата ѝ, като ѝ демонстрираше сила, грация и сексуалност.

Плавно, безмилостно, богинята Пеле промени ритъма на движенията си в същата секунда, в която го направи и барабанистът. За нея не беше необикновено нито едно от двете чувства — да води или да следва ритъма. Все едно че съществуваше някаква необяснима връзка между барабаниста и танцьора. С полузатворени очи, тя наклони глава назад и се усмихна като жена, която се разтваря за любовника си.

Но тя не видя как Сам присви очи в чисто мъжка реакция, нито видя внезапното напрежение, обзело тялото на барабаниста, когато първичната ѝ усмивка стигна до съзнанието му. За нея съществуваше само ритъмът и тя усещаше, че той скоро ще се промени, ще стане дори още по-бърз, с което ще елиминира Сам от сцената и ще останат само тя и барабанистът, който я ухажваше с всеки удар на сякаш съединените им сърца.

И когато промяната в ритъма настъпи, тя беше готова. Тялото ѝ беше изпълнено с живот и чувствен огън. Хълбоците ѝ описваха бързи и ритмични дъги — толкова бързи, че беше невъзможно да се долови къде свършва едно движение и започва друго.

Цели две дълги минути Сам остана до нея, но беше ясно, че не може да поддържа темпото. Като нададе вик, който изразяваше смесица от тъгата на поражението и радост, че е изразил първичността си, той слезе от сцената и се присъедини към другите отзад.

Когато Никол се обърна с лице към непознатия барабанист, настъпи кратко нарушение в ритъма, като че ли сърце пропусна един удар. Тя протегна ръце напред. Тялото ѝ се движеше съблазнително под копринения воал на косата ѝ.

От барабаните излезе ритъм стакато — с подновена сила и потентност, който я изкушаваше и я предизвикваше. Хълбоците ѝ се

движеха в отговор на мъжкото предизвикателство с женска грация и издържливост.

А после тя затанцува дори по-бързо от ритъма на барабаните, с което изтръгна радостни възгласи „Пеле!“ от публиката, на които дрезгавият първичен глас на флейтите отговори в пълна хармония.

Без колебание, барабанистът отговори на наложения от нея ритъм. Отговори на нейната чувственост.

Усещане за неизбежното, за безспорна принадлежност сякаш озари съзнанието на Никол, събуди у нея непознати чувства. Ето най-после един мъж, който можеше да отговори на изискванията на богинята Пеле.

Тя изцяло забрави публиката, сцената, забрави всичко, освен танца и неговата магия, отдаде се напълно на първичния ритъм, който умелите ръце на непознатия изтръгнаха от барабаните. Тя вече не беше Никол Балард. Беше Пеле, която живееше в сред изригванията на вулканите и оттам предизвикваше смъртните да се мерят с нея. А барабанистът отговаряше.

Флейтите издадоха кратки и задъхани звуци, които показваха, че човешката издържливост е наближила предела си. А ритъмът на барабаните се усили, ако това беше възможно, дори още повече.

Като че ли неизвестен бог зовеше своята богиня. Отговорът ѝ беше вихрушка от въртеливи движения и цветове и тя наистина заприлича на огнена жена. Да, тя беше Пеле, неизтощимата богиня, а барабанистът беше само човек, достоен да стане неин любовник.

Сякаш някъде отдалеч, Никол усети, че умората няма да отmine и нейното тяло. Движенията ѝ станаха не така чисти. Същото се отнасяше и за ритъма на барабаните, който вече не беше така съвършен.

И после, неочаквано, тя осъзна, че не иска да победи човека зад барабаните и да го накара да напусне сцената. Той заслужаваше нещо повече, защото я беше накарал да покаже най-доброто от себе си така, както никой друг мъж не би могъл. Беше изкарал наяве както дисциплинираността ѝ, така и дивия ѝ нрав, беше я накарал да гори с неговите първични ритми.

А сега ритмите се колебаеха. С тих вик, тя се обърна с лице към човека зад барабаните и протегна ръце към него в знак на победа и поражение. Ритъмът на барабаните достигна до кресчендо. В това

време светлините угаснаха и оставиха двамата да се наслаждат на среднощния си триумф.

А после мракът и тишината бяха разкъсани от бурни аплодисменти. Никол не чуваше нищо, освен ударите на сърцето си и свистенето на дъха си. Почувства силни мъжки ръце да я прегръщат здраво и почувства как собствените ѝ ръце се плъзгат по горещата му кожа. А после устните им се съединиха с жаждата на разделени от самото начало на времето.

ГЛАВА 6

Чейс притисна силно Никол към себе си и разтвори устните ѝ с език. У него нямаше никакво колебание, никаква неловкост. Той изпитваше гореща увереност, че мястото на тази жена е в прегръдките му. Не можеше да вкуси достатъчно от нея, да се наслади достатъчно на усещането за нейното тяло, да я притисне достатъчно силно. Ръцете му я притискаха, докато не я принудиха да се извие така, че тялото ѝ да прилегне плътно към неговото. Езикът му предявяваше неоспоримото си право над устните ѝ, проникваше дълбоко, ритмично.

Тя изстена тихо и дрезгаво и започна да се съпротивлява на ръцете му, но не за да я пуснат. Искаше да бъде още по-близо, да влезе под кожата му, така гореща, като кръвта, която пулсираше във вените и на двамата. Той имаше вкуса на рая и на ада едновременно и тя се разкъсваше, защото искаше да го опознае откъм и двете му страни. Имаше нужда от него.

За Чейс, сладката лека болка, която му причиняваха драсканията на ноктите ѝ по голия му гръб, беше като тройно уиски. И той забрави, че са на сцената, че има публика, забрави всичко, освен горещината на тялото ѝ, която го караше да експлодира, нарушаваше нормалния за него самоконтрол. Дланите му обхванаха тънкия ѝ кръст и той я повдигна, като ѝ подсказа да обвие крака около него. Тя го обгърна като огнени пламъци и извика у него такава страст, каквато никога досега не беше изпитвал.

За нея, това също бяха непознати чувства. Не осъзнаваше нито къде се намира, нито дори коя е. Знаеше само, че това е огънят, който богинята в нея винаги беше търсила и досега не беше намерила. Досега. Сега самата тя беше пламъкът, извиващ се изкусително, изгарящ, жаден да погълне всичко.

Едва-едва, неясно, Чейс долови тихо изсъсканото предупреждение на Боби. Само осъзнаването на факта, че светлините скоро ще залезят сцената отново, даде на Чейс достатъчно сили да прекъсне дивата целувка. Никол сигурно също беше чула

предупреждението, защото краката ѝ се плъзнаха надолу и стъпиха на пода, с което сякаш огънят се оттегли и го остави на студено. Успя да запази самообладание. Но му беше трудно. Много трудно. Сърцето му биеше като барабан под бързи и сръчни длани. Кръвта му сякаш удряше с чук по вените и от това го болеше цялото тяло, което беше напълно възбудено. Не можеше да се застави да се раздели напълно с нея. Беше я прегърнал през раменете и я притискаше до страната си, а езикът му още усещаше смесения вкус на аромат от изсушени треви, гореща жена и мъжка възбуда.

Никога през живота си не беше желал нещо така силно, както сега желаше Никол. Дори не му се вярваше, че такова желание и страст съществуват. Едва се сдържаше да не я повали на пода на тъмната сцена и после да забие всеки инч от болезнено възбудения си член в нейното необуздало тяло.

Но се застави да се отдръпне. И то тъкмо навреме. Завесите останаха затворени, но светлините бяха запалени. Макар те да бяха изгарящо ярки, той не можеше, за нищо на света, да се отдели напълно от нея. Скрити под косата ѝ, пръстите му стискаха китката ѝ толкова силно, че той чуваше как костите ѝ пукат. Когато осъзна колко здрава е хватката му, си каза, че трябва да я пусне. Но пръстите му останаха склучени около китката ѝ. Онази първична негова част, която едва не я беше повалила на сцената и която не даваше и пет пари за останалия свят, сега отказваше да я пусне. Той се страхуваше, ужасно се страхуваше, че тя ще залюлее съблазнително хълбоци, а после ще изчезне в кратера на вулкана като легендарната богиня и ще го остави да гори сам.

Завесите се разделиха. Публиката беше станала на крака и викаше, тропаше, пляскаше силно и подсвиркваше. И здравият разум се върна у Никол, неочаквано, сякаш я заля кофа ледена вода. За секунда-две, тя не можеше да повярва, че това се е случило. Не е възможно тя да е обвила крака около тялото на непознат мъж, да е искала да влезе под кожата му, докато устите им са слети в дива целувка. Но сигурно беше вярно, защото горещината, предизвикана от тази целувка, все още продължаваше да я залива на вълни. А в устата си все още усещаше неговия вкус. И ѝ се искаше това да продължи.

Докато се покланяха заедно на приветстващата ги публика, тя усещаше как жизнеността и силата на непознатия изгарят кожата ѝ.

Потръпна, защото сега беше жена, осъзнала, че е намерила партньора си в любовта.

Когато Никол разбра онова, което тялото ѝ се опитваше да ѝ каже, тя замръзна. Нямаше отново да бъде уязвима. Не, просто нямаше. Ако можеше да избяга на секундата, щеше да го направи. Но не можеше. Твърдата решимост на непознатия да я държи беше толкова очевидна, колкото и хватката на задебелите му пръсти. Тя беше висока, а тялото ѝ беше в страхотна форма от непрекъснатото танцуване и вървенето из дивата хавайска природа, но знаеше, че ако се опита да се бори срещу тази хватка, ще загуби. Нямаше да може да се освободи, докато той сам не я пуснеше.

Това би трябвало да я изплаши. Така и стана. Но тя не толкова се страхуваше, колкото беше заинтригувана. Неохотно, осъзна, че се бори по-скоро със самата себе си, отколкото с него. Всъщност тя не искаше да избяга. Не още. Все още беше подвластна на магията на танца и на чудото, че е намерила мъж, достоен за нея. Спомни си колко леко и чувствено я гъделичкаха мустаците му, устните ѝ все още пазеха вкуса му, езикът ѝ пазеше спомена за палавата игра, а цялото ѝ тяло помнеше колко сладко е чувството да желаеш и да бъдеш желан.

Заливаха я сладострастни вълни и коленете ѝ омекнаха. Харесваше ѝ да бъде огъната и напрегната като тетива под силното му и чувствено тяло, да усеща неутолимата му страст. Харесваше ѝ да усеща как тялото му потръпва, когато ноктите ѝ галят и леко се забиват в мускулестия му гръб. Въпреки здравия разум, въпреки всички сексуални унижения, на които беше подложена в миналото, този непознат ѝ беше отговорил с мъжки глад, който не можеше да бъде нито скрит, нито отречен.

И тя му беше отговорила. Възможностите бяха колкото зашеметяващи, толкова и ужасяващи. Ако не слезеше скоро от сцената, коленете ѝ щяха да омекнат като желе и смущението ѝ щеше да стане очевидно за всички присъстващи.

Боби като че ли усети нуждата на Никол от още време, за да се съвземе. Излезе на сцената и така отклони вниманието от нея. Здравата му ръка посочи красивия мъж с твърди черти, застанал до нея. Промърмори под носа си: *„Добре дошъл на Хаваите, братко. Пеле наистина чака много, много дълго.“* А на глас, високо, се обърна към публиката:

— Позволете да ви представя доктор Чейс Уилкокс — вулканолог, биолог и ужасно добър на барабаните.

Ръкоплясканията на публиката достигнаха истинско кресчендо. За първи път, откакто беше видял червената коса на Пеле да блести на сцената, Чейс осъзна присъствието на публиката. Под черния мустак, ъгълчетата на устните му се извиха леко нагоре. Без малко да даде на хората представление, което въобще не биха могли да забравят. А сега беше много благодарен, че поличката лавалава скрива възбудата му. Когато се поклони в признателност на ентузиазма на публиката, усети как Никол лекичко и дискретно се опитва да издърпа ръката си. Той отпусна малко хватката, но не достатъчно, за да се освободи тя. Допирът до кожата ѝ беше толкова приятен, че не можеше да рискува тя да избяга.

Никол усети как той внимателно отпуска хватката си и разбра, че още не е свободна. Полузамаяна, тя си спомни как се беше чудила дали братът на Дейн има чувство за хумор или е женкар. Глупав въпрос. По-скоро трябваше да се запита какво би направил той, ако тя падне в ръцете му и моли да бъде зачетена като жена. Косият поглед, който му хвърли, не ѝ помогна да се успокои. Висок, силен, самоуверен. Беше мургав и така привлекателен! За да имат неговата външност, повечето мъже са готови дори да убият. Усмивката му беше съвсем земна. Изглеждаше така, сякаш пет пари не дава за останалия свят.

А тя не можеше да повярва, че този умел и страстен барабанист е международно известният вулканолог доктор Чейс Уилкокс, мъжът, който беше подбрал материал за цяла книга относно хавайските кипюки.

С любопитство, което ѝ беше невъзможно да скрие, тя преценяваше мъжа, който стоеше толкова близо до нея. Той имаше гъста черна коса и очарователни леденосиви очи. Когато човек успееше да се абстрахира от неземната им красота, той виждаше интелигентността, която ги озаряваше. И дори нещо повече. Нещо... силно и властно. Лицето му беше силно, ъгловато, белязано от живота на открито и добре очертано от тъмните вежди и мустаците, за които тя не знаеше, че могат да бъдат толкова чувствени и горещи. Побърза да отклони вниманието си от изкусителните му устни и да разгледа останалото от него. Раменете му бяха широки и с добре очертани мускули. Голите му гърди бяха потъмнели от слънцето, по тях имаше

къдриви черни косъмчета, сега блеснали от капчиците пот. Черната поличка лавалава скриваше мускулестите му и стройни бедра до средата. Но тази традиционно женска дреха само подчертаваше божествената му мъжественост. Всичко у Чейс Уилкокс беше твърдо и силно, от линията на брадичката до пръстите на ръцете, които причиняваха лека болка в китката ѝ.

По даден от Боби сигнал, завесите отново се съединиха. Той протегна ръце. После с една ръка поглади устните си, които го боляха заради свиренето на флейтите. Другата си ръка той постави на тила на Никол и леко я погали. Тя положи свободната си длан на мускулестото му рамо и се повдигна на пръсти, за да приеме неговата поздравителна целувка.

Чейс присви очи, когато видя колко спокойно Никол прие прегръдката на Боби. Това, че те се чувстваха така свободно в присъствието един на друг можеше да се дължи само на факта, че са брат и сестра, дългогодишни приятели или любовници. Логиката му подсказваше, че са любовници, защото със сигурност не бяха генетически свързани. От друга страна, можеше пък да са само приятели. Да. Разбира се. А той пък би могъл да е вълшебница или горска фея. Прободе го силен гняв, така безразсъден и нелогичен като отказа му да пусне китката на Никол. Знаеше го, но това нищо не променяше. Знаеше също, че ако Боби не отмести скоро дланта си от копринения пламък, който представляваше косата на Никол, той самият щеше да я отстрани. Почувства обаче, че това му действие би било изключителна проява на глупост. Обичайният за него самоконтрол се беше изпарил под натиска на първичните чувства, предизвикани от древния ритъм на барабаните и сексуалния призив на танца.

— Прекрасен танц, Пеле. Много добър! — Боби ѝ се усмихна от височината на огромния си ръст. — Почти подпали цялото това място!

— Ти винаги казваш така.

— Но тази вечер наистина го мисля — каза той и поклати глава. — Наистина беше горещо, дявол да го вземе!

Тогава, благодарни на доктор Уилкокс, не на мен — каза Никол и целуна Боби по бузата. — Неговото биене на барабаните беше така силно и диво като самите вулкани.

— Наричайте ме Чейс. — Той ѝ се усмихна, но на ѝ се стори, че усмивката му е опасна. — Всеки, който танцува като теб, е освободен от тежобата на формалностите.

Боби пусна Никол и хвърли бърз, замислен поглед на другия мъж. Думите му би трябвало да бъдат комплимент, но не звучаха много като такъв. Тя също беше доловила острата нотка. Брадичката ѝ се издаде напред предизвикателно.

— Наистина ли? И как точно танцувам?

— Като адски пламък.

Тя се поколеба, като го гледаше право в светлите очи, като че ли търсеше нещо в тях.

— Звучи опасно.

— Да — каза той с дрезгав глас. — И секси. Необуздано. Богинята на неуправляемите вулкани. Но ти вече знаеш това. За това и танцуваш.

Тя премигна.

— Благодаря, или поне така мисля. Но аз се казвам Никол, не Пеле. С изключение на косата ми — добави тя спокойно, — у мен няма нищо изненадващо или необичайно.

Чейс хвърли на Боби поглед, който казваше: „Чу ли това?“

— Нима тя наистина очаква да ѝ повярвам?

— Разбира се, човече. Защо да не ѝ вярваш? Тя сама си вярва.

Леден, преценяващ поглед огледа червената корона, която украсяваше главата на Никол, после се спусна по съблазнителните извивки на тялото ѝ до босите, загорели, златисти стъпала. Чейс беше виждал много красиви, но с традиционна красота, жени. Те бяха много по-красиви. По дяволите, той дори се беше оженил за една от най-красивите. Всъщност той предпочиташе жени като Линет — крехки, деликатни, със студена, но безупречна красота, а не високи, с повечко плът, откровено женствени представителки на пола. Поне доскоро беше така. Но не и тази вечер. Може би дори никога вече. Никога досега не беше усещал нещо толкова горещо като тялото на Никол, притиснато в неговото, прилягащо му перфектно — женски огън, който точно отговаря на мъжкия глад.

И тя знаеше много точно как се беше чувствал той. Защото възбуденият му член беше притиснат в корема ѝ. „Това никак не е добре“ — призна си Чейс. Тя беше опасна, секси и напълно

необузdana. Той наистина трябваше да внимава с нея. Само така би могъл да спечели. Пеле беше срещнала мъжа, който ѝ прилягаше. Тя щеше да изгори в неговите ръце, не в тези на Дейн. И дори няма да разбере, че е загубила шанса да се добере до богатството на семейство Уилкокс, докато не стане прекалено късно. Тя беше прекалено алчна, за да бъде предпазлива, и сигурно нямаше да се посвени да има връзка с единия брат, докато преследва другия. А този от братята Уилкокс имаше достатъчно горчив опит и щеше да запази превъзходство в сексуалната битка, която предстоеше.

— Пренесе ли си вече нещата? — Боби запита Чейс.

Неохотно, той откъсна поглед от зачервените и влажни устни на Никол и погледна мъжа, когото познаваше само от един ден и вече харесваше въпреки ирационалната ревност, която изпитваше по отношение на него.

— Да. Благодаря. Котиджът е съвършен. Но майка ти не е.

Боби се усмихна.

— Проглуши ли ти ушите?

— Не. Тя просто прояви огромен инат.

— Настояваше да я наричаш бабо?

— Нямам нищо против това. Ядосах се, когато отказа да приеме пари в брой, кредитни карти, туристически чекове или каквото и да било.

Смехът на хаваеца звучеше като тихото клокочене на заспал вулкан.

— Не вземаме наем от членове на семейството. Под тъмния мустак, устните на Чейс се извиха в загадъчна усмивка.

— Боби, дори да се върнеш назад в родословно то дърво чак до Райската градина, съмнявам се, че ще откриеш да имаме обща кръв.

— Е, и? Нима имаш нужда от кръвопреливане?

Чейс се засмя кратко, преди да каже:

— Имам нужда някой да приеме парите ми, които дължа като наем.

Усмихнатият гигант поклати глава.

— Попитай Никол по въпроса за кръвта, семейството и парите за наем. Тя живее с нас от години. — Той потупа Чейс по рамото — Ще си поговорим повече по-късно, братко. Бъди сигурен.

С тези думи Боби изчезна през пролуката на завесите, за да се присъедини към шумните си колеги. А Никол чакаше Чейс да пусне ръката ѝ. Той дори не я погледна. Тя подръпна леко ръката си. Нищо не се случи. Тогава тя прочисти леко гърлото си няколко пъти: „Хм, хм...“ Той се обърна към нея и я изгледа от главата до петите. Бляскави очи. Пищни гърди. Зашеметяваща кожа. Бедрa, които би трябвало да се забранят със закон.

Донякъде Чейс не я обвиняваше, че желае да има най-богатия мъж, до когото може да се добере. Жените търгуваха с красотата си, готови да я заменят за богатство, от много дълго време. Защо тя да бъде по-различна?

Тъй като семейството на Боби беше богато и на земя, и на пари, Чейс не се съмняваше, че едрият хаваец и тя са любовници или са били в миналото. Но независимо дали беше стара или нова, любовната връзка още не беше довела до предложение за женитба. Защото, ако беше, Никол нямаше да преследва Дейн. А може би Боби не беше достатъчно богат. А може би съпругата му се беше опънала и беше решила на всяка цена да се бори за мъжа си, а Пеле се беше обърнала към по-лесна плячка. За миг, на Чейс му се прииска снаха му да беше от борбените жени, за да може той да преследва Никол просто заради горещото удоволствие от секса. Но Жан не беше борбена. Тя беше прекалено нежна и прекалено добра. Ако Дейн я помолеше за развод, тя щеше да му го даде, дори това да я убие. Не че темпераментът на Жан беше от значение. Нито една жена не би могла да се мери с Пеле в битка, в леглото, или пък в нещо друго. Откъдето и да го погледнеше Чейс, Жан все щеше да загуби. Освен ако той не я отклонеше от мисли за богатството на Дейн, като я вкараше в леглото си. Скоро. Много скоро. Преди да е нанесла още повече вреди. А след тази целувка, скоро нямаше да е проблем.

ГЛАВА 7

Ръката на Никол прилягаше точно на горещата и твърда длан на Чейс.

— Мисля, че задържаш нещо мое — каза тя с тон, който издаваше силно раздражение, но и чувство за хумор.

— Искаш да кажеш — това? — Като се насили да се усмихне, Чейс повдигна ръката ѝ, все едно сега откриваше, че я държи.

— Сигурно. Виждаш ли? — Тя доближи лявата си китка до дясната. — Перфектно съвпада с другата, за щото и тя е моя.

— С фактите не мога да споря. — Той прокара леко пръсти от дланта до лакътя първо на едната ѝ ръка, после на другата. Видимото потръпване, с което тя отговори на това, го накара да си поеме остро дъх. Сърцето му заби по-бързо. — Трудно е да се намери такова съвършенство — каза той, като я гледаше право в очите.

За миг забрави, че планираше бързо и жестоко, безразлично, съблазняване. Светлината от сцената достигаше до тях отстрани, може би затова очите на Никол бяха изненадващо топли и златисти — като течено злато. Цветът им беше така ярък и неочакван, както и неоспоримият огън, стаен в тялото ѝ.

— Затова ми е още по-трудно да те пусна — добави той с надебелял глас. — Но тази вечер се чувствам много щедър. Ще ти върна правото да управляваш ръката си, ако я използваш, за да пиеш с мен.

Обикновено, Никол щеше да откаже предложението с усмивка и весело поднесено извинение, но тази вечер никак не беше обикновена. Всичко беше станало необичайно, още откакто беше чула пръстите на Чейс да изтръгват онези съблазнителни звуци от барабаните, които изпълниха нощта с чувствени потръпвания. Те бяха предизвикали усещания, които още пулсираха дълбоко в нея. Той беше непознат и, все пак, по време на танца, на нея ѝ се струваше, че винаги го е познавала, винаги го е търсила, винаги е копняла за онзи момент,

когато той ще се приближи към нея, излязъл от мрака, за да я научи на нещо ново за самата нея.

— Аз... — Гласът ѝ заглъхна, дрезгав, защото се наложи да си поеме дълбоко дъх.

Застави се да откъсне поглед от ясните кристални дълбини на очите му. Не можеше да мисли, когато той я гледаше така. Можеше само да чувства, а онова, което чувстваше, беше горещина и съзнание, че му принадлежи — нещо, което щеше да я изплаши, ако умът ѝ работеше.

— Добре — каза тя, а гласът ѝ беше почти толкова надебелял, колкото и неговият.

Усмивката му спря дъха ѝ. Сети се, че още е потна и топла от танца.

— Ще взема душ и ще дойда на това същото място след десет минути.

Той не пусна ръката ѝ.

— Нужни са повече от десет минути, за да отиде човек до къщата на семейство Камехамеха и да се върне.

— Има баня зад съблекалнята — каза тя и кимна с глава към пространството зад сцената.

— Достатъчно голяма ли е за двама?

Чейс почувства как Никол се смрази на мига, как се отдръпна. Мълчаливо се прокле, че е избързал като първия глупак. Само защото се продаваше на възможно най-високата цена, не означаваше, че е евтина и леснодостъпна. Така нямаше да я накара да го желае повече, отколкото желаше Дейн. Брат му винаги е бил толкова елегантно, учтиво, привлекателно копеле.

— Съжалявам — каза Чейс и отстъпи назад. Освободи ръката на Никол, но така, че пръстите му да се плъзнат нежно по дланта ѝ. — Топло ми е и съм потен. Сигурно мириша като дълго носени чорапи, но ще чакам реда си.

Тя затвори очи за секунда, за да се наслади на неясната ласка на пръстите му. Съжали за инстинктивното си отстъпление и страх при неговата полушеговита, но явна сексуална покана. Не го познаваше достатъчно добре, за да обясни какви са миналите ѝ преживявания, какви са причините ѝ да се страхува от секса. Усмихна се колебливо.

— Не миришеш като стари чорапи.

Ниският ѝ гърлен глас предизвика тръпки по гръбнака му, сякаш някой го галеше нежно.

— Сигурна ли си? — запита я.

Тя кимна. Той ѝ се усмихна бавно, с което ѝ подсказа облекчението си, че тя няма да го накара да си плати за прибързания си опит да я съблазни.

— Тогава, как мириша? — запита я закачливо.

— Като мъж, който се наслаждава на силата на собственото си тяло.

Изражението на очите му подсказа, че е изненадан. Беше очаквал дързък комплимент. Не можеше да каже кое го беше изненадало повече — откровеността ѝ или способността ѝ за прозрение. Тя се обърна и тръгна.

— А ти? — запита той.

Тя погледна назад през рамо.

— Аз — какво?

— Ти наслаждаваш ли се на силата на мъжките тела?

Тя сякаш потрепери и отмести поглед встрани, после отново закрачи. Той я гледа може би секунда как бяга от него, преди да извика:

— Никол? Ще ми отговориш ли?

До него достигна дрезгав шепот, някаква дума, която можеше да е „някога“ или „тази вечер“ или пък и двете. Но в това нямаше никакъв смисъл. Сигурно му се причуваше. Извика ѝ отново, гласът му беше нисък, гърлен, но се чуваше ясно. Тя обаче не му отговори. Просто зави косата си с хавлия, пусна душа и с наслада се пхна под горещата, пулсираща струя вода. Наслаждаваше се на ритмичните удари на водата по тялото ѝ и на чувството за обновление и съживяване, което винаги изпитваше след добър танц. Добър? Почти се изсмя нервно на глас като празноглава ученичка. „Добър“ беше слаба дума и в никакъв случай не можеше да опише онова, което беше изпитала. Ако част от нея не беше уплашена и дори смразена от ужас, тя щеше да го дръпне при себе си под душа и... И какво? Тръпките, които я побиха, този път нямаха нищо общо с удоволствието. Горещите целувки не можеха в никакъв случай да я направят по-малко фригидна, когато се стигнеше дотам. До леглото. Беше глупачка, че така лесно забрави онова, което беше научила на толкова висока, болезнена цена. Когато се стигнеше до секс, тя просто не беше готова.

Това беше нещо, което трябваше винаги да помни. Един толкова секси мъж като Чейс Уилкокс заслужава гореща партньорка в леглото. А тя не беше. Да си припомня сега провала си като жена, не би могло да я научи на нищо ново. Бившият ѝ съпруг се беше погрижил тя да научи всичко по този въпрос. Тя преднамерено спря топлата вода. Шокът от студената струя спря дъха ѝ. Когато кожата ѝ стана толкова хладна, колкото беше умът ѝ, тя излезе изпод струята и се подсуши. Без каквито и да било мисли в главата, облече чисто бельо и отиде до гардероба, където Боби държеше полички лавалава във всички размери. Избра си смарагдово зелено парче плат с щамповани черни орхидеи и черно потниче. След дълго колебание, извади една индигова поличка, която сигурно щеше да стане на Чейс. Остави я простряна на мивката, където той не би могъл да не я забележи. Няколко бързи движения на тялото ѝ и полата и потничето заеха местата си. Още няколко секунди ѝ трябваша, за да завие косата си на елегантен кок, който добави още няколко предизвикателни инча към височината ѝ. Преди доста години беше избрала тази прическа просто защото тя обезкуражаваше мъжете. Имаше много малко мъже, които мразеха нещо повече от това жената да е по-висока от тях.

Ръцете ѝ се колебаеха. Тази прическа нямаше да сплаши Чейс. Дори да обуеше високи токчета, той пак щеше да е по-висок от нея. Тя сви рамене и, все пак, прикрепи косата си нагоре. Какво значение имаше? Прическата ѝ придаваше студен вид, а свободната коса беше като огнен ореол. Дори само тази причина ѝ беше достатъчна, за да носи косата си така, както тя желае. Отвори дамската си чанта и извади малко шишенце парфюм, чийто аромат сякаш я преследваше, откакто го беше открила преди година. Мирисът му беше като солена морска бриз, който носи уханието на измита от дъжда тропическа градина: нежен, изкусителен, чувствен, дълбоко женствен — всички онези неща, които самата тя не беше. *„И за това няма да мисля. Да се оплаквам, дори да вия с глас, пак няма да си помогна, може само да ме заболи гърлото.“*

Никол взе две тънки пръчици от слонова кост. Всяка една от тях беше увенчана от „пискюлче“, направено от редички малки златни звънчета. Когато пръчиците бяха закрепени здраво от двете страни на кока ѝ, звънчетата блестяха и нежно звъняха при всяко движение на главата ѝ. Тя се усмихна при този приятен звук. Той ѝ напомняше за

миналата Коледа, когато семейство Камехамеха ѝ бяха подарили тези красиви украшения за коса. Сега, когато се чувстваше като самата себе си отново, тя отвори вратата.

— Твой ред е — каза тя и мина бързо покрай Чейс в полумрака, който цареше зад сцената. — Ще бъда на масата на Дейн.

Бързопреходната ласка на нежната ѝ кожа, изплъзващият се аромат на парфюма ѝ и едва доловимият звън на звънчетата разбудиха сетивата на Чейс. Цяла секунда, той беше прекалено изумен, дори за да се помръдне. После разтри замислено брадичката си и отвори вратата на банята със замах, ядосан, че отново е позволил да бъде сварен неподготвен от омагьосващата чувственост на Никол. „*Свалям ти шапка, малки братко*“ — помисли си мрачно Чейс и пусна докрай студената струя на душа. — „*Как си издържал толкова дълго, пък било то и заради Жан и децата.*“

Не стоя дълго под душа. Чейс нямаше намерение да остави Дейн насаме с огъня на Никол и секунда повече от необходимото. Без да обърне внимание на поличката, преметната на мивката, той обвини една хавлия около хълбоците си и отиде да вземе дрехите си от офиса на Боби, където по-рано ги беше съблякъл, за да облече поличката, с която се беше появил на сцената. Панталоните му бяха памучни и черни, а ризата имаше същия студен сиво-син цвят като очите му. На краката си обу чифт черни кожени мокасини, късата си мокра коса подреди само с няколко нетърпеливи движения на дланта и веднага тръгна да спасява Дейн.

Появи се в залата тъкмо навреме, за да види Никол да се отдалечава от масата на усмихнати мъже и да се приближава към тази на Дейн. Гневът отново се надигна у него, когато брат му се изправи и я посрещна с прегръдка.

— Трябва да прокарат закон против теб. — Усмихнат, Дейн поклати глава и освободи Никол от прегръдката си. — Уоу, бейб! Все още не мога да повярвам, че видях това.

Тя му намигна.

— Виновен е брат ти.

— Да, той е ненадминат на барабаните. Единственото нещо, в което е по-добър, са вулканите. И като говорим за непредсказуемостта, как е колата ти? Ще можеш ли да се прибереш с нея тази вечер или...

Със студено изражение на лицето, Чейс пристъпи между двамата и прекъсна въпроса на брат си по средата.

— Ако има нужда от кола, аз ще се погрижа. Дейн познаваше брат си достатъчно добре, за да разпознае гнева под уж учтивото предложение. Той изгледа Чейс доста странно, сви рамене и каза:

— Чудесно.

— Къде е Жан? — запита направо Чейс.

— Работи по върховното предложение, което получи. Къде другаде би могла да бъде?

— Може да има нужда от помощ.

— Аз поне не й се пречкам — каза Дейн с усмивка. — Какво повече би могла да иска?

— Морална подкрепа? — предположи Чейс с глас, който беше едновременно и мек, и студен.

Дейн кръстоса ръце на гърди и каза иронично:

— Кой е пуснал червей в чашата ти с текила? Ти познаваш Жан. Всичко, което иска, когато работи, е спокойствие и тишина. По дяволите, аз се чувствам по същия начин, когато програмирам. Последното, от което тя има нужда, е да надничам над рамото й всяка минута и да я питам дали мога да й помогна с нещо. Тя и без това си има достатъчно проблеми с това предложение. Сега, когато училището свърши, децата непрекъснато се мотаят в краката й. Подлудяват и двама ни.

Мълчаливо, Чейс се запита дали работата по предложението не й отнема толкова много време, защото Жан прекарва по-голямата част от времето си да се тревожи за съпруга си и отношенията му с червенокосата танцьорка, отколкото да мисли за езика и спонсорите. Доста мрачно, Чейс се поздрави за това, че пристигна на Хаваите точно навреме, за да предпази брат си от това, да си прекара добре.

— Хей, танцът наистина беше горещ, малката ми!

Гласът долетя някъде от средата на залата. Разстоянието бързо се скъси, когато Фред и една добре сложена русокоса жена си пробиха път до масата на Дейн. Макар и нисичка, жената не беше точно крехка на вид, поне не и от кръста нагоре.

— Здравей, Фред. — Като се усмихна някак унило, Дейн поздрави първо жената, преди да се обърне от ново към учения. — Това ли е последната ти жертва за лятната лотария?

Фред се усмихна.

— Това е доктор Марша Съмнър. Сеизмолог. И сам можеш да видиш, че е така — като мине през някоя стая, и всичко започва да трепери и да се тресе. — Той намигна дяволито на русокосата, която му намигна в отговор. — Марси, запознай се с доктор Дейн Уилкокс, компютърен магьосник, и Никол Балард, магьосница в областта на секса, и доктор Чейс Уилкокс, който твърди, че познава вулканите.

— Наричайте ме Чейс — каза той и протегна ръката си. — За мен е удоволствие, доктор Съмнър. Видях статията, която сте написали за списание „Природа“ и в която сравнявате повдигането на платото Килауеа, предшествващо изригването на вулкана, и движенията на земната кора преди изригването на Стромболий. Много впечатляващо.

Тя се усмихна.

— Наистина се радвам, че точно от вас получавам тази похвала. Наричайте ме Марси.

— Марси — съгласи се той и без да бърза, освободи ръката ѝ.

Никол наблюдаваше двамата учени и се питаше как ли би изглеждала русокосата красавица, обвита в лиани и с ябълка в устата. После Никол обузда гнева си и се усмихна на другата жена. Напомни си, че не на Марси е вината за това, че е русокоса, осем инча по-ниска от Никол и следователно много по-женствена в мъжките очи. „О, хайде, бъди поне малко честна пред себе си — каза си тя с желание да си причини болка. — Не би дала и пет пари, ако Марси подлуди всички мъже в залата, докато Чейс не е един от тях.“

— Здравей, Марси — каза Никол, стисна ръката ѝ, а мислено си представяше червенокос жираф, който се извисява над изящна китайска кукла. — Запозна ли те Фред с правилата на лотарията?

Марси хвърли кос поглед на Фред. Очите ѝ бяха много зелени.

— Дали ми е казал всичко, не знам — каза шепнешком тя. После погледна отново Никол. — Знаете ли, когато ви видях миналата седмица в лабораторията, не можах да повярвам, че вие сте Пеле. Не се обиждайте — добави тя с усмивка. — Тогава нямахте вид на професионална танцьорка на хюла. Но тази вечер, Исусе, Света Марийо и Свети Йосифе! Това изпълнение би трябвало да хванат и с най-нечувствителния сеизмограф отгук до Афганистан.

— За това благодарете на Чейс — каза Никол и погледна високия мъж, който стоеше до нея. Много близо до нея. — Той добави нещо

към моето изпълнение.

Марси изгледа Чейс с откровено женско възхищение.

— Да, мога да се обзаложа. Вие сте достатъчен, за да предизвикате хармонични трептения и у гранитова скала. Като говорим за това — каза тя и се обърна отново към Фред, — видя ли записите от четири до шест следобед? Най-леките трептения, които някога би искал да видиш. Планината повишава температурата си точно по графика, който ви предложих. Няма никакво съмнение.

Фред сви рамене.

— Може би, скъпа. Напомни ми да ти покажа някои от записите, направени миналия септември. Имаше вибрации и трептения и изглеждаше така, сякаш вулканът ще изригне всеки момент. Но никакво изтичане на лава, дори нямаше приличен трус. Същото се случи и по-късно. Масата, която по-рано беше подвижна, сега е стабилна и разположена по-надълбоко. Ако се кани да излезе, Пеле ще трябва да измисли нови трикове.

Мъжът от съседната маса чу дискусията и даде своето мнение за размера и разположението на магмения слой, който представляваше сърцето на Килауеа и беше зоната, откъдето най-вероятно щеше да мине лавата, преди да изригне. Фред и Марси се обърнаха към него и заговориха и двамата едновременно, а очите им светеха от задоволство. Спорът между тримата се разшири със скоростта на огъня и обхвана и другите маси. Скоро дискусията стана нещо като научно събитие, достъпно за всички, както често се случваше в клуб „Кипюка“ и което всъщност беше онова, което привличаше тук верните му членове.

Чейс се заслуша в гласовете, които се изказваха високо, решително и понякога сякаш запращаха думите направо в лицето ти. Усмехнат, той поклати глава.

— И като си помисли човек, че напуснах дома си, за да избягам от хора, които непрекъснато спореха на висок глас — каза той на брат си.

— Да, а аз попаднах на момиче, което стана ботаник и разви склонност да пише грандиозни трудове. Като говорим за способността да подреждаш аргументите си в защита на своето мнение... — Дейн се усмихна накриво. — Жан в действие е нещо страховито.

Никол гледаше ту единия, ту другия, любопитна, но очевидно нежелаяща да задава въпроси.

— И мама, и татко, бяха физици — обясни й Дейн. — Направо ни подлудяваха с вечните си спорове. Не можех да разбера как, по дяволите, интелигентни хора като тях могат да си крещят така за частици, толкова малки, че тяхното съществуване може да се докаже математически, само ако бъдат върнати във времето. — Той сведе поглед към масата и повдигна вежди. — От друга страна, може би точно това се е случило с бирата ми.

Никол му се присмя.

— Да не би и тя да се е върнала назад във времето?

— Да. Чак до времето на Сухия режим. — Той въздъхна опечалено при вида на празната бутилка.

Един келнер се появи в отговор на сигнала на Чейс — той вдигна над главата си празната бутилка от бира и три пръста. Издърпа един стол за Никол и един за себе си до масата на Дейн. Никол с благодарност седна. Главата й започваше да се върти заради комбинацията от дългите часове на съсредоточаване в рисуването, последвани от дивия ободряващ танц. Да не споменаваме целувката, от която коленете й омекнаха.

Келнерът се върна с три бири, голяма кана вода и чаша, която постави пред Никол.

— Благодаря, Пийт. — Тя се усмихна на младежа — Ти просто ми спаси живота.

Той й се усмихна доволно с възхищение, от което на Чейс му се прииска да покрие Никол с някакъв безформен чул, за да я скрие от мъжките очи. Никол като че ли не забелязваше какъв ефект има върху всички представители на мъжкия пол. Наля си чаша вода и я изпи бързо и жадно, макар и да се опита да направи това колкото се може по-деликатно. Чейс наблюдаваше всяко движение на гърлото й, бързото стрелване на тъмнорозовия й език, жаден да оближе и най-малките капчици по устните й, златистото проблясване на гърдите й над извивката на потничето, когато изрази задоволството си от прясната студена вода.

Гладът на страстта отново го завладя, яростна нужда да я докосне, да я задържи в прегръдките си, да познае отново безжалостната съвършеност на тялото й, приело формата на неговото,

да усети вкуса на устата ѝ в своята, да се порадва на играта на езиците им.

С нарастваща самодоволност, Дейн наблюдаваше брат си, който гледаше Никол като изгладнял вълк... А Никол въобще и не забелязваше това. Дейн се беше разтревожил от горещата чувственост, която свързваше Чейс и Никол по време на танца. Не мисълта, че може да загуби облога, тревожеше Дейн, а съзнанието за това, че след развода си Чейс не беше посвещавал толкова внимание на никоя друга жена.

Желанието на Дейн беше Чейс да опознае Никол, да научи за нейната нежност и висок дух, за интелигентността ѝ и чувството ѝ за хумор и, преди всичко, за нейната щедрост. Но Дейн не искаше Никол да се влюби в брат му. Поне не веднага. Не и преди Чейс да разбере колко специална е тя, колко искрена. Тогава брат му вече няма да изпитва горчивина, ще бъде по-доверчив, ще прилича повече на мъжа, който беше, преди да срещне Линет.

Но докато не омекнеше, Чейс не беше подходящ за никоя жена. И особено за жена като Никол, чието сърце беше така дълбоко наранено. След като видя как тя отговори на мощните удари на Чейс по барабаните, Дейн искаше да я дръпне настрана и да я предупреди, че брат му не е съвсем подходящ за... Какво? Но като слязоха от сцената, тя се отнасяше към Чейс като към всеки друг мъж. Беше любезна, но студена и се държеше на разстояние — като домашна котка, която поздравява гостите. Независимо какво публиката беше видяла в танца, той беше по-скоро добро изпълнение, отколкото истинско привличане.

Добър старт, реши Дейн и се облегна удобно назад. Много добър всъщност. Чейс беше горещ, а Никол — студена. Докато постигнеше нещо с нея — ако въобще стигнеше донякъде — той вече щеше да знае, че тя е добра жена, а не само пищно парче като Линет. А след това... Е, кой би могъл да каже? На Чейс поне щеше да му се наложи да признае, че Жан не е единствената сваятна жена на цялата Земя.

— Ще се насладя до последно на тази ваканция — каза Дейн тихо и вдигна чашата си, за да поздрави сам себе си, че е толкова умен. Отпи дълга глътка бира. — Заслужил съм я.

ГЛАВА 8

— Каза ли нещо, малки братко? — запита го Чейс.

— Само исках да съм сигурен, че ще можеш да си позволиш две седмици без работа — отговори Дейн с глас тих, но самодоволен. И намигна на Никол.

— Какви две седмици? — запита Чейс, който гледаше по-скоро Никол, отколкото брат си.

— Двете седмици, в които ще се грижиш за Марк и Сенди.

Чейс обърна рязко глава. Сега цялото му внимание беше посветено на Дейн.

— Не избързваш ли малко?

Дейн само се усмихна.

— За какво да избързва? — запита Никол.

— Чейс и аз се обзаложихме — обясни й Дейн. — Когато той загуби, ще се грижи за децата, за да можем Жан и аз да отидем на почивка.

— О! Това е... много мило.

Колебанието на Никол беше породено от чувствата, които тя долавяше да кипят под спокойната външност на Чейс. Не знаеше какво не е наред, но можеше да предположи. Тя се обърна импулсивно към него и сложи длан на голата му ръка.

— Знам, че сигурно си много зает, а децата на Дейн могат да подлудят всекиго. Да не говорим за Лайза — каза Никол. После се усмихна при мисълта за срамежливото и тихо, но изключително упорито дете, което имаше живите очи на Чейс. — Не се тревожи. Ако загубиш облога, аз ще ти помогна. Всичките деца обичат да ходят на пикник всред кипюките.

Любовта, която изпитваше към децата, стопляше гласа й и усмивката й, която се появяваше и изчезваше бързо като пламък, раздухан от вятъра. Дейн вдигна кичур от червената й коса, забравен извън лентата със звънчетата, и лекичко го подръпна.

— Ти самата си едно голямо дете — каза той. — За това те се разбират така добре с теб.

— Сигурно. Разбира се, помага ни и факта, че твоите деца са поумни от теб.

Той се засмя и пусна косата ѝ.

— Да, те са нещо различно, нали?

Изражението на Чейс стана сурово, чертите му — изострени. От горчивия си личен опит, той знаеше, че вторият най-бърз начин да се стигне до сърцето на един баща, е да покажеш интерес към децата му.

„Ти не пропускаш нито един номер, нали, Пеле? Ако Дейн не разбира сигналите, които му изпращаш чрез тялото си, ти винаги можеш да вдигаш шум около децата му.“

Точно така беше постъпвала и последната приятелка на Чейс. Тя охкаше и ахкаше над всяка снимка на Лайза, като че ли момиченцето беше най-чудесното дете на света от новата ера насам. Но в момента, когато стана ясно, че момичето — което, естествено, беше нещо повече от шепа снимки — ще живее с Чейс, дамата му пожела късмет и се впусна да преследва друг богат глупак, чиято единствена отговорност да бъде тази към борсовия му посредник.

„Примамки и лъжи. Но някои от тези примамки са дяволски неустойми“ — призна Чейс, като хвърли поглед към нежните, елегантни пръсти, които бяха хванали ръката му малко над китката.

Когато Чейс вдигна отново поглед, Никол разбра, че е задържала дланта си върху топлата му кожа малко по-дълго от необходимото. С Дейн и Боби това не би имало значение. Те бяха женени, а и нейни приятели. Чейс не беше нито едното, нито другото. Той беше нещо ново, нещо напълно непознато. Когато го докосваше, ставаше... неспокойна. А когато той я докосваше, я заливаше горещина. Чувството беше едновременно вълнуващо и плашещо. От предишния си опит знаеше, че не е чувствена жена. В най-добрия случай, сексът с Тед за нея беше неудобно преживяване. А в най-лошия, той беше болезнен, и то по нейна вина.

Всичко беше по нейна вина.

Нейният изключително опитен съпруг ѝ го беше обяснил, и то с най-унизителни подробности, в нощта, когато я напусна и се премести да живее при една дребна, но апетитна, вдовица, която имаше достатъчно пари да поддържа стила, който той приемаше за даденост,

изразходвайки средствата на Никол. А най-големият плюс на вдовицата беше, че е опитна, отзивчива любовница. Никол, от друга страна, не беше нито опитна, нито отзивчива в леглото, както Тед беше откривал безкрайно много пъти.

„С изключение на косата ти, у теб няма нищо, абсолютно нищо, горещо. Ти си просто крачещ куп дрехи, фригидна, студена като лед.“

Жестоките думи още отекваха в съзнанието ѝ, особено късно нощем, когато започваше да изпитва самота, когато младежката ѝ мечта за любов и брачен живот се превръщаше в кошмар и празнота, които ѝ беше трудно да понася. Тя не се съмняваше в мнението на Тед относно нейната сексуалност. Той беше добре известен познавач и ценител на жените. И тя беше останала без съпруг.

И все пак, част от нея винаги се беше надявала, мечтала, че с подходящия мъж и тя ще може да отговори на страстта със страст. С подходящия мъж ще познае огъня на страстта и спокойствието на брачното разбирателство. С подходящия мъж ще може да сподели и ума, и тялото си и да получи част от неговия ум и тяло.

С подходящия мъж.

А с Чейс се чувстваше така добре, всичко ѝ изглеждаше правилно. Струваше ѝ се, че всичко е наред от първия миг, когато чу барабаните да говорят под дланите му. Единствената целувка на тъмната сцена все още пееше в кръвта ѝ, подтикваше я да го докосне отново, да почувства отново, че мястото ѝ е в прегръдките му. Нещо дълбоко в нея настояваше, че любовният акт с Чейс няма да бъде нито болезнен, нито унижителен. Усещаше го така ясно, както усещаше кога барабаните ще променят ритъма си — даже миг преди това да се случи. Между нея и Чейс съществуваше първична връзка, която предизвикваше логиката и разумните обяснения.

Той беше точно за нея. Тя го знаеше.

И тя беше точно за него. А дали той го знаеше?

Като че ли доловил мислите на Никол, Чейс се обърна и улови замисления поглед на кехлибарените ѝ очи. Едва устояваше да не я притисне до себе си и да я целува, докато и двамата останат без дъх. Времето не беше подходящо. Също и мястото. Онова съблазняване, което той имаше наум, трябваше да бъде извършено някъде насаме, а не в приятелската, почти семейна и определено много шумна

атмосфера на клуб „Кипюка“ в петък вечер. Прекалено много хора ги гледаха и един от тях беше Дейн.

Той нямаше нужда по-младият му брат да наблюдава всяка подробност от неговото напредване и женското отстъпване, да вижда в неговите очи самодоволност и веселие.

И така, Чейс се задоволи да посегне към чашата с вода на Никол, вместо към устните ѝ. Това беше някакъв примитивен импулс, посилен от логиката и опита. Той изпитваше нужда да докосне нещо, което тя е докосвала. Тя бе държала хладната и гладка стъклена чаша до устните си, водата бе галила езика ѝ, а това правеше чашата ѝ неустойима за него.

— Може ли? — запита той и вдигна чашата, без да откъсва очи от нея.

Без да каже и дума, тя кимна. Нежният звън на златните звънчета заглуши шума от разговорите на съседните маси. Сладката им музика проникна дълбоко в Чейс като мънички, чувствени иглички и той застана нащрек. Наля си чиста и студена вода в чашата, постави устни на ръба ѝ, където преди малко бяха нейните, и отпи. Знаеше, че тя го гледа така внимателно и напрегнато, както той я беше гледал. Усещането за погледа ѝ накара кръвта му да препуска във вените и тежкото туптене на сексуалността да се надига.

Дейн отпи глътка бира и шумно остави бутилката, после изгледа Чейс с горчивина.

— Знам, ще ме обвиниш, че ти преча да спечелиш облога, но някой трябва да ме откара у дома. Не бързам много обаче. Трябва да се отбия до някоя и друга маса.

Чейс изгледа по-малкия си брат с поглед, който казваше: „Да, да, да.“

— Нещо не е наред с колата ти ли?

— Жан реши, че ще успее да дойде по-късно, затова аз дойдох с автобуса. Но тя се обади, докато ти беше на сцената, и ми каза, че тази вечер работата ѝ върви изключително бавно. Щях да се прибера заедно с Никол...

— Разбира се — прекъсна го тя с лукава усмивка. — В автобуса винаги има място за още един пътник.

— Значи колата ти е още в гаража, а? — запита Дейн. Гласът му изразяваше едновременно и съчувствие, и шеговито недоверие.

— До утре. Как позна?

Той се усмихна широко.

— Телепат съм. Освен това колата ти е толкова стара, че не може да ѝ се има доверие. Нали ти казах, че нещо в скоростната предавателна кутия не е в ред. — Дейн хвърли кос поглед към брат си.

С едва сподавено проклятие, Чейс прие, че ще пътуват тримата заедно, а не, както се беше надявал, двамата. Единственото хубаво в това беше, че той и Никол живеят в къщата имение на семейство Камеха-меха, така че ще може да използва поне малка част от нощта, за да започне съблазняването. Логично беше да остави първо брат си, след което Никол щеше да му принадлежи. Най-последно.

„Закъде си се разбързал? — укори се сам Чейс. — Имаш цял месец, за да спечелиш облога.“

Нямаше друг отговор, освен тежкото туптене на кръвта му. Той я искаше. Сега. Още сега. Нищо не можеше да охлади горещото набъбване на желанието между бедрата му, нито дори ясното съзнание, че няма да може да вкара Никол в леглото си още тази вечер. Тя искаше, като всяка жена, да изчакват, да играят игрички. А той искаше да разтвори тези дълги крака и да потъне в нея толкова дълбоко, че тя да не усеща нищо друго, освен неговия вкус, твърдината и желанието му, докато двамата не споделят екстаза.

„Дейн — запита се мълчаливо Чейс, — как въобще си успял да се сдържиш?“

Дейн се измъкна от ниската предна седалка на спортния модел, който брат му беше наел. Махна уж небрежно с ръка, усмихнат многозначително — нещо, което нито Чейс, нито Никол видяха. И тръгна по извитата алея към дома си. В задната част на къщата, където беше офисът на Жан, светеше.

— Искаш ли да седнеш по-удобно? — запита Чейс, когато брат му изчезна в мрака.

Тишина. Той погледна през рамо към пътничката си. Без да обръща внимание на протестите на двамата Уилкокс, тя беше настояла да седне на задната, много свита, седалка, която беше повече багажно отделение, отколкото истинско място за пътници. Следващия път, закле се мълчаливо Никол, ще планира нещата по-добре. Мисълта да се

измъкне с мъка от мястото си под внимателния поглед на Чейс накара въглчетата на устните ѝ да увиснат надолу. Достатъчно лошо беше и това, че се чувстваше едра и тромава. Да го докаже, би било унижително.

Той ѝ се усмихна.

— Хайде. Ела седни по-удобно.

Тя също се засмя, но изведнъж задната част на колата ѝ се видя по-широка от предната. Там, отпред, тя щеше да бъде практически върху Чейс. Дори да бяха в нормална кола, той пак беше едър мъж. А в малката спортна кола изглеждаше огромен. И все пак, не точно неговият ръст я безпокоеше. Беше се возила в спортни коли с Боби, който беше истински гигант, и никога не беше изпитвала тревога, нетърпение и чувство, че това е сексуален риск. А сега кръвта ѝ препускаше, защото всичките тези чувства напиха в нея.

Докато гледеше как Никол се колебае дали да се прехвърли на предната седалка, Чейс се питаше за какво ли мисли толкова много. Видя, че тя сякаш се страхува от него — така, както жената се страхува от самец. Може би се страхуваше, че той ще ѝ скочи. След онази целувка, не можеше да я обвинява. Да, след целувката той наистина искаше да ѝ скочи. Особено сега, когато тя изглеждаше така женствена — като красива перла, много ароматна перла, положена удобно в кадифена кутийка. В меката и влажна нощ ароматът на парфюма ѝ нашепваше сладки думи на сетивата му — казваше му, че само на няколко сантиметра има истинска, жива и топла жена.

Никол отметна няколко палави кичура коса от устата си и се сви вътрешно, когато видя лукавата усмивка, скрита донякъде от мустаците на Чейс. Знаеше, че сигурно изглежда като тежък два паунда хамбургер, напъхан в торбичка, която побира един паунд. Както много пъти досега, на нея ѝ се искаше да беше родена с по-нежно тяло. Но не беше така. Беше такава, каквато беше — висока, силна жена, свита на задната седалка на мъничка спортна кола. Рано или късно, трябваше да слезе от колата.

— Няма ли да ми помогнеш? — прошепна тя. — Иначе и тук ми е удобно, защото не остава много.

Чейс слезе от колата и ѝ подаде ръка. След моментно колебание, тя я пое. Усмихнат, той гледеше как гъвкавото ѝ тяло се разгъва и се освобождава от клетката, която представляваше задната седалка.

Много хора биха изглеждали тромави в такава ситуация, но тренираното от танците тяло на Никол беше едновременно силно и гъвкаво. Дори когато той я дръпна неочаквано и силно, с което наруши равновесието ѝ и я накара да падне в ръцете му, тя прояви котешка бързина и грация.

Той се чувстваше така, сякаш изгаряше в адски пламъци. Бяха го обхванали целия — от гърлото до пръстите на краката. Когато ръцете му се сключиха около нея, се запита защо досега си беше внушавал, че харесва дребни и нежни жени. Какво прахосване на време. А и на плът. Независимо колко силно мъж с неговия ръст притиска дребна жена, все остават свободни пространства. Но не и с Никол. Тя изпълваше ръцете му така, както изпълваше сетивата му. Напълно.

— Чейс, аз... — замоли го Никол.

Той наклони глава към нея, после се наведе от кръста и се превърна в огромна сянка, открила се на нощното небе.

— Шшш — прекъсна я той нежно и погали устните ѝ. — Всичко е наред. Току-що разбрах, че през целия си живот съм искал да целуна висока жена, която носи сребриста лента със златни звънчета. Една целувка и ще те пусна.

„За тази вечер“ — добави той наум.

ГЛАВА 9

Споменът за целувката на Чейс все още изпълваше Никол на следващата сутрин. Когато той я целуна, през нея преминаха горещи вълни на удоволствие, които се разпространяваха с всеки удар на сърцето ѝ — така, както се беше случило още в първия миг, когато беше чула барабаните да пулсират под ласката на силните му, но и нежни длани. Той не беше отблъснат от височината ѝ, нито от едва доловимите колебания, породени от страха ѝ, че няма да му угоди. Беше превзел устата ѝ нежно, горещо, изцяло — така, като че ли винаги му беше принадлежала.

Чувството, че така трябва, отново я завладя. Никога досега не беше изпитвала такива деликатни, но и горещи, трептения в тялото си. Питаше се дали тези усещания доказват, че за нея, като жена, все още има надежда, че съществува възможност този мъж да събуди страстта, която, надяваше се тя, се крие в нея.

Но снощи не беше сигурна, че целувката доказва нейната собствена страст. Не можеше да бъде сигурна и тази сутрин, независимо колко силно копнееше това да е истина. Но беше сигурна, че се чувстваше стройна и нежна и много женствена, притисната към мощното тяло на Чейс.

Минаваща кола им беше напомнила, че стоят притиснати под светлината на уличната лампа пред къщата на Дейн. Очите на Чейс бяха присвити, почти сребристи, когато неохотно я пусна. А тя, освободена, не знаеше дали ѝ се иска пак да го целуне или да побегне бързо. Част от нея настояваше, че още не го познава достатъчно добре. Друга част, същата онази, която настояваше, че тя може да бъде и страстна жена, ѝ казваше, че напротив, винаги го е познавала. И че са ѝ били необходимите години, докато го намери. Напрежението, което съществуваше между тези две нейни чувства, я изнервяше като вървенето по още гореща лава, когато стъпалата ти усещат опасната топлина да се трупат под земната кора, топли вълни, които издават, че под студената повърхност ври и кипи.

Всяка стъпка беше риск.

Всяка стъпка беше нещо неземно.

Когато Чейс паркира колата пред голямата къща на семейство Камеха-меха, тя се усмихна, благодари му шепнешком за това, че я беше докарал и изчезна в мрака, преди да е имал възможност да я докосне отново.

Риск. Въодушевление. Сърце, биещо като барабан.

Чувстваше се по същия начин и тази сутрин. Искаше ѝ се съботата да мине бързо, като насън, за да може вечерта да отиде в клуб „Кипюка“ и да танцува под чувствения ритъм на барабаните, събудени за живот от Чейс Уилкокс. Искаше ѝ се да избяга и да се скрие. Искаше да го види. Искаше, точка.

Може би щеше да го види следобед, когато занесе подаръка, който беше изработила за доктор Вик, в лабораторията. Ако не тогава, със сигурност вечерта, когато ще танцува...

Но между сутринта и вечерта имаше толкова много часове. Отдавна беше открила, че най-добрият начин да накара часовете да минат незабелязано, беше да се концентрира върху нещо друго.

Грабна скицника си и тръгна към вратата на малкия котидж, който се беше превърнал в неин дом. Навън ветровете, които не знаеха покой, събираха огромни облаци над вулкана и скриваха тъмния, безжизнен кратер. Във високите гори дърветата охайа и местните дървета коа, които бяха оцелели, изглеждаха изненадващо зелени на фона на тъмните езици на последните потоци лава. Червените перца на растенията ай'иви и апапане блестяха като въпросителни знаци във влажната тишина и предизвикваха червените цветчета на дърветата охайа.

По склоновете свободно растяха както местни, така и не местни, видове. Резултатът беше процъфтяваща смесена гора, пълна с живот. Там, където древната лава се срещаше със солената вода, просторните, щедро засадени с цветя, земи на семейство Камеха-меха се сливаха с плажа и тюркоазното море, което се простираше до хоризонта. Като клуб „Кипюка“ имението беше процъфтяваща комбинация от местни и външни видове. Всяко едно растение беше култивирано заради цветовете си, изненадващата си грация, аромата си или пък заради комбинация от трите. Пътечките се виеха нежно между дървета охайа

и джакаранда, коралови и дъждовни дървета, а папратите бяха толкова много видове, че Никол не можеше да запомни имената им.

Независимо кое годишно време беше, независимо от смяната на сезоните, нещо на Хаваите процъфтяваше до друго растение от същия или друг вид, което беше вече прецъфтяло или пък трансформирано в храна за почвата от естественото чудо, което представляваха слънцето и дъждовете.

От всички красиви дървета, които растяха в огромното имение Камеха-меха, джакарандата винаги щеше да си остане любимата за Никол. За разлика от много тропически растения, всички джакаранди цъфтяха в определен сезон, после даваха плод и накрая чакаха. Днес все още беше времето на тяхното чакане. Първите им ярки цветове щяха да останат още известно време обвити в тишината на стволовете, докато не дойде точно моментът, когато ще се разтворят под ласката на слънцето. Когато моментът настъпеше, пъпките щяха да захвърлят воала, който ги скриваше, и да цъфнат като огнени пламъци на фона на наситеното зелено на гората.

Дори сега, докато гледаше, нежни венчелистчета се развиваха под тъмната им обвивка. Точно това искаше тя да улови в картините си — нежния, но и ужасен момент, когато девствената пъпка разцъфне и се предложи на гальовните слънчеви лъчи. И с всяко движение на молива, тя се молеше да стане неин невинният, но и несъмнен, кураж на дървото джакаранда.

Никол...

Тя рязко спря да рисува и погледна през рамо, по обраслата с растения пътека, като се питаше дали наистина е чула някой да вика името ѝ. Не можеше да види много зад себе си. Пътеката, която водеше до голямата къща, беше почти скрита от избуялата зеленина. Полускрити бяха и малките котиджи, които заобикаляха къщата и образуваха странни луни. Не се виждаше нищо, освен зеленина и златистото проблясване на слънчевата светлина.

В тропическите гори на Хаваите често слухът беше по-надеждно сетиво от зрението. Тя се послуша внимателно, после се опита да надникне през почти невидимата просека в гъсталака. Често просеките бяха единственият знак, че на това място има пътека, която свързва котиджите. Те пък бяха уединени, запазени само за членовете на семейството и приятели на огромния род Камеха-меха.

Котиджът, в който живееше Никол, беше най-близо до морето. Беше придобила правото да живее в имението Камеха-меха, когато беше открила много младия, потен и уплашен, но видимо предизвикателен, Бени Камеха-меха на стръмния склон на Килауеа. Той се бореше със сълзите, докато стоеше на ръба на река от замръзнала черна лава, която гледаше към една кипюка.

Дотогава тя беше живяла в Хило и бе работила на половин работен ден в резервата достатъчно дълго, за да е чувала за семейство Камеха-меха и клуб „Кипюка“, така че знаеше къде е мястото на Бени. Можеше също така да каже, че той още не беше готов да си отиде у дома. Вместо да спори с него по този въпрос, тя отвори скицника си и му заговори тихо за земята и пъстрите местни птици.

Отначало Бени не ѝ отговаряше. После изрече няколко отделни думи за птиците и растенията. След малко тя откри, че е избягал от дома си след първия си ден в детската градина и няма намерение никога да се върне, защото другите деца му се подигравали заради накуцването.

Като скицираше, докато говори, Никол работеше бързо, за да улови гнева, болката и интелигентността, които виждаше изписани на слабичкото му лице, докато той размишляваше за зелената земя, простряна в краката му. Когато свърши с рисуването, тя го уговори да слязат обратно по планинския склон, като му каза, че не е много сигурна за пътеката и има нужда някой да я води.

Способността на Бени да разбира природните знаци я изненада. Детето беше ненадминато в познанието си за природата и в пъргавостта си. Тя му го каза и му посочи факта, че нито едно от децата, които са се заяждали с него, не би могло да се мери със скоростта, с която той се движеше из планината.

По времето, когато предаде Бени на родителите му, той беше по-скоро замислен над новите знания, отколкото бунтарски настроен. Когато му даде рисунката, на която беше изобразен как стои като принц на причудливата черна лава, той беше очарован от нея.

Очаровани бяха и родителите му. Бяха също така натъжени, когато разбраха, че Никол живее все още в хотела и чака да намери апартамент, чийто наем би могла да си позволи. Съпругата на Боби взе ръката ѝ в своята и я заведе до трите свободни котиджа в имението Камеха-меха. Каза ѝ да си избере в кой от тях ще живее. И още, че онзи,

който избере, ще бъде неин, докато пожелае. Наем? Моля ви, не можете да обиждате така домакините си. Нима момчешката усмивка може да се измери в пари?

Това се случи преди повече от три години и оттогава нищо не се беше променило. Боби и съпругата му отказваха да обсъждат въпроса за наема. Бени се усмихваше широко и често. А Никол се влюби в просторните, понякога много гъсто обрасли с тропически растения, земи на имението и в малкия котидж, който беше закътан точно под склона, в близост до плажа. През по-голямата част от годината котиджът беше напълно усамотен и предлагаше съвършена възможност да упражнява, без да я прекъсват и смущават, рисуването и танците си.

През по-голямата част от годината. Но не и през ваканциите. Тогава мястото беше пълно с живот — викове, спорове, детски смях.

Звукът отново стигна до Никол — висок вик, приличен на вятъра, който бродеше необезпокояван из каньона, образуван от черната лава.

— Нииикооол. Чааааакааай!

Слабото, но жилаво тяло на Бени изникна бързо из гъстия листак. Той затича по пътеката с неравна крачка, предизвикана от накуцването, но достатъчно бързо. В дясната си ръка стискаше скицник и моливи.

— Намали малко темпото — извика му тя и се засмя. — Никъде не отивам.

Босоног, почернял от слънцето, със сърдечна усмивка, която рядко не успяваше да не уталожить раздражението на Никол, от това, че са я прекъснали, Бени беше един от любимците ѝ. Макар че ѝ беше много трудно да избере измежду децата на острова, които се събираха всеки път около нея, когато я видеха сама.

— Пикник? — запита той, а вълнението караше очите му да блестят.

— Не и днес, скъпи.

— Погледът му се премести върху скицника ѝ.

— Може ли да гледам?

— А ще мълчиш ли? — отговори тя.

Той се усмихна, но не каза и дума.

— Добре, добре — каза тя.

На нея ѝ харесваха кодираните съобщения и многозначителното мълчание, които бяха начин за разговор при Бени. Той де държеше така, сякаш в живота нямаше достатъчно време, което да се пилее за толкова обикновени неща, като човешката реч например.

Той тръгна след нея по пътеката. Знаеше какви са правилата, когато тя работи. Първият път, когато я прекъсна, му се размина. Понякога и други прекъсвания можеха да бъдат поносими, но само ако бяха много, много малко и въпросите се отнасяха до рисуването или до растенията. После по-добре беше, всяко прекъсване да има наистина важен повод, като например изригването на Килауеа и нов поток гореща лава. Ако беше нещо по-маловажно, бърливото дете беше отпращано да си говори с медоносните пчели и пеперудите, които летяха свободно между дърветата на височина пет хиляди фута, по залетите от лавата склонове.

Тези строги правила никога не бяха тревожили Бени така, както тревожеха другите деца. На него му беше много по-лесно да мълчи, отколкото да говори.

Със затворена уста, но с широко отворени очи, той следваше Никол. Тя отиде на любимото си място, където лавата стигаше почти до океана, а плажът имаше формата на кръст. На горния край на грубия черен пясък, кокосовите палми се люлееха на нежния бриз като величествени танцьори. Океанът блестеше с всеки нюанс, полутон и отсянка на синьото и зеленото. Вълните му сякаш се усмихваха и се сгушваха в плажа, почти залят от лавата.

Макар че Никол много обичаше това място, не изолацията и красотата му я караха да се връща непрекъснато тук, а цъфналите дървета, които били засадени само на метър от плажа от прабабата на Бени, когато тя е била само на девет години. Всички дървета, с изключение на цъфналата в червено охайа, идваха от континента и все пак като че ли всички те бяха достигнали своя разцвет тук, на Хаваите, които бяха като кътче от рай.

Кораловите дървета блестяха в ярки цветове, червените им цветове се подаваха от всеки гол клон подобно на огнени езици. До тях растяха дървета душ, които оправдаваха името си, защото бяха отрупани с каскади от цветове, от които клоните им не се виждаха. На други места, тези дървета цъфтяха в един-единствен цвят — бял или жълт, розов или светлооранжев. На Хаваите дърветата се бяха

опрашвали кръстосано и се бяха превърнали в това, което местните хора наричаха душ — небесна дъга — дърво, което цъфтеше във всички цветове на дъгата, дърво, което не можеше да се види никъде другаде по света.

И въпреки това дори дърветата душ не можеха да накарат Никол да откъсне очи от горичката джакаранди, които се извисяваха над всички други дървета. С гладките си и тъмни стволове, с листата, подобни на папрати, и с деликатни лавандулови цветове, джакарандите ѝ доставяха удоволствие, което ѝ беше трудно да опише — нещо, което можеше само да чувства. Тя обичаше да лежи под дърветата, когато те бяха в разгара на цъфтежа си, да вижда слънчевата светлина, която се процежда през тях, и да усеща как сладките цветове се сипят покрай нея подобно на фантастичен сняг с цвета на аметиста.

Но това особено великолепие беше някъде в бъдещето. Днес по клоновете на джакарандите нямаше листа, които да блестят на влажния въздух. Кората на дърветата беше напълно гладка и те бяха грациозни като танцьори. На върха и на най-малката вейка пъпките набъбваха почти тайно под сгряното от слънцето небе.

Някога, когато беше много по-млада, Никол мислеше за себе си така: като за пъпка, която набъбва в тишина и чака да дойдат подходящи условия, за да разцъфне. Някога, но не задълго. Беше научила, че за нея чувственото пробуждане е просто болезнен сън. За нея годините между тринайсет и седемнайсет бяха истински кошмар. Другите момичета напъпиха и разцъфнаха, докато тя просто израсна на височина. Не беше хубава така, както бяха другите — дребни, русокоси и синеоки или тъмнокоси и със сладни извивки, със загадъчни тъмни очи. Последната обида ѝ беше нанесена от капризите на модата. Нейните светлокафяви, осеяни със златисти точки, очи, светла кожа и огнена коса не изглеждаха никак добре в пастелните тонове на дрехите, които бяха популярни сред другите момичета.

Другите момичета имаха гаджета, привличаха възхитени погледи, разполагаха с бански костюми, които разкриваха интригуващи женствени прелести. А Никол просто растеше все по-висока и по-висока, докато накрая започна да се чувства като червенокос клоун сред джуджета. После тялото ѝ започна да се променя с дива скорост, като че ли беше осъзнало, че сезонът на цъфтенето е почти отминал. Тя беше прекалено интелигентна, за да не

разбере каква е връзката между нарастващия номер на сутiena й и нарастващото мъжко внимание.

За нещастие, момчетата не се интересуваха от нея като от личност повече сега, когато гърдите й бяха наедрели. След като премина новото за нея вълнение от подсвиркванията на улицата, тя реши, че да имаш добре запълнен сутиен е толкова лошо, колкото и да бъдеш плоска като дъска. И в двата случая тя се чувстваше като натрапен непознат в собственото си тяло. Момчетата, които забелязваха единствено гърдите й, не се интересуваха от нищо друго, освен да пъхнат ръце под дрехите й и да ги почувстват в дланите си. Когато тя отказваше да се боричка с тях на задната седалка на някоя кола — или пък на предната — те я нарекоха „*дразнителка*“. А това беше и най-любезното, което измисляха.

Цинизмът влезе рано в живота на Никол. И остана да присъства. Тя се научи да отблъсква нахалните мъжки предложения със същия лек хумор, с който преди беше успявала да скрие болката си от това, че е пренебрегната от другия пол.

После срещна Тед. Той не се държеше като октопод, който умира от глад. Държеше ръцете си прибрани до тялото. Изглеждаше че, се интересува от нейните мисли и мечти. По-късно тя разбра, че Тед е бил привлечен от парите на семейството й, не от нея самата. Но това стана по-късно. В началото беше очарована, че такъв красив и популярен сред жените мъж я е забелязал. После се развълнува от очевидното му ухажване и накрая — от предложението му за женитба. Замаяна, тя се съгласи. Не беше нежен и внимателен любовник. Нейната девственост се оказа за него неприятна изненада. Той хвърли в скута й няколко ръководства по секс и й каза да разучи добре какво харесват мъжете. Каза още, че ще пробват отново по-късно, когато ги прочете. Тя се провали на първия тест, а после и на останалите.

Шестнайсет месеца след женитбата й баща й банкрутира. Тед погледна на нещата с окоето на счетоводител, заключи, че всичките пари са се изпарили и никак не е вероятно да се върнат отново, и заряза съпругата си. За да запази професионалните и личните контакти, които беше създал по време на брака си с нея, заяви, че бракът им се е провалил, защото неговата съпруга била лесбийка, която дори отказвала да има деца.

Тази беше най-лошата от всички обиди. Тя искаше да има деца. Той беше този, който настояваше, че имат още много време, че сега трябва да уловят толкова много от радостите на живота, колкото могат, защото никога вече няма да бъдат млади.

Никол не остана достатъчно дълго в Калифорния, за да разбере кой е повярвал на лъжите на съпруга ѝ и кой — не; всички, включително собственият ѝ баща, вярваха, че Тед е топъл, очарователен, любящ мъж. И така, тя беше избягала възможно най-бързо, като остави след себе си момичешките си мечти и разбития си брак.

Знаеше, че бягството е проява на малодушие. Но пет пари не даваше. Нямахше нищо, заради което да остане там, освен горчивия вкус на унижението и провала.

В мига, в който слезе от самолета в Хило, почувства, че е пристигнала в дома си — чувство, от което главата ѝ се замая. Като че ли самият остров се беше разтегнал, за да я обгърне в топла, приветстваща прегръдка. На острова не му пукаше, че тя е прекалено висока, за да бъде истински женствена или че е прекалено студена, за да отговори на мъжката сексуалност. Хаваите просто я обгърнаха с аромата и топлината си, като не молеха за нищо в замяна.

— Тъжна ли си?

Тихо прошепнатите думи проникнаха в нещастните мисли на Никол. Тя премигна, осъзнала, че миналото вече няма значение. В следващия миг осъзна, че стои, със скицника под мишница, втренчила поглед в нищото. Автоматично, свободната ѝ ръка погали правата коса на детето, което стоеше до нея.

— Бях тъжна на континента — каза тя с дрезгав глас. — Но сега съм на Хаваите.

Хаваите, където един непознат я беше целунал и я беше накарал да вярва, че може би, само може би, все още има надежда за нея като за жена.

— Винаги-винаги? — запита бързо Бени, като повтори думата, за да постигне смислово ударение, какъвто беше обичаят на Хаваите.

— Ще остана на Хаваите винаги-винаги — каза Никол, за да увери и него, и себе си.

ГЛАВА 10

Никол се разположи в позата лотос на шезлонга под дърветата джакаранда. Това беше нейният сигнал за Бени да пази тишина.

От едната страна на големия стол, на една ръка разстояние, имаше стара дървена маса. Столът и масата се бяха появили под джакарандите в деня, когато бабата на Бени беше открила Никол подпряна неудобно на ствола на едно дърво, с моливи, стиснати между зъбите, да мръщи вежди и да скицира бързо, за да завърши рисунката, преди следобедният дъжд да обвие дърветата в мъгла.

Отначало тя беше опитала да седне на земята, за да рисува, но дори многото папратови листа не можеха да омекотят ръбовете на лавата, скрита под пелерината от зеленина. В типичната за нея щедрост, бабата на Бени тихо се беше уверила, че новият член на семейството ще може да седи, както се полага, за да може да отрази магията на природата посредством моливите си.

Без да издава повече шум от един падащ лист, Бени седна точно зад Никол на другия шезлонг. Намести собствения си скицник и започна да рисува.

Наоколо цареше покой. Вълните се разбиваха ритмично в брега, от най-високите клони на дърветата охайа долитаха нежни птичи песни. Никол гледаше на тези звуци само като на фон за нейната концентрация. Тя работеше бързо, с чисти линии. Скицираше любимите си джакаранди. Въпреки че те бяха по-високи от останалите дървета, имаха красиви пропорции, бяха силни, но грациозни и, странно, някак женствени.

Всеки път, когато видеше тези дървета, тя си мислеше за древните легенди за жените, които били превърнати в дървета, за да бъдат предпазени от сексуалните апетити на мъжете. В сегашното си състояние, без цветове и листа, дърветата стимулираха и интелекта на Никол, не само нейните чувства, напомняха ѝ, че красивото разцъфване е възможно само благодарение на силата и издръжливостта на стъблото. Без тази ненаатрапчива, мълчалива сила за подкрепа,

пъпките, избили плахо по клончетата, никога не биха познали разцъфването.

Съсредоточено смръщила вежди, тя се опитваше да изобрази всичко онова, което долавяше и усещаше, като продължаваше да мисли за джакарандите, женствеността, живота, риска. Някак разсеяно усещаше, че Бени се движи напред-назад, тих като летен бриз. Той скицира с нея известно време, после малко се поразходи, после отново скицира. На десет години, той познаваше онова безкрайно търпение, което някои възрастни цял живот не могат да овладеят.

Когато най-после тя вдигна поглед от скичника си, положението на слънцето ѝ подсказа, че е работила поне два часа. Стомахът ѝ нещастно къркореше. Чашата кафе, която беше изпила, просто не беше достатъчна.

— Ядене?

Тихият и кратък въпрос дойде от посоката на една почти невидима, обрасла напълно, пътека, която завършваше пред една голяма къща.

— Ядене — съгласи се тя. — Гладна-гладна.

— Скоро-скоро.

Чу се шумолене на листа и клони, после тихите, неравни и бързи стъпки на Бени, който се отдалечаваше по една пряка пътечка, която само той познаваше. Скоро щеше да се върне с кошница, пълна с храна, достатъчна поне за петима.

Първите няколко пъти, когато се беше появил с храна, Никол беше отишла до голямата къща и беше протестирала, че това не е необходимо, че тя със сигурност може сама да се погрижи за обяда си. Баба просто се беше усмихнала. После продължи да ѝ изпраща големи количества храна до плажа всеки път, когато любимият ѝ внук се появяше с усмивка, която изразяваше надежда, и празна кошница.

След време Никол разбра, че семейство Камехамеха са я осиновили. Те се отнасяха с нея така, както с дъщерите, племенниците, лелите и майките, които идваха и си отиваха от имението винаги усмихнати. Семейство Камехамеха отказваха да вземат пари за наем, както и за другите, по-малко очевидни, неща, които правеха за Никол. И тя им се отплащаше по единствения начин, който те приемаха.

Стана една от тях.

Учеше децата им на древни и съвременни танци, показваше им основните техники за рисуване, подаряваше собствените си рисунки на всеки един член на семейството, който погледнеше скицата повече от веднъж. Танцуваше в клуб „Китюка“, като извикваше на сцената непреходните чувствени копнежи, които таитянските танци изразяваха толкова живо.

— Пикник — заяви гордо Бени.

С голяма кошница в ръка, той изскочи от онова, което изглеждаше като солидна и здрава стена от папрати и храсти. Той беше ненадминат в откриването на пътеки в дори най-заплетените шубраци. Голямото имение на баба му беше за него като собствен терен.

Никол се усмихна, като видя самодоволната усмивка на момчето. Умният Бени беше успял да си осигури едно от най-трудните неща — пикник насаме с червенокосия идол на децата. Богинята, която децата обичаха и уважаваха. Въпреки че Никол отричаше, децата почти вярваха, че тя всъщност е преродената Пеле. Беше се отказала да ги разубеждава — точно така, както беше прекратила опитите си да убеди семейство Камехамеха да приемат наем.

— Пикник — съгласи се Никол.

Без въобще да се разтревожи, че собствените му скици са пръснати около шезлонга, Бени започна да изважда храната от кошницата.

— Чакай! — Тя започна да събира листовете. — Ще съсипеш рисунките си.

Тънките раменца на момчето се свиха пренебрежително.

— Лоши са — каза то, като имаше предвид собствените си рисунки.

— Добри са — заяви тя твърдо.

Той отново сви рамене и продължи да вади храната.

Никол разпръсна скиците на Бени на своята половина от масата. И той беше скицирал дърветата джакаранда. С всяка нова страница, която внимателно разглеждаше, тя чувстваше малки, почти призрачни, тръпки по гръбнака си.

Както винаги, във всяка от рисунките на Бени имаше нещо, което правеше пейзажа сюрреалистичен. Понякога това беше някой по-едър от обикновено цвят; дърво, чиито листа бяха обърнати на обратно; лице, загатнато в облаците. А понякога беше нещо, което не можеше да

се назове точно, нещо толкова уникално, колкото беше и слабичкото момченце, което сега разделяше в две чинии хляба, плодовете и пушеното пиле.

Без да обръща внимание на скиците, Бени започна да се храни. Никол се присъедини към него. Поглъщаше храната бързо, но без да откъсва поглед от работата на момчето. Една от скиците беше особено изненадваща. Тя изразяваше странното, необикновено чувство, че е уловила прецизно мига, в който група девизи пускат корени в земята, готови да се превърнат в нещо, което не е известно и на тях самите. Като Никол, Бени беше доловил, че джакарандите са изначално женствени. За разлика от нея, той успяваше да пресъздаде интуицията си в уникална картина на време и място, където мит, жена и природа бяха едно и също.

— Добре-добре-добре — каза тя и хвана брадичката на момчето в дланта си. Държа я така, докато погледът на големите му кафяви очи не срещна бавно нейния. — Ти имаш превъзходна дарба, Бени. Виждаш онова, което никой друг не може, а после успяваш да предадеш вижданията си на хартия.

— Но моите дървета не са като твоите.

Фактът, че си направи труда да произнесе цяло изречение, подсказа на Никол колко важно е рисуването за момчето.

— А ти изглеждаш ли като мен? — запита го тя. Той се засмя и я погледна с очите на Боби.

— Не-не-не.

— Тогава защо е необходимо твоето изкуство да е като моето?

Той отмести поглед от рисунката си към дървото, после погледна нейната рисунка и после — пак дървото.

— Различно.

— Разбира се. Такива и трябва да бъдат рисунките. Различни. Аз много харесвам рисунките ти, Бени. Те ме карат да виждам назад във времето. Рая. Рая, такъв, какъвто е бил преди змията. — Неочаквано, тя се усмихна. — Хаваите преди човека. Никой друг не може да ме накара да видя това. Само ти.

Детето я дари с внезапна, сияйна усмивка. Тя го целуна по косата, после я разроши с длан. Циферблатът на часовника ѝ проблесна на фона на тъмната му коса. Тя закъсняваше. Отново.

— Упс. Трябва да тръгвам. — Набързо събра всички скици. —
Заведи ме обратно по най-пряката пътека, която познаваш. Трябва да
оставя нещо в лабораторията, преди доктор Вик да е излязъл за обяд.

— Яде — каза той.

— Да, ние се нахранихме. Но в лабораторията графикът е
различен. Те обядват по-скоро в дванайсет, отколкото в десет сутринта.

— Сигурна?

— Сигурна-сигурна.

Той започна бързо да мисли, но така и не успя да измисли начин
да задържи красивата Пеле само за себе си, въздъхна и я хвана за
ръката.

— Сигурна-сигурна. — Когато се „гмурна“ в зеленината, той
измърмори. — Глупави вулканолози.

Никол се засмя и се наведе, за да го последва.

ГЛАВА 11

Докато автобусът най-после стигне до ръба на вулкана, Никол беше сигурна, че ще изпусне доктор Вик. После го видя да бърза към колата си като човек, който има много важна работа.

— Доктор Вик! Чакай!

В ръка с огромния плик, тя затича към паркинга и дребния белокос мъж, който беше един от любимците на всички на Хаваите Той ръководеше лабораторията тихо, но с желязна ръка, което пречеше на учените „примадони“ да обърнат мястото с главата надолу и все пак винаги намираше време да отговаря на въпросите ѝ, каквито и да бяха те. Ако, както често ставаше, той я объркваше още повече с дълбочината и подробността на отговора си, тя просто започваше да задава различни, свързани с темата, въпроси, докато не си изясни нещата.

— Имам една рисунка, която искам да погледнете — каза тя, когато стигна до него. — За рождения ден на съпругата ви.

— Отлично. — Той се усмихна на Никол като щастлив възрастен елф. — Страхувам се, че ми липсвахте.

За разлика от повечето мъже, доктор Вик пет пари не даваше, че Никол е с няколко инча по-висока от него. Той много се радваше, че има с кого друго да си говори, освен с учените, които се интересуваха само от три неща: вулкани, спорт и секс, не непременно в този ред.

— И вие ми липсвахте — призна тя. — Рисувах и забравих за времето.

— Дайте да я видя — каза гой нетърпеливо и дори се повдигна на пръсти, докато тя вадеше рисунката от плика.

На фона на мъгливо и влажно синьо, едно дърво джакаранда повдигаше клони-ръце към слънцето. Кората на дървото беше чиста, гладка и толкова чувствена, колкото беше и слънчевата светлина, в която се къпеха обсипаните му с пъпки клони.

— О, Господи! — Доктор Вик колебливо докосна края на листа с върха на пръста си. — Изящно. Просто изящно. Ети ще бъде наистина очарована.

Никол се усмихна почти срамежливо и прибра рисунката в плика.

— Радвам се. Наистина е необходим специален подарък, за да се отпразнуват четирийсет години брачен живот. Ако искате, ще я поставя в рамка.

— Не, не. И без това ви досадих повече, отколкото трябва. Колко ви дължа?

— Не ставайте глупав. Това е само скица, а вие прекарвате дълги часове да ми обяснявате...

— Глупости — прекъсна я той и бръкна в джоба си, за да извади чека, който беше написал по-рано. — Мислех, че това може да се случи, и затова отидох в магазина за сувенири към резервата и поисках да оценят рисунките ви. Ето.

— Но...

Той я целуна звучно и бащински по бузата, тикна чека в ръката ѝ и взе плика.

— Благодаря ви, мила моя. О, преди да съм забравил... Доктор Чейс Уилкокс ви търсеше само преди минутка. Нещо във връзка с проекта кипюка. — Той се усмихна лукаво. — Разбрах, че сте се запознали снощи. Много ми се иска да бях присъствал. Сигурно сте подпалили цялата зала.

— Тя наистина го направи.

Никол се обърна рязко, като чу гласа на Чейс. За миг очите му останаха студени и изразяваха нещо като презрение. После той се усмихна на доктор Вик.

— Ще помоля за ново представление довечера — каза Чейс. — Елате в клуба и вижте сам.

— Ще доведе и Ети. Тя много харесва танците на Никол. — Той потупа Никол по ръката. — Благодаря ви отново, мила.

Чейс гледаше как дребничкият мъж бърза към колата си и се зачуди на ефекта, който Никол имаше над всичко, което съдържа хромозома Y, независимо от възрастта му. Не беше пропуснал бързата и звучна целувка, нито чека, който смени притежателя си. Дори знаеше за каква сума става въпрос, защото беше до бюрото на доктор Вик,

докато последният го пишеше. Можеше да свали шапка на танцърката на хюла — тя не се страхуваше да иска добра цена за услугите си.

С бърз, кос поглед, Никол измери напрегнатата стойка на Чейс. Почти очакваше той да посегне към нея и да довършат онова, което бяха започнали снощи. Но когато той не направи нищо повече от това да я погледне така, че сърцето ѝ да започне да препуска бясно, тя беше благодарна. Поне онази нейна част, която вярваше в логиката, рационалното и такива неща, изпитваше облекчение. А останалото от нея просто копнееше. Тя обаче държеше ръцете си плътно до тялото. Имаше нужда от знак от негова страна, че и той, като нея, изпитва чувство за принадлежност, когато са заедно, принадлежност, която се базира на нещо много повече от физическо привличане. Тя изпитваше нужда да знае повече за Чейс и в рационален план, както и в инстинктивен — непреодолима нужда, която само той я беше накарал да изпита.

— Има ли още някой в лабораторията, който чака, за да те целуне и потупа по ръката? — запита Чейс с глас, който издаваше не точно чувство за хумор.

Тя премигна.

— Ъъ, не. Само дето доктор Вик имаше нужда от подарък за съпругата си и аз...

— А ти имаше нужда от пари. — Ядосан, Чейс се запита какво друго беше направила тя, че да заслужи чека на стойност деветстотин долара, който все още държеше в ръка. — Сега ще направиш ли ремонт на колата си?

„Или ще продължиш да хвърляш изкустителни погледи с блестящите си златисти очи и да караш Дейн да те откарва у дома ти?“

— Не знам. Ще трябва първо да видя какъв е банковият ми баланс.

Чейс смени темата, преди да е изгубил търпение и да се е отказал от съблазняването, което планираше.

— Имаш ли няколко свободни часа сега? Искам да видя някои от кипюките, които, Дейн ми каза, ти знаеш как да откриеш. Звучи ми така, сякаш поне една от тях може да бъде подходяща за проекта „Острови на живота“.

Облекчението и нетърпението придадоха на усмивката на Никол необичайна лъчезарност. Изследването на кипюките щеше да им даде времето, необходимо да се опознаят. Времето, прекарано насаме с Чейс, щеше да им позволи да разговарят за всичко. Тя имаше нужда да се увери, че интересът му към нея е искрен, че не си го е измислила, принудена от собствената си нужда от мъжка компания, че той иска да я познава на толкова много нива, както и тя — него.

— Имам толкова часове, колкото искаш — побърза да каже тя. — Само че трябва да се върна в Хило навреме, за да работя довечера.

— Работа?

— Да танцувам в клуба. Само така мога да се отблагодаря на семейство Камеха, че не ми вземат наем.

Като си спомни непринудената интимност на целувката на Боби снощи, Чейс се усъмни, че танците са всичко, което тя прави за красивия гигант. Но да мисли за това нямаше да му помогне да сдържи нарастващия си гняв.

— Чудесно. Да вървим да търсим кипюки. Веднага ли тръгваме или ще имаме нужда от кола?

Тя погледна как е облечен — шорти, туристически ботуши, които изглеждаха нови, въпреки че бяха одраскани тук-там, и риза с къси ръкави.

— Ако си сигурен, че това искаш да правиш. Кипюката, за която си мисля, не е леснодостъпна. Около нея има много замръзнала лава аа.

— А ти как мислиш, че съм одраскал ботушите си?

ГЛАВА 12

На всеки няколко минути Никол хвърляше поглед през рамо, за да се увери, че Чейс я следва. Пътеката, която беше избрала, правеше непрекъснато завои и минаваше през тесни участъци, почти незабележима по каменистия склон на Килауеа. Вулканът се издигаше плавно, почти незабележимо, от подножието чак до върха.

Както всички хавайски вулкани, Килауеа имаше формата на леко издаден рицарски щит. Беше доста различен от стръмните, конусовидни вулкани на Калифорния, Италия, Мексико или Япония. Вулканите на Хаваите бяха създадени от нежни, често повтарящи се потоци лава, особено от гъстата лава аа, която лежеше като масивни, небрежно захвърлени въжета и набраздяваше хавайския ландшафт. На места лавата образуваше буци, защото така беше замръзнала. Остри и нацърбени ръбове се подаваха и режеха като добре наточени ножове.

Нямаше много растителност от двете страни на пътеката, по която сега вървяха Никол и Чейс. Застиналата лава беше предимно от типа пахоехое. Беше лесно да се върви с ботуши по нейната гладка, блестяща повърхност, но тя много бавно се раздробяваше и се трансформираше в почва. Семената и корените просто нямаше къде да се хванат. Поради това пътеката приличаше на леко набран конец, който едва се вижда по блестящата повърхност. Самата лава беше черна, гладка и отразяваше тропическата слънчева светлина почти като огледало, с което удвояваше горещината, характерна за тропиците.

По челото на Никол избиха капчици пот, пот се стичаше и по гърба ѝ и в „сенчестата долина“ между гърдите ѝ. Горещите капчици пот не я безпокояха. Таитянските танци и честото катерене по планинските склонове я бяха накарали да свикне с резултатите от физическото усилие. Потта не беше нещо, на което да обръщаш внимание. Беше просто начин, по който телата се опитваха да се разхладят във влажната, обгръщаща всичко, горещина във влажната половина на Големия остров.

Чейс също не се безпокоеше от потта, и то по същата причина — беше свикнал с нея. В момента беше по-зает да гледа съблазнителните стройни крака пред себе си, отколкото да мисли за ризата си, която ставаше все по-мокра и по-мокра. Краката на Никол бяха силни. Тя вървеше по грубата земя със скорост, която би накарала доста мъже да се запъхтят и да потърсят сенчесто място, където да поседнат.

Отначало Чейс си помисли, че тя се опитва да го умори, да го накара да се просне на земята и се усмихна под мустак, защото знаеше, че ще я разочарова. Но докато продължаваха да вървят, тя не издаде нито един от безусловните сигнали, с които една жена се опитва да надхитри някой мъж. После той се запита дали тя просто не иска да му покаже в колко добра форма е тялото ѝ. Но отново не последва нито един от характерните за това знаци. Тя се обръщаше назад от време на време, но не забавяше ход, нито правеше показни пози, с които да си изпроси одобрението му.

Накрая той реши, че това е нормалният за нея ход. Личеше си по равномерността на дишането ѝ и от пъргавината на походката ѝ. А това го накара да се замисли за някакви други начини, по които би могъл да изпита женската ѝ издръжливост, гъвкавост и равновесие. Започна да диша по-бързо и по-задъхано, когато започна да си представя чувствените възможности. „*Как, по дяволите, една жена би могла да изглежда секси в планинарски ботуши, раздърпани шорти в цвят какви и избеляло потниче?*“ — запита се той полуучудено, полуядосано. Единственият отговор беше елегантното поклащане на бедрата ѝ, докато продължаваше да върви по тясната пътека.

Чейс се упрекна мислено и се съсредоточи отново в едва забележимата пътека. Като вулканолог, той беше свикнал с катеренето по стръмни склонове с груба почва, но склоновете на Килауеа разполагаха с някои специални капани за невнимателните. Понякога земята изглеждаше като издялана от здрава и солидна скала, но се оказваше тънка покривка, образувала се от бързо стичаща се гореща лава. Понякога земята под краката им беше дори още по-тънка — мехурчета, образувани от застинала лава, пълни с въздух. Ако някое стъпало стъпеше върху мехурчето, човекът можеше да пострада в различна степен — от няколко порязвания до счупен глезен.

Въпреки опасностите, а може би именно заради тях, Чейс обичаше да се изкачва по склоновете на Килауеа. Пейзажът беше

великолепен, несъмнено доказателство за живителната сила на самата Земя.

Никол спря до особено блестяща формация от лава пахоехое и се наведе.

— Виждал ли си някога „*косата на Пеле*“?

— Преди няколко нощи. — Чейс погледна сплетената червена грива, която беше почти скрита под белия шал, който тя беше завързала в цигански стил на главата си. — Беше красива. Като огън.

Тя прие комплимента с бърза, срамежлива усмивка. Всеки път, когато някой споменеше косата ѝ, тя си спомняше многократните натяквания на бившия си съпруг. „*Единственото горещо нещо в теб е косата ти.*“

— Имам предвид вулканичната скала, която се нарича „*косата на Пеле*“. — Тя посочи една, голяма колкото юмрук, дупка в лавата. Вътре имаше нещо, което приличаше на валмо сребристорозлатисти косми. — Погледни в дупките в лавата.

Чейс застана до Никол, като заби, доколкото можа, пети в почвата и докосна леко блестящите косми с върха на пръстите си, като много внимаваше да не развали по някакъв начин крехката им красота.

— Не съм виждал такова нещо извън чекмеджета с пробите или пък на страниците на учебник — каза той с благоговение. — Истинско чудо е, че нещо толкова деликатно може да произлезе, и да оцелее, от такова ужасно събитие като разцепването на земята на две и изтичането на горещата разтопена каменна маса.

За миг вдигна поглед от блестящите коси към необичайно ясното небе. На хоризонта изпъкваха масивните, нежно извити склонове на Мауна Лоа, които направо засенчваха по-малката Килауеа. Докато измерваше с поглед по-големия вулкан, очите му имаха разсеяно изражение, но пак бяха ясни — като очите на мъж, който се възхищава на нещо и с чувствата, и с ума си.

— За какво мислиш? — запита тихо Никол с надеждата, че той ще ѝ отговори.

Искаше да знае за Чейс нещо повече от това, че я желае. И други мъже я бяха пожелавали — или поне искаха да правят секс с нея — но тя никога не ги беше пожелавала в отговор, никога не беше искала да изследва умовете и телата им. И заради това продължаваше да се пита

какво имаше у Чейс, което го правеше толкова различен в нейните очи, което я караше да желае и тялото му, и ума му.

Не можеше да си отговори на този въпрос, но продължаваше да се връща към него отново и отново. Може би, ако му зададеше достатъчно въпроси, ще успее някак си да си отговори на най-важния. Дали можеше да му се отдаде с доверие?

— За какво мисля ли? — Полуусмихнат, Чейс посочи с ръка гладката тъмна маса на Мауна Лоа. Когато заговори отново, гласът му беше дрезгав, провлечен, тонът на човек, който всъщност мисли на глас. — Знаеш ли, че ако измериш Мауна Лоа от основата до върха му, ще се окаже, че той е най-високата планина на земята?

— Но Мауна Лоа няма дори височина от четиринайсет хиляди фута, а Мон Еверест е два пъти по толкова — възрази тя.

Той закова поглед в нея. Сивите му очи бяха много ясни — като небето днес.

— Истинската основа на Мауна Лоа е три мили под морското равнище. А върхът му е на повече от тринайсет хиляди фута над морското равнище. Което прави приблизително трийсет хиляди фута общо. По-висок е от Еверест.

Тя погледна към океана, като че ли можеше да види скритата под неспокойната синя вода основа на вулкана.

— А ако говорим за маса — продължи да говори той. — Мауна Лоа отново е истински гигант. Еверест се издига от Хималайското плато, което вече има височина около две мили Мауна Лоа започва от дъното на океана и заема десет хиляди кубични мили от острова. Въпреки всичкия си огън, пушек и мелодраматичност, Килауеа не е нищо повече от врящо езерце, разположено на едната страна на Мауна Лоа, а другите малки вулкани на Големия остров се рушат, докато ние говорим. Но Мауна Лоа е още жив, все още набира сили и се разраства, все още е царуващата кралица на земята.

Той отклони поглед от златистите очи на Никол към индиговата извивка на огромния вулкан.

— Единствената планина, която познаваме и която е по-голяма от Мауна Лоа, се намира на Марс. Олимп Монс. — Той се усмихна, но усмивката му бързо изчезна. — Което преведено от латински означава „Планината на Боговете“. Тя е висока петнайсет мили и също е вулкан.

Очите ѝ се разшириха от интерес и изненада.

— Той действащ ли е?

— Доколкото ние знаем, той е затихнал, и то отдавна, преди милиони и милиони години. Онова, което ние виждаме сега, е останалото след действието на времето и условията на Марс. Но ако беше на земята, основата на тази планина вулкан щеше да се простира от Лос Анджелис до Сан Франциско.

Тя въздъхна.

— Чудя се какво ли е представлявало едно негово изригване.

Той отвори уста и я затвори, без да каже и дума. Опитваше се да си представи какво ли е да видиш Олимп Монс в действие.

— Как би описала ти една висока петнайсет мили планина, от която изригват необятни огнени реки, докато цялата планета тръпне и се тресе? — каза той бавно — Може би влагата се е кондензирала по склоновете на вулкана и се е превръщала в дъжд, който пък е преминавал в диви потоци, които са се вливали в празния океан седем мили по-долу. А може би по онова време по повърхността на Марс е имало вода, облаци, потоци и реки и дори живот, който е плувал в обреченото да пресъхне море.

Никол затвори очи и се опита да си представи планина, висока почти осемдесет хиляди фута и широка стотици мили в основата си. Замечтано се зачуди какво ли е да стоиш на ужасяващия кратер днес и да виждаш Марс прострян в краката си като картина, изпълнена в безкрайни нюанси на ръждивочервеното. И тогава чу дълбокия глас на Чейс да казва:

— Бих продал душата си, за да видя онази планина да изригва. Бих продал и бъдещето си за една-едничка възможност да застана на онези склонове дори сега. — С някакъв груб и неочакван звук, който би могъл и да е кратък смях, той се изправи до нея. — Но съм се родил прекалено късно и не мога да видя онези изригвания, а, от друга страна, прекалено рано, за да мога да изследвам вулкана. Ще съм мъртъв много преди хората да се задържат достатъчно дълго на която и да я част на Марс.

Сдържаният копнеж в гласа му го караше да звучи плътен и дрезгав. Изведнъж, неудържимо, тя пожела да можеше да даде на Чейс възможност да изпълни мечтата си, да може да види лицето му, докато

той стои гордо изправен на върха на планината и гледа чуждата планета в краката си.

— Ти имаш Хаваите — каза тя напрегнато. — Тук вулканите не са така огромни като онзи, който никога няма да видиш, но са все още действащи. Можеш да доловиш горещия им дъх, да усетиш горещината с кожата си, да почувстваш техния пулс под краката си. А понякога можеш да видиш и горещата лава да се излива като гъста тъмна кръв от рана в земята и да подпалва всичко, дори камъните.

Чейс погледна в златистите ѝ очи и видя там собственото си отражение, собствените си дълбоко погребани мечти и приемането на онова, което никога не би могло да бъде.

„Никога няма да се изправя на Марс. Но сега стоя на жив вулкан с богинята на вулканите до себе си. Аз съм тук сега и тя е тук, истински жив огън. И кара и мен да горя.“

— Да — каза той с дълбок глас, — аз имам Хаваите и Пеле е моята водачка. Какво повече би могъл да иска един мъж?

Би могъл да си пожелае да има доверие във водачката си.

„О, но ти би могъл“ — увери сам себе си той язвително. — „Можеш да ѝ имаш доверие, че е като останалите жени — егоистична до дъното на дутата си. Жителите на Хаваите са почитали Пеле, но не са я обичали. Онези мъже не са били глупаци. Знаели са, че жената е измамна и опасна като действащ вулкан.“

— Колко далеч е кипюката? — запита той вече по-весело, с което наруши интимността на момента, в който беше повярвал, че вижда собствените си мечти, отразени в очите ѝ.

— Двайсет минути, може би малко повече.

Чейс погледна със съмнение по-нататък. Почвата беше все така неравна, набраздена. Във всички посоки нямаше нищо друго, освен лава, лава и още лава.

— Ето там е — каза тя и посочи с ръка над черната каменна земя. — Виждаш ли? Изглежда като малко и размазано зелено петно на далечния край на лавата аа.

— Зелено петно — измърмори той, заслони очи с длан и се загледа.

— Да. Зеленото е връхът на най-високото дърво охайа.

— Ти имаш халюцинации.

Никол се засмя. После отново закрачи по земята, която се беше родила от горящата лава. След миг Чейс я последва, като клатеше глава. Страхуваше се, че го водят на дълго катерене, чиято цел беше нищото.

Като хвърли само един поглед през рамо, за да види дали той идва, тя отново закрачи с дълги и уверени, равномерни крачки, докато не стигна до широк поток аа, който се издигаше като черна стена върху по-раншен поток пахоехое. Стената от аа обясняваше защо хората рядко идват до тази кипюка. Тя се издигаше неравна по цялото протежение на основата от пахоехое, а още по-трудно беше от другата страна. Никол никога не беше опитвала да се прехвърли, защото се страхуваше от нараняване, когато беше сама с Бени. Потривайки несъзнателно длани в шортите си, като да си осигури добро захващане, тя тръгна към високата шест фута стена от студена лава.

— Ти се шегуваш — каза Чейс, след като се изравни с нея.

— Не.

— По дяволите!

Тя се изкатери, макар и трудно, нагоре по потока и започна да се оглежда за пътечка. Малко по-нагоре една палма беше успяла да пусне корени в каменистата земя и Никол се хвана за нея. Макар и много трудно, успя да се издърпа догоре, до върха на потока аа. Най-послед се прехвърли върху другия поток. В краката ѝ лежеше невероятен зелен овален оазис, заобиколен от всички страни от потоци лава, които бяха напълно лишени от зеленина.

По-малка от десет акра, кипюката беше истинско чудо на способността за оцеляване, заобиколена от опустошение.

По-нагоре по хълма, на който се намираще кипюката, някаква неравномерност в стария склон беше разделила потока лава на две. Помежду двата нови потока разтопена лава растенията се бяха свили, изгорени, превърнати в пара... И бяха оцелели! Когато двата потока се бяха съединили по-надолу по склона, бяха образували стена и бяха отделили кипюката от останалата опустошена земя. С изключение на няколко зелени акра на кипюката, животът във всички посоки беше погълнат от горящата каменна маса.

Мълчаливо, Никол гледаше чудото на живота на сред голата новородена земя. Дърветата охайа растяха високи и обилно надарени с листа. Цветове, които приличаха на яркочервени четки, украсяваха

върховете на грациозните им клони. Папрати във всички форми, височини и видове, които тя би могла да назове, пълзяха по твърдите скали на кипюката и протягаха листа към живородаряващата слънчева светлина.

Всяко свободно пространство от нивото на земята до върха на дърветата беше запълнено от някакъв вид растителност. Тази неударжимост и разнообразие на живота беше толкова изненадваща, защото беше заобиколена от лава.

Като усети, че Чейс е зад нея, Никол се обърна към него. Той изучаваше сочната избуяла зеленина с толкова изненадано изражение, че на нея ѝ се прииска да извади скицника си и да го нарисува. Но все още не го познаваше достатъчно добре, за да го помоли за разрешение, а не беше и достатъчно смела, за да го направи, без да попита.

— Трудно е за вярване, нали? — запита го тя.

— Виждал съм какви ли не странни оцелели форми на живот след вулканично изригване — каза той бавно. — Изправени и живи дървета докато, само на няколко инча от тях, други са се превърнали в овъглени останки. Разцъфнали цветя там, където въобще нищо не може да оцелее. Следи от мишки, които са се заровили под одеялото от гореща пепел. Всичко неочаквано. Приумици на съдбата.

Тя се усмихна с малко тъга.

— Приумици?

— На континента, да. Но не тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Кипюките са нещо нормално на Хаваите, а не приумици на съдбата. Те са неизбежният резултат от бавно течащите реки лава надолу по неравната земя. — Той отново издаде неопределен груб звук. — Трябва да призная, че на мен това все още ми изглежда като магия.

— Да. Магия. — Тя се усмихна. — Изглежда така, като че ли Пеле не може да понесе мисълта да изгори всичко живо, защото земята е все пак и неин дом. Затова е запазила онези форми на живот, които са ѝ особено скъпи.

— Това е типично обяснение за жител на Хаваите. Учените обаче предпочитат по-обикновени обяснения.

— И тези са добри. — Тя му хвърли кос поглед. — За обикновени хора.

Лека усмивка заигра под черния му мустак. После той извади тетрадка от раницата на гърба си и започна да записва данни за височината, ширината и вида на магмения поток, който заобикаляше кипюката.

Изкушението беше прекалено голямо за Никол. Тя извади скицника си, обърна на последната страница и започна да го рисува с бързи и сигурни движения. Линиите, които правеше с черно мастило, бяха толкова наситени и нетрепващи като лицето на мъжа, който гледаше чудото на Едем, заобиколено от разрушението. Тя работеше бързо, почти тайно, защото още не искаше да сподели скицата с никого, дори с него.

Особено с него.

ГЛАВА 13

Чейс продължи да пише, докато не изпълни няколко страници с бележки. Те щяха да му помогнат да си спомни характеристиките на това място дори след като е разгледал трийсет други. Всичко това беше само предварително занимание, повече забавление, отколкото истинска работа, но той имаше чувство, че тази почти тайна, скрита от хорските погледи, кипюка ще бъде идеалният обект за неговата книга.

— Има ли пътека, която води надолу? — запита той, без да вдигне поглед от тетрадката си.

Никол побърза да затвори скицника си, защото се страхуваше, че той ще види рисунката ѝ.

— Не знам да има. Веднъж почти заобиколих върха. От другата страна е почти същото като тук. Лавата аа стига височина почти човешки бой, груба е и почти толкова опасно остра, колкото е била и в деня, в който е замръзнала.

— Значи тук е толкова добре, колкото и там, щом става въпрос за слизане?

Тя кимна.

— Е, значи няма да получим помощ. Бил съм и в по-лоши положения. Така мисля.

Той прибра тетрадката си и започна да се спуска по грубата стена в кипюката. Последните няколко метра бяха толкова стръмни и обсипани с дупки с дълбочина до глезена, че накрая той практически подскачаше, а не вървеше. Когато стъпи на по-сигурно място в дъното на кипюката, той се обърна назад. Никол беше на върха на потока. Видът ѝ издаваше колебание.

— Няма нужда да идваш — каза той.

— Но аз винаги съм искала да се спусна в тази именно кипюка. Само че не исках да рискувам да се върна сама вкъщи със счупен глезен.

— Вече не си сама.

Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе долу. Първите няколко метра бяха лесни за изминаване. После стигна до несигурния слой. Буца застинала лава се счупи и неочаквано се преобърна под краката ѝ. Ръцете му незабавно се склучиха около талията ѝ. Много лесно, той я вдигна и я остави на по-сигурно място.

— Благодаря. — Гласът ѝ беше едва чул, почти бездиханен.

Не очакваше да бъде вдигната с толкова малко усилия. Мислеше за себе си като за едра жена, не като за малка и крехка женица. Усещането за относителна крехкост, когато стоеше до Чейс, беше едновременно чувствено и интригуващо, но и леко изнервящо. Като че ли и реалността се беше разместила ведно с лавата под краката ѝ и беше променила виждането ѝ за самата себе си и за света.

— Добре ли си? — запита я той, като видя изненадата, изписана на лицето ѝ.

— Чудесно.

Той сведе поглед към широко отворените ѝ златистокафяви очи и се зачуди за какво ли мисли тя. Понечи да попита, но се разсея, защото изведнъж усети как плътта ѝ тежи приятно в ръцете му. Разтегна пръстите си, за да почувства гъвкавостта на талията ѝ. Харесваше онова, което чувстваше. Много.

— Знаеш ли — каза той, като отмести поглед от очите ѝ към леко раздалечените ѝ устни, — най-накрая разбрах защо мъжете през цялата история на човечеството са били готови да плащат много, за да имат танцьорки за любовници.

Никол премигна, като се чудеше дали е чула правилно. Знаеше, че е някак разсеян; очите му имаха наситения цвят на диаманти, което я караше да пожелае да зарови ръце в косата му и да придърпа главата му надолу, за да срещне устните му.

— Какво? — запита тя, вече полузамаяна.

— Плътта на танцьорките е стегната. Добре е да я чувстваш в дланите си. И твоята плът е такава. — Той затвори широко отворените ѝ очи с бавна и нежна целувка по всеки от клепачите ѝ. Отново протегна пръстите си и леко ги заби в плътта ѝ. — Господи, колко е хубава! Ти си невероятна, стегната, топла и гъвкава. Караш мъжа да се чуди какво ли би било...

В последната секунда гласът му заглъхна. Но не можеше да спре мислите си. Искаше да я има цялата, обвита около него, да се движи в

такт с него, да го желае така, както той — нея. Нямахте да се страхува, че може да я нарани или уплаши, че ще е прекалено едър за нея. Тя щеше да му прилегне точно, гореща и коприненомека.

Все още с насладата от неочакваната нежност, Никол отвори бавно очи и облиза устните си, защото искаше да го вкуси, но не смееше да го помоли за целувка.

Дъхът заседна в гърлото на Чейс. Пулсът му биеше тежко във вената под загорялата кожа на врата му. Само минута и вече беше готов за нея. Възбуденият му член се притисна горещо към корема ѝ, когато я взе в прегръдките си.

— Чейс?

— Не говори — каза той с надебелял глас. — Просто ме целуни. Това не е достатъчно, никак не е достатъчно, но ще трябва да ми стигне засега.

Той я целуна по устата, ръцете му се стегнаха около нея — както тогава, когато бяха двамата на тъмната сцена. Тялото ѝ се изви като лък под неговата сила. Той я притискаше, извиваше тялото ѝ със сила, която би могла да ѝ причини болка, ако и тя не го желаше така силно и не беше нетърпелива като него. Той мълчаливо си каза, че трябва да успокои малко нещата, да се отпусне, защото това е по-скоро първата, а не последната стъпка на съблазняването.

Тогава устата ѝ се отвори и гладно пое, мека и влажна, ненаситния му език. Той потръпна и навлезе по-дълбоко в нея. Искаше я цялата. Тук. Сега.

Част от него се чудеше на собствената му липса на контрол, когато ставаше въпрос за Никол, но по-голямата част от него се интересуваше само от сладкия огън, който тялото ѝ разпалваше в слабините му. Тя беше така податлива, топла и толкова мека, че той изстена дълбоко. С едва сдържана страст, устните му се спуснаха от лицето към врата, после към гладките ѝ голи рамене. Езикът му следваше леките следи, оставени от зъбите му. Той чувстваше как плътта ѝ тръпне в отговор, чувстваше с каква сила пръстите ѝ мачкат мускулите на гърба му, подканват го да продължи...

Никол дори не съзнаваше, че се движи към Чейс в бавен чувствен танц. Устата му беше едновременно и твърда, и мека, и гореща и я изпълваше с усещания, за чието съществуване тя не знаеше и не се осмеляваше да мечтае. Не знаеше още, че мъжът може така да

трепери от нежното докосване на зъбите ѝ до брадичката му, докато отвърща на дивите целувки, с които той я дарява. Соленият вкус и грубостта на кожата по бузите му също я изненадваха и я караха да се чуди колко още вкусове крие той от нея.

Мисълта за всички неизследвани възможности я накара да затаи дъх. Никога досега не се беше чувствала така — гладна, дива, почти отчаяно копнееща да узнае всичко за мъжкото тяло по всякакъв възможен начин.

Чейс почувства внезапното ѝ сексуално напрежение така, сякаш усещаше реакциите на собственото си тяло. Той я желаше, имаше нужда от нея.

Тя също го желаше.

Той нададе тих стон и отново завладя устата ѝ в дива целувка. Дланите му погалиха гърба ѝ по цялата му дължина, обхванаха стегнатото ѝ дупе и я повдигнаха леко, за да може той да притисне всеки инч от болезнено възбудения си член до сладката топлина между бедрата ѝ. Тръпките, с които тялото ѝ му отговори, бяха толкова вълнуващи за него, колкото и лекият звук, който излезе дълбоко от гърлото ѝ в мига, когато тя почувства ерекцията му през пластове дрехи.

С отчаяна страст, той правеше бавни движения с хълбоците си, за да погали члена си в плътта ѝ, с което ѝ казваше, че ще я дари и с двете — и с дълбока страст и с изненадващо дълбоко освобождаване от напрежението. С всяко движение на хълбоците му, езикът му се спускаше все по-дълбоко в устата ѝ и дъхът им се смесваше, докато не стана един и същ — горещ и страстен. Като ръцете му, които бързо измъкнаха потничето през главата ѝ и разкриха гърдите ѝ за слънчевата светлина. За него.

Никол възкликна изненадано и покри гърдите си с ръце.

Това движение, като да се защити, изненада Чейс, защото тя изглеждаше толкова нетърпелива да се впусне в страстна любовна игра, колкото и той. А после си спомни, че се предполагаше той да прави точно това: да си играе с нея. Това трябваше да бъде интригуваща прелюдия, а не горещ секс в студеното легло от замръзнала лава. А едва успяваше да постигне контрол над тялото си, за да не я повали върху грубата земя, пък възможните порязвания и навяхвания да вървят по дяволите. Това, че страстта му беше толкова

силна, че да го подтикне към насилие, го шокира и охлади неочакваната му жестока нужда от тялото ѝ така, както нищо друго не би могло.

— Ти си права. — Гласът му беше дрезгав и неравен като черната каменна маса, на която бяха стъпили. Не можеше да откъсне поглед от нея, изненадана и полугола, като богиня, заловена от някой смъртен, докато се къпе. — Нито времето, нито мястото са подходящи. Обърни се.

Загубила дар слово, Никол се подчини, като се мразеше за това, че е отблъснала обещанието за страст със страха си.

Правейки усилия да нормализира дишането си, Чейс ѝ помогна да облече потничето, като нарочно се бавеше. Първо я изчака да свали ръце от гърдите си. Тя стоеше, трепереща, докато той завърза и двете върви много внимателно. Докосването на пръстите му до голата ѝ кожа ѝ подежда като електрически ток. Тя започна да диша задъхано, на пресекулки. Пое си мъчително дъх, после още един път. Искеше да му каже, че не е имала намерение да го спре, че се е покрила, без да мисли, защото бившият ѝ съпруг често е наранявал болезнено гърдите ѝ в опитите си да изтръгне някакъв отговор от тялото ѝ.

И че онова е било само началото на нараняванията.

Преглътна няколко пъти и се опита да каже на Чейс защо е замръзнала така. Но не можеше. Устните ѝ просто отказваха да произнесат думите. Тя се срамуваше прекалено много от провалите си като жена в миналото и не можеше да стои спокойно на ярката слънчева светлина и да обсъжда своята фригидност с първия мъж, който беше пожелала истински. Мисълта да сподели нещо толкова интимно буквално я парализираше.

Тишината сякаш беше застинала във въздуха. Тя стоеше гърбом към Чейс, със стегнати и напрегнати рамене, докато чакаше гневът на разочарован мъжкар да разцепи въздуха над главата ѝ. Вината беше нейна. Отново. Нейна. Винаги беше така.

Чейс не можеше да не забележи сковаността на тялото ѝ. Въпреки че сложи извънредно нежно дланите си върху раменете ѝ, мислите му никак не бяха нежни. Проклинаше се заради загубата на контрол. Беше съблазнявал достатъчно жени, за да знае как се прави и как — не.

Не се правеше върху легло от бодливи папрати и лава, достатъчно остра да среже месото до костта, а и нея. Също така не биваше да оставяш нещата да се изплъзнат от ръцете ти до такава степен, че двама души да останат разочаровани и ядосани, защото любовната игра е спряла малко преди точката на задоволяването.

„Чудесно стана, глупако — каза си той язвително. — *Ти просто сам се номинира за най-невнимателния и несръчен любовник на годината.*“

И все пак още я желаше и имаше нужда от нея така, както адът — от огън.

— Съжалявам — каза той и внимателно докосна с устни нежната кожа в основата на врата ѝ. — Добре ли си?

За миг тя не можеше да повярва, че ласката и тихо произнесените думи са истина. Но бяха. Той не ѝ беше ядосан. Нямахше да я обвинява за нещо, за което нямаше вина, което не можеше да промени и с което, все пак, не можеше да се примири да живее. Изпусна дъх в една дълга въздишка на облекчение. Без да каже дума, кимна в отговор на въпроса му.

— Нека да погледна.

Нежно, Чейс завъртя Никол с лице към себе си. Един-единствен поглед го увери. Тя не му беше ядосана заради липсата на финес и за лошия избор на време и място. Облекчението го заля толкова силно, че му се зави свят.

Дълбочината на това облекчение беше за него толкова шокираща, колкото и почти неконтролируемата страст, която го беше завладяла. След развода си той беше имал само изискани, изкуствени и физически задоволителни връзки с жените. Забавление и игра и за двете страни. Точка.

Не се интересуваеше от нищо по-сложно от това да върне сексуалното освобождаване, с което жените го даряваха. Жените също не се интересуваха дали той ще получи нещо повече от това. Чувствата не бяха задължителни за върховния момент. Всъщност дори пречеа. Този вид взаимно студено съвкупяване беше достатъчно за неговите нужди и цели. Досега.

Магията на тялото на червенокосата танцьорка го беше докарало до възможността да изригне само след няколко целувки.

„Помни за какво си тук — каза си Чейс яростно. — Тук си заради Дейн, не за бързо чукане в храстите. И ако продължаваш да се нахвърляш на Никол, както на никоя друга жена досега, тя ще реши, че джентълменът Дейн изглежда по-добра сделка — съпруга и така нататък.“

Рязко, Чейс се извърна от Никол.

— Правил ли е някой официално изследване на флората и фауната на тази кипюка? — запита той, като се стараеше гласът му да не изразява нищо. Да бъде контролиран.

За миг отговор не последва. Той се пребори с желанието да се обърне назад и да види какви чувства са изписани по лицето на Никол. Не биваше да се интересува от това, дали е тъжна или щастлива, дали вече е спокойна, или тръпне от сексуален глад. Вече знаеше, че и тя го желае, но не достатъчно. Тя въобще не беше изгубила разсъдък си.

А той беше. Не искаше да си го признае, но Линет го беше научила, че отричането е начин на живот на глупаците. А той вече не беше глупак. Не и от тези.

От него зависеше да се контролира в бъдеще. Така щеше да успее да се издигне до нивото на желанието, изпитвано от Никол, докато тя не заприлича на Килауеа на ръба на изригването, тръпнеща в очакване на безумното освобождаване и облекчение, с което само той можеше да я дари. Тогава тя нямаше да мисли за пари и женитба, а за такъв секс, който би накарал и вулканите да изглеждат студени.

А след това той ще отиде при Дейн и ще каже на брат си, че е загубил облога. И тогава, най-после, Чейс щеше да бъде свободен да...

Какво? Какво би искал, след като бракът на Дейн е спасен?

Нямаше отговор за Чейс, освен забързания пулс на плътското му желание.

ГЛАВА 14

Чейс се застави да престане да мисли и да си спомня какво беше чувството да е притиснат до мекото и желаещо го тяло на Никол. Дори мисълта за това подкопаваше спокойствието, от което сега имаше нужда.

— Никол? — запита той отново. — Знаеш ли за някакви проучвания?

Тя преглътна мъчително и се опита да бъде толкова спокойна, колкото беше той. Той изглеждаше толкова незаинтересуван, толкова безгрижен с широките си рамене, очертани на фона на ярката зеленина на кипюката. Страстната целувка все едно не се беше случвала.

— Никой не е правил истинско организирано проучване — успя да каже тя. — Не и тук. Кипюките на Мауна Лоа са по-добре проучени. Особено Пуаулу.

Когато той отново извади тетрадката си и започна да пише, тя почувства как и последната капка възбуда се изцежда от нея. За миг, докато беше гърбом към нея, ѝ се стори, че е ядосан. А сега отново беше концентриран в работата си. Всичко беше... нормално.

Тя въздъхна бързо и облекчено. Разбираше необходимостта му да се концентрира, не се чувстваше ни най-малко пренебрегната. Тя правеше същото, когато танцуваше или рисуваше — използваше всяка своя частица, пренебрегваше целия останал свят. В това нямаше нищо лично или обидно. Такъв тип концентрация беше просто необходима, за да можеш да свършиш работата.

— Изговори по букви Пуаулу, моля те — каза Чейс и смръщи вежди, сигурен, че не е изписал правилно името. — С хавайския език съм още по-малко свикнал, отколкото с вулкани във формата на щит.

Тя се усмихна и изговори буква по буква името, след което го запита:

— А с какви вулкани си свикнал?

— С формата на конус. Като Мон Сен Хелен. Между другото, бях част от дългосрочното проучване на завръщането на живота по

склоновете му след първото му голямо изригване.

Той вдигна поглед от тетрадката си за достатъчно дълго, та да оцени размерите на дърветата в кипюката. Те растяха по границата на най-последния поток лава и бяха избуяли върху мъртвите останки на дърветата, които са били прекалено близо до огъня, че да оцелеят.

Като усети, че сега вниманието на Чейс е концентрирано върху кипюката, Никол го загледа открито. Очите му я очароваха. Те бяха кристално ясни, почти прозрачни, а нюансите на синьо и сиво бяха по-наситени около зениците. Те бяха в приятен и ярък контраст с тъмната му коса и загоряла кожа.

— Изучавал ли си и други вулкани? — запита тя, когато той отново сведе поглед към тетрадката си.

— Работих на остров Хеймай в Исландия, но ми оставаше време и за остров Сартси и за огромните, обсипани с пукнатини, полета на самата Исландия. После Южна Америка, Мексико, навсякъде, където земята гори.

— Хареса ли ти на тези места?

Химикалът се спря за миг над листа, преди той да отговори. Тя беше първият човек, който го питаше за емоционалния му отговор на явлението вулкани, които бяха страстта на живота му.

— Обичам да работя близо до вулкани.

— И какво в тях те привлича най-силно?

— Отначало това беше силата на изригването, така чисто и просто. Няма нищо толкова вълнуващо като чувството, че земята се тресе под краката ти и чуваш как планината реве мощно — звук, от който костите ти вибрират. И после идва огънят.

Тя гледаше лицето му, виждаше сянката на спомените, благоговението и вълнението му.

— Не е за вярване — каза той бавно. — Като че ли си присъствал на раждането на света. В известен смисъл, точно затова са всичките тези гръмове и огънят. Раждането. Без вулканите, голяма част от земята просто нямаше да съществува.

— Или пък водата? — запита тя, като си спомни части от разговори, които беше дочула в клуб „Кипюка“.

— Да, тя — също.

— Изглежда невероятно, че океаните може да са произлезли от охладени вулканични газове — каза тя. Това беше само едно от

многого неща относно загадъчните живи, дишащи, планини, които я интригуваха.

Чейс вдигна поглед от тетрадката си, доволен, че тя разбира нещо за вулканите — нещо, което винаги го беше очаровало. И за това си имаше причини. Ако настоящите теории бяха верни, вулканите буквално бяха фонтаните на Едем, може би извор на самия живот.

— Вярно е — каза той. — Вулканите са огромни и изключително сложни химически фабрики. Дори въздухът, който дишаме, вероятно идва изпод земната кора. И ако това не е достатъчно, за да те заинтересува, вулканите представляват чудни лаборатории на еволюцията. Те разрушават, но също така и създават. Те са собствените инкубатори на Бог.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако се замислиш, в много отношения Хавайските острови са истински Едем. Тяхната изолираност от другите земни маси позволява на живота на острова да приема форми, които са различни от тези на което и да е друго място на земята.

Смръщила вежди, тя се опитваше да следва хода на мислите му. Да, животът на един остров винаги се променя и израства в нови посоки, различни от тези, от които първоначално е произлязъл на континента.

— Нещо като самите полинезийски танци — каза тя след миг на размисъл. — Първият танц датира от времето, когато островът е бил част от континента и от място, което отдавна е само история. Всяка култура заимствала този оригинален танц и правела нещо ново от него, нещо уникално. Но всеки нов танц все пак бил свързан с предходния и по нещо си приличал с него.

— Точно така. — Чейс погледна пищната зеленина, избуяла върху черната лава. — Една от главните разлики между това място и континента, е, че семената на растенията, които били пренасяни на острова от други континенти, не били застрашени от животни, защото в самото начало тук въобще не е имало такива.

— Какво странно място трябва да са били Хаваите по онова време — каза тя и се опита да си представи земя без животни.

— Странно, но логично. Едно семе може да бъде носено от вятъра, да плава по океанските потоци или да бъде пренесено от

птиците. Животните — с изключение на най-дребните насекоми — не могат.

— Ами птиците?

— Те са изключение от правилото за животните, но в началото тук сигурно е имало само морски птици, защото не е имало растения, с които да се хранят сухоземните птици. — Чейс сведе поглед към едно под заглавие в тетрадката си, задраска го и продължи да говори, докато пишеше нещо друго. — Но семето на някакво растение оцеляло и пуснало корени тук и растенията започнали да се променят.

— Защо? Защо не е било възможно да останат съвсем същите?

— Растението е трябвало да се адаптира към средата, която е била гъсто населена с конкурентни форми на живот. Хаваите са били различни. Не е имало нищо друго, освен голи скали, които са чакали да бъдат покрити. — Той отново вдигна поглед и загледа как различните видове растителност в кипюката се люлеят на вятъра. — Смята се, че хиляда и седемстотинте процъфтяващи видове растения, които са били местни на острова преди пристигането на европейците, са произлезли от по-малко от триста вида, внесени от континента.

— Това е повече от броя на танците, които са били запазени. Толкова много от тях са загубени в хода на времето.

— Тази история е доста стара. — Погледът на Чейс оглеждаше границата между лавата и живота, между черното и зеленото. — Ако не бяхме на височина, по-голяма от четири хиляди фута, тази кипюка щеше да бъде изпълнена с песните на медничарките. Но техният вид не е бил устойчив на птичата малария, нито пък на шарката. Когато европейецът пристигнал със своите домашни животни и комари, които били вътре във варелите с водата на корабите му, повечето от местните видове птици загинали.

— А птиците, които оцелели, с какво са били по-устойчиви?

Той поклати глава.

— Комарите не можели да оцелеят над височина четири хиляди фута. Това е единствената причина, че въобще са останали хавайски птици.

Никол се замисли за много редките птици, прилични на летящи бижута, които сякаш озаряваха по-високите части на острова, и почувства как сърцето ѝ се свива.

— Благодаря на Господ и за това — каза тя рязко.

— Надморската височина забавила изчезването на видовете, но няма да го спре завинаги. Има и други видове комари, които пренасят болестите и които могат да оцеляват и на по-голяма височина. Само дето досега тези комари не са намерили пътя до островите. — Раменете на Чейс помръднаха рязко, като че ли в отричане на онова, което, той знаеше, беше вярно. — Но те ще дойдат тук рано или късно. Има достатъчно време. А хората са небрежни в опазването на райските си градини.

Той затвори рязко тетрадката си, което красноречиво изразяваше чувствата, които се криеха под привидно неутралния му тон.

— Затова си се съгласил да направиш „*Острови на живота*“, нали? — запита тя. — Страхуваш се, че Едем съществува благодарение на времето, взето на заем от вечността.

— Аз знам, че е така.

Той погледна Никол със сивите си очи, които бяха видели толкова много неща да се изгубват, още преди да са били намерени, още по-малко пък — разбрани. Прекалено много възможности, изгубени завинаги. Прекалено много жестоки хора, които са оцелели само за да упражняват жестокостта си.

— Да — каза той и извърна поглед от нея. — Точно затова дойдох на Хаваите. Знаех, че това ще бъде моят единствен шанс да видя пейзажи и форми на живот, които не съществуват никъде другаде по земята. Тези острови са доказателство, че животът винаги побеждава. По някакъв начин винаги оцелява.

— Това ми напомня за една от любимите поговорки на Фред. Нещо като „*природа, вкопчила се в земята със зъби и нокти*“.

— По-голямата част от нея — да. Но не и тук. Това тук е било Райска градина, пълна с по-нежни форми на живот. Повечето местни хавайски растения нямат нито бодли, нито отрова, за да се защитят от нашественици. Нямат дори неприятна миризма.

Той отново отвори тетрадката си и започна да пише бързо. Обърна една страница и посочи с ръка обилната зеленина в кипюката, толкова изненадваща на фона на голата лава, която я заобикаляше.

— В известен смисъл, Хавайските острови сами по себе си са една гигантска кипюка, безопасно райско място за земните форми на живот наред с заобикалящата ги враждебна околна среда, която ние наричаме море. Някога формите на живот от главната суша дошли тук,

но нямало нужда те да бъдат агресивни — да се борят за вода, слънце или оцеляване.

— Защо? Сигурно дори на Хаваите е имало съревнование между различните форми.

— Не и в началото. Всеки вид живот тук бил много рядък. Имало повече хабитати, отколкото форми на живот, които да ги запълнят. След като те дошли, растенията и животните се променили, за да посрещнат по-лесната реалност на този Рай. Зеленината из губила бодлите и отровата си. Много от птиците и насекомите, които дошли на техните криле, често губели способността си да летят.

Тя понечи да попита защо и видя, че той очаква въпроса.

— Имаш ли нещо против? — запита го тя. — Въпросите ми.

Той се усмихна и я погали по цялата дължина на ръката.

— Ни най-малко. Хора, у които няма и капка любопитство, са много скучни.

— Тогава защо птиците и насекомите спрели да летят? Да притежаваш такава чудна способност и да я изгубиш... — Тя поклати глава. — Не виждам как това може да облагодетелства птиците.

— Това е типично човешко мислене. Летенето изисква разход на много енергия. Да се издигнеш във въздуха е добре за оцеляването, когато единствената друга алтернатива е да бъдеш изяден. В противен случай, особено за птиците, летенето е хабене на калории, които могат да се използват по-добре — например за правене на деца.

Тя се усмихна.

— На Хаваите, преди да пристигне европейецът — каза той, — нямало змии, котки и кучета. Нямало сухоземни хищници, с изключение на прасетата, които островитяните отглеждали. Птиците не изпитвали нужда да летят и дори да вият гнезда в клоните на дърветата. И на земята било безопасно. Птиците, които запазили способността си да летят, правели това само за да стигнат до сладкия нектар на цветовете на дърветата охайа, който много обичали.

— Рай без змии — каза Никол и се опита да си го представи.

— Освен тези, които ходели на два крака.

Тя се усмихна тъжно.

— Нищо не е свършено. Бих взела Рая такъв, какъвто ми го предложат. Дори с мъж в него.

„Включително някой богат Адам?“

Въпреки че Чейс не каза нищо на глас, устните му се стегнаха, като си спомни какво всъщност преследва Никол. Когато тя го слушаше толкова внимателно и му задаваше въпроси, особено след като разбираше добре отговорите му, след като през цялото време го гледаше с тези блестящи, почти златни, очи, като че ли той беше единственият мъж на земята, беше му трудно да помни, че той, не Пеле, би трябвало да бъде хищникът в този тук Рай.

Той отмести поглед от обезоръжаващите ясни очи на Никол. Огледа отново кипюката. От екзотичните храсти и цветя до него достигаха различни аромати. Не беше виждал нищо подобно на тази кипюка извън ботаническите градини.

И все пак, нищо не ухаеше като жената, която стоеше толкова близо до него, че можеше да чуе тихото ѝ равномерно дишане и да усети топлината на тялото ѝ. Нетърпеливо и дори раздразнено, той се застави да мисли за нещо друго. За кипюката например. За растения. За дървета. За каквото и да било.

До него, само на една ръка разстояние, растеше гъсталак от храсти, който можеше да е бил голям храст или малка горичка дървета с листа във формата на сърце. На върха на някои от клончетата растяха жълти цветове, които имаха големината на дланта му. С върха на пръстите си, той докосна нежно едно цветче. То потрепери и се залюля като докоснато от лек бриз. Венчелистчетата бяха изящни и нежни, ароматни, безупречни. Някога би казал, че нищо друго не би могло да му достави по-голяма радост, че не би могла да съществува по-нежна и по-мека тъкан от тази.

И все пак, беше целунал жена, чиято уста беше по-гладка, по-свършена, по-сочна. А плътта на устните ѝ сигурно щеше да бъде нищо, сравнена с тайните местенца на нейното тяло, горещи и хлъзгави от желанието ѝ. Мисълта да изследва нейните коприненомеки дълбини премина през цялото му тяло като серия от леки и хармонични земетресения, сякаш за да изпита устойчивостта му, да го предупреди за експлозията, която се задава.

— Знаеш ли за някои застрашени представители на флората и фауната тук, в тази кипюка? — запита Чейс.

Гласът му беше прекалено наситен и дрезгав, за да бъде съвсем нормален. Върховете на пръстите му бавно и нежно галеха цветчето.

Тя ги гледаше втренчено, неспособна да откъсне поглед от необичайно женственото цветче, галено толкова нежно и с толкова любов.

— Не, няма нищо застрашено — каза тя. После, на ум, на себе си, добави: „Само аз. Аз броя ли се? Аз съм на път да загубя сърцето си, да се влюбя в мъж, когото познавам само от няколко дни. Това ме поставя в списъка на застрашените, нали? Не? Ами тогава, дали не съм глупава?“

Но не ѝ се струваше глупаво да се довери на Чейс. Струваше ѝ се неизбежно, както и това, че растенията бяха загубили бодлите си, когато са се намерили в своя нежен земен Рай. Когато беше с него, тя откриваше нови неща за себе си. Всеки път, когато той я докосваше, откритията се умножаваха.

Като сега, например. Тя току-що беше открила, че изпитва ревност към цветето, което трепереше толкова лекичко под върховете на пръстите му.

— Значи всичко ще бъде наред, ако изследваме това? — запита той с дълбок глас, като гледаше по-скоро нея, отколкото цветето.

— Имаме ли избор? — запита тя дрезгаво.

— Има и други кипюки.

— Не тук, не и сега.

Чейс нежно вдигна цветето.

— Права си.

Той вдъхна деликатния му аромат. После езикът му се стрелна навън, за да изследва гладката му вътрешност, където жълтият цвят преминаваше в наситен махагонов нюанс. Веднъж, два пъти, три пъти, той сякаш опитваше вкуса му, преди внимателно да захапе едно от венчелистчетата. След миг той освободи кадифената мекота. Нямаше никакви следи от зъбите му, тоест от чувствената „целувка“.

— Много е красиво — каза той, като се обърна към нея. — Знаеш ли какво е това?

Тя каза първото нещо, което ѝ дойде наум, защото беше много разсеяна.

— Цвете.

Лека усмивка заигра под мустаците му.

— Сигурна ли си? — Гласът му беше дълбок, леко заядлив.

Руменината изби по бузите ѝ въпреки загара.

— Би могло да е утринно сияние, което не знае, че вече е почти пладне.

Усмивката му стана по-широка.

— Мисля, че е вид хибискус.

Тя докосна едно от извитите венчелистчета и се опита да подреди разбърканите си мисли.

— Всъщност, ти си прав. Местните хора наричат растението „хау“, а цветето — „пуа“. Запазвали ги за кралете.

Той нежно втъкна цветчето във V-образното деколте на потничето ѝ, преди да се наведе и отново да го вкуси. Когато косата и мустаците му докоснаха извивката на гърдите ѝ, през тялото ѝ преминаха неудържими тръпки.

— Ще ми достави огромно удоволствие да намеря и да вкуся всички цветя — каза той и позволи на устните си да се спрат върху топлата ѝ златиста кожа.

— Чейс... — поде тя, но гласът ѝ трепереше.

— Нали затова сме тук, помниш ли?

— За да вкуσαμε? — запита го тя, изненадана.

— И да се учим.

Тя затвори очи и се замисли за всички неща, които би могла да научи от Чейс Уилкокс и тази нежна райска градина. Прекрасни неща, за които почти беше изгубила надежда, че някога ще познае. Но сега надежда имаше. Сега усещаше възможностите само на ръка разстояние от себе си. Всичко, от което имаше нужда, беше достатъчно кураж да протегне ръка. Да се устреми цялата към тях.

Зачака идването на страха. Знаеше, че е толкова уязвима, колкото беше и пъпката на джакарандата. Но вместо страх, у нея като цветче нежно разцъфна непознато чувство за сигурност.

Ако той я поискаше, тя щеше да му се отдаде. Цялата.

Не би могла да направи нещо по-малко от това. Ако се отдръпнеше, щеше да прекара остатъка от живота си във въпроси за това, какво би могло да бъде. И през цялото време, всеки час, щеше да се мрази, защото не е имала смелост за простите неща от живота. А те сигурно се променяха, когато пуснеха корени на ново, сигурно и защитено място.

Нямаше вече причина да се поддава на страха. Тя беше негова. Винаги е била негова. Само че досега не го е знаела.

ГЛАВА 15

Тази вечер, когато Чейс застана зад барабаните в клуб „Кипюка“ си каза, че е овладял страстта си към Никол. Желаяше я, да. Кой мъж не би я пожелал? Но той щеше да контролира страстта, а не тя — него.

И вярваше, че е успял, до мига, в който Пеле излезе на малката сцена. Светлините на прожекторите придадоха на кожата ѝ цвета на старо злато, а на косата ѝ — този на неукротимия и див огън. Бедрата ѝ се люлееха с неповторима лекота и описваха чувствени дъги, от които кръвта му започваше да пулсира бързо, горещо, и да се събира там, където желанието му нарастваше с всеки тежък удар на сърцето.

Един поглед и той знаеше, че трябва да я има. Тази вечер. Не можеше да чака по-дълго.

Дланите му заудряха барабаните, които отначало зашепнаха, а после започнаха високо да говорят за първичната нужда, която го изгаряше. Другите танцьори просто не съществуваха за него. Нетърпеливо, той поде такъв ритъм, за да ги елиминира от сцената. Искеше да бъде сам с жената, която танцуваше като самата разюздана, освободена от всякакви задръжки, страст.

И ето, че двамата останаха сами на сцената, гръм и светкавица в идеална хармония, зашеметяващо шоу. Инстинктивно, всеки един от тях знаеше кога другият ще достигне своя връх, когато идеалното съвпадение на звук и движение ще достигне кресчендо. И нито един от двамата не искаше това да свършва. Те се стимулираха един друг, всеки караше другия да полага още и още усилия, и още, и още, докато не се чу тих вик и внезапно барабаните замълчаха. Полунощният мрак се спусна над тях, докато диви аплодисменти изпълниха залата.

Никол намери Чейс в мига, когато той протягаше ръка към нея. Устата му беше твърда, гладна, като силното тяло, което се предаде на нетърпеливите ѝ ръце.

— Ела с мен.

— Да.

Хванати за ръце, те избягаха в тъмнината.

Когато завесите отново се отвориха, сцената беше празна.

Чейс улови слисаната тишина и все по-засилващия се шепот на учудване и различни предположения, докато тихо затваряше задната врата на клуба след тях. Сложи длан на гърба на Никол и лекичко я упъти към колата си. Не искаше да казва каквото и да било. Не искаше нищо да замъглява чувството на триумф и облекчение, което го беше завладяло, когато тя беше прошепнала простичкото „да“ и го беше последвала в мрака. Дълбоко вътре, скрит дори от самия него, тлееше страхът, че тя няма да го пожелае толкова силно, колкото я желаше той.

Никол хвърли бърз поглед на Чейс и после погледна срамежливо встрани. Беше благодарна, че той не говореше. И без това имаше достатъчно проблеми с това да скрие успешно нервността, която я беше заляла като студена вода в мига, в който вече не беше в прегръдките му. Не мислеше, че ще може да доведе докрай какъвто и да било разговор, без да издаде страха си. Чудеше се дали първите хавайски растения, които загубили бодлите си, не са треперели от страх, когато са разперили първите си уязвими листенца на слънчевата светлина.

Вратата на поршето беше отворена, чакаше я. Не знаеше колко дълго е стояла, втренчила поглед в нищото. Бързо придърпа косата си напред, над раменете, и седна на седалката до шофьора. Когато закопча колана, косата ѝ се накъдри на вълни, които паднаха в скута ѝ като огнени езици.

Колата потегли с мощен рев и се включи в движението. Никол се почувства в плен — като жена, метната възник над седлото и похитена в нощта, жена с несигурна съдба.

Безпомощна.

Със затворени очи, тя си спомни момента, в който зъбите на Чейс се бяха затворили толкова нежно около крехкото цвете. Този образ я преследваше и ѝ нашепваше, че мъж, способен на такава върховна нежност, не може да я нарани.

Дори и тя да не успееше да го задоволи с отговора си в леглото.

Чейс караше бързо и мълчаливо към къщата имение на семейство Камехамеха. Усещаше неудобството и несигурността на Никол. Това не го изненадваше. И двамата се желаеха силно, но не се познаваха много добре. Той беше много по-едър и далеч по-силен от

нея. Ако искаше да я нарани, тя не можеше да направи кой знае какво, за да се защити.

Ако ролите им бяха разменени, той щеше да е дяволски нервен. Но не искаше тя да се страхува и да се колебае. Искаше да се държи в леглото така, както се държеше на сцената, да отиде при него с нетърпение. Да гори за него.

Когато погали с пръст ръката ѝ от рамото до китката, тя се отдръпна рязко и нададе изненадан тих вик.

— Всичко е наред — каза той тихо. — Няма да бъда груб с теб.

Тя го погледна изненадано с огромните си златисти очи, с което му подсказа, че много точно е разгадал мислите ѝ. После тя се усмихна и докосна бузата му с длан.

— Знам — прошепна тя. — Просто съм... нервна.

Мълчаливо, той отново я погали и се зачуди как да се справи с неизбежно неудобните моменти, които щяха да настъпят в промеждутъка от колата до леглото. Не искаше да ѝ изстинат краката. Искаше я такава, каквато беше — гореща. Когато спря пред къщата, той реши, че тя ще се чувства много по-удобно в своя котидж, отколкото в неговия.

Нито един от двамата не проговори. Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе от колата и двамата тръгнаха към котиджа. Под студената, сребриста лунна светлина, скритите светлини на пейзажа проблясваха между листата на разкошната зеленина като уловени в плен звезди. Вятърът пееше в клоните на дърветата. Листата издаваха тихи звуци, като че ли бяха много доволни от нежната му ласка. Ароматът на цветята и на морето се смесваха в топлата нощ и даряваха Никол с още една, допълнителна ласка, която изострените ѝ сетива приветстваха с радост. Тя почувства как се отпуска и как смелостта ѝ се връща с всяка стъпка, която правеше към котиджа, който беше нейният собствен рай.

А Чейс беше мъж, който нямаше равен на себе си.

Той отвори вратата към малкия ѝ дом и зачака тя да направи следващата крачка. Лунната светлина нахлуваше през редицата прозорци, които заемаха цяла стена и гледаха към морето, и придаваше сребрист неземеен блясък на стаята.

— Ключът за осветлението е вдясно — каза тя.

Ръката му започна да търси по стената. Светлината беше приглушена и придаваше мекост на стаята. Един-единствен поглед му беше достатъчен да види, че Дейн е бил прав — финансово, Никол живееше много близо до бедността. Мебелите бяха възможно най-малко и в японски стил. Леглото беше сгъваемо и се прибираще в стената. Навсякъде бяха разпръснати възглавнички, имаше маса за хранене, достатъчно голяма за двама. И едно бюро, което допълваше мебелите.

Обаче жената, която живееше тук, в никакъв случай не беше обикновена. Приглушени пламъци играеха в косите ѝ, докато стоеше на собствения си праг, като че ли несигурна дали е добре дошла.

Той улови един кичур, който падаше над рамото ѝ и се спускаше между гърдите ѝ. Повдигна коприненомеката ѝ коса към устните си, после нежно я притегли към себе си. Усети момента на колебание, преди тя да постави дланите си на раменете му и да се изправи на пръсти, за да го целуне. Той успя да овладее нетърпението, което веднага го връхлетя. Все пак, беше напълно узрял самец, а не някой тийнейджър, на когото му е за първи път. Трябваше първо да се увери, че и тя е така нетърпелива като него. Той по-скоро знаеше как да съблазнява, а не как да изисква.

— Не те обвинявам, че не искаш да се приближиш до мен. — Зъбите му проблясваха яркобели под гъстите черни мустаци. — След това усилено удряне по барабаните имам нужда от душ.

— Не това е, к... — поде тя.

Но думите ѝ заглъхнаха, а мислите се разпиляха, когато устните му покриха нейните. Тя беше нежно цвете, запазено само за кралете. Върхът на езика му я вкуси веднъж, после се отдръпна толкова нежно, колкото беше и влязъл.

— Душ — каза той дрезгаво.

Докато говореше, потничето ѝ падна на земята. Тя дори не беше усетила кога е развързал връзките му. Но когато усети хладния нощен въздух върху горещата си кожа, тя вдигна ръце да се покрие — защитен жест, останал още от горчивите времена преди Едем.

Чейс не можеше да проумее реакцията ѝ. Едва ли беше продиктувана от скромност или смущение, че му е показала тялото си. Гърдите ѝ бяха твърди и сочни като бедрата ѝ, а тънката ѝ талия беше

предизвикателство за дланите на всеки мъж. Само като я гледаше, устата му се пълнеше със слюнка, жадна да вкуси всяко нейно кътче.

— Чейс... — каза тя тихо, а после гласът отново ѝ изневери. Искаше да му обясни отдръпването си, но нямаше представа как да го направи.

— Откъде знаеш — запита той и сведе глава, докато устните му не достигнаха до дясната ѝ ръка, — че играта на криеница ми е любимата?

Езикът му проследи върховете на пръстите ѝ със смели и горещи докосвания, а мустаците му галеха чувствителната кожа между пръстите ѝ. Със същата опустошителна нежност, с която беше захапал цветето, той склочи зъби около показалеца ѝ. Захапа нежно гладката кожа, после пъкна езика си между два от пръстите ѝ, като ги погали с върха, после и меката плът под тях.

Никол възкликна тихо от изненада и удоволствие, докато той продължаваше да я възбужда, да ѝ показва колко чувствителна може да бъде кожата ѝ. Всеки път, когато езикът му се плъзваше между пръстите ѝ, дъхът ѝ спираше. Всеки път, когато зъбите му нежно захапваха някой пръст, тя изпускаше дъх на неравни тласъци.

Тя не осъзнаваше, че той нежно, внимателно отстранява бариерата, която бе издигнала, докато езикът му не намери розовата пъпка на гърдата ѝ. Той издаде дълбок стон на задоволство и погали зърното ѝ с няколко бързи движения на езика си.

Тя замръзна, защото очакваше да бъде наранена.

Но почувства само твърдия и влажен връх на езика на Чейс да изследва плътта ѝ, гладка и мека.

Съблазнителните ласки продължиха, докато тя не започне да тръпне и да чувства как се променя. Зърното ѝ се втвърди и се превърна в пъпка. Чувството беше толкова леко и изящно, че тя ахна.

А той продължаваше да я гали. Издърпваше леко напред зърното ѝ с устни, после започваше да го смуче. Тя забрави болезнените уроци на миналото и се отдаде на удоволствието на настоящето. Пръстите ѝ безпомощно се отвориха и отпуснаха и тя му се отдаде, без повече да се страхува.

Чейс изрази радостта си от този подарък с дълъг и нисък стон. Пое зърното дълбоко в устата си и започна да го смуче ритмично, с което изтръгваше бездиханни тихи викове от нея.

Никол чувстваше главата си олекнала, почти замаяна. Гърдите ѝ се стегнаха дори още повече, зърната ѝ приеха формата, която им придаваше настоящият му език, а чувствени вълни заливаха тялото ѝ с всяко движение на устата му. Беше приятно като летенето, като безметежното плаване по повърхността на водата, като нищо друго на света. Тя затвори очи и се отдаде на невероятните усещания така, както вече се беше отдала на него.

— Не — прошепна тя, когато почувства устата му да се отдръпва от гърдата ѝ. — Не още.

Думите бяха произнесени прекалено тихо, за да може Чейс да ги чуе. Но той също още не беше готов да прекъсне изкусителната интимност. Със същото внимание и нежност, той започна да хапе леко, да гали с език, да съблъзнява и другата ѝ ръка, която все още закриваше другата ѝ гърда.

Ако този път тя се забави да разтвори пръсти, това беше, защото искаше да отложи сладкото очакване на момента, в който езикът му ще започне да описва кръгове около зърното ѝ, да предизвиква у нея усещания, които досега не беше познавала. Чудни и загадъчни усещания, като малко мехурче, което се носи по повърхността на шампанско, като това да вдишваш лек огън.

Когато езикът му най-после се плъзна между бариерата на пръстите ѝ, зърното ѝ вече беше твърдо и очакваше устата му. Искаше да бъде докоснато, погълнато. Тя не можеше да контролира гърлените стонове на удоволствие, които започна да издава, когато той улови предложената му награда.

Дрезгавите ѝ стонове предизвикаха горещи тръпки у Чейс и заплашиха да разрушат така трудно постигнатия контрол. *„Бавно, бавно, идиот такъв. Не я поглъщай. Но, Господи, колко е сладък вкусът ѝ!“*

Той застави устата си да я пусне само за да открие, че видът на мокрото ѝ зърно, което стърчеше между пръстите му, е още по-възбуждащо от виковете ѝ. Докосна всяко зърно с жадни пръсти като много искаше отново да я вкуси, да почувства как я обземат чувствени тръпки, да чуе подканващите ѝ стонове.

— Душ? — запита той с дълбок, гърлен глас. После, с болезнено свито гърло, добави: — Сега или никога, Пеле. Изборът е твой.

Когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ, тя отвори очи, които гледаха нефокусирано, замаяно. Погледна надолу към тялото си, като че ли не можеше да повярва, че това наистина е Никол Балард, застанала полугола във всекидневната си стая, предложила голите си гърди на мъж.

Не. Не полугола. Напълно гола.

Сръчните пръсти на Чейс бяха разхлабили поличката ѝ лавалава, докато устата му я галеше. Когато сега той отдръпна ръцете си, поличката падна на пода в краката ѝ. Преди да успее да си поеме дъх, за да възрази или да приеме това, коприненото ѝ бельо се свлече по бедрата ѝ и също се спря около глезените ѝ.

Той коленичи пред нея, с присвити очи, и издаде звук, като че ли току-що беше ударен силно.

— Богинята на огъня — каза дрезгаво, като гледеше ненаситно бледата ѝ съвършена кожа и яркия триъгълник, който сякаш гореше там, където бедрата ѝ се събираха.

После рязко се изправи. Знаеше, че ако я погледне отново, не би могъл да чака нито минута повече, преди да потъне в изкусителния пламък. И без това вече я беше накарал да бърза повече, отколкото му се искаше, повече, отколкото би ѝ било приятно.

„Идиот. Истински идиот.“

Дори докато се упрекваше мълчаливо и гневно, знаеше, че е напълно безполезно. Неговата нужда от нея беше така неуправляема, колкото и магмата, която се трупа на ръба на вулкана, готова всеки момент да потече надолу по склона — разтопена сила, която ври и кипи, изпитва границите, които задържат горещото ѝ освобождаване.

Чувстваше се така, сякаш от години чакаше точно този момент. Желанието за освобождение беше почти непоносимо.

„Тя не е готова. Набий си го в дебалата глава.“

Тя се наслаждаваше на любовната игра, но не беше готова за останалото. Не по начина, по който беше готов той. Вътрешностите му бяха свити на топка. Чувстваше се така, сякаш тялото му е изградено от усукани въжета плът. Болеше го. Имаше нужда да изригне. Изгаряше жив.

— Душ? — запита Чейс отново. Никол просто го гледеше втренчено.

Той не знаеше дали да се усмихне, или да изругае, като гледаше изражението на лицето ѝ. Тя имаше замаян вид, като изгубено и изненадано от това дете — всичко друго, но не и готова за него.

— Оттук — каза тя и посочи към срещуположния край на стаята, където малка врата се отваряше към банята.

Преди да е размислил по-добре, той падна на едно коляно и вдигна първо едното ѝ стъпало, после — другото. Махна гривните от краката ѝ и отмести встрани ефирните ѝ бикини. Миризмата на тялото ѝ накара устата му отново да се напълни със слюнка. Искаше му се да накара краката ѝ да се разтворят така, както беше накарал пръстите ѝ да се разтворят, да намери скритите ѝ нежни гънки и да ги засмуче. Но ако направеше това, нямаше да успеят да вземат душ.

Нямаше да успеят дори да стигнат до леглото.

— Ти... — Гласът на Никол заглъхна, когато тя погледна надолу. Гъстата му черна коса лежеше като сянка точно под пъпа ѝ. Тя чувстваше топлината на дъха му по чувствителната кожа на вътрешната страна на бедрата. И изведнъж се почувства дезориентирана, слаба. С последните останки на онова, което трябваше да бъде нейният разум, каза: — Искаш ли ти да бъдеш първи?

— Първи? — Той изненадано вдигна поглед. После се усмихна леко. — Не. А също така не искам да бъда и втори.

— Тогава какво... О! — каза тя, когато най-сетне разбра.

— Ако „О“ е хавайската дума за двама под душа, значи определено „О“.

Тя почувства как от гърдите ѝ към лицето се надига гореща вълна. Обърна се и почти побягна към душа, преди Чейс да е видял колко силно се е изчервила. Чувстваше се напълно изгубена. Вече не знаеше дори кое е нагоре и кое — надолу. Плаваше в пространството.

Знаеше какво е сексът с мъж, но никога досега не беше вземала душ с мъж.

„Никога не си била и гола в собствената си всекидневна стая с мъж — напомни си тя. — А и не болеше, нали?“

Зърната ѝ отново се втвърдиха и издадоха напред при спомена за горещата му и нежна уста. Не, въобще не я беше боляло. Не беше като нито едно усещане, което тя познаваше. Мисълта отново да го почувства по този начин беше изкусителна, зашеметяваща.

Тя си пое дъх, за да се успокои, и пусна водата, раздели косата си на две и я издърпа над двете си рамене, за да падне отпред. С треперещи пръсти започна да сплита дясната половина.

Вместо да започне да гали с длани цялото ѝ тяло, както много му се искаше, той стоеше със скръстени на гърдите ръце, подпрян на вратата на банята, за да запомни добре картината, която тя представляваше, застанала гола пред огледалото.

Дълги крайници с изчистени линии. Елегантни пръсти. Червени и влажни устни. Огнената ѝ коса разпиляна по млечната ѝ кожа, скрила почти цялото ѝ тяло, обвила я като пелерина. Почти цялото, но все пак не цялото. Сладките извивки на хълбоците ѝ караха дланите му да се потят. Едното ѝ твърдо розово зърно се подаваше под копринените кичури, които тя нетърпеливо сплиташе.

— Може ли да ти помогна? — Тонът на Чейс беше толкова спокоен и ведър, колкото той искаше да бъде; тя изглеждаше силно уплашена в мига, преди почти да се затича към душа.

— Можеш ли да сплиташ коса? — запита изненадано Никол и го погледна през рамо.

Той изправи гръб и я погледна обидено, с което изведнъж се подмлади с десет години.

— Разбира се, че мога. Първото, на което ни учеха по време на летните лагери, беше как да правим вериги за ключове за нашите бащи и огърлици за нашите майки. Винаги съм мислел, че това е чиста загуба на време. Досега.

Тя се усмихна.

Той направи двете крачки, които го отделяха от нея. Когато тя се обърна с лице към него, дланта му погали по цялата дължина косата, която се спускаше над лявото ѝ рамо, забави се там, където тя се подвиваше около талията ѝ и накрая се пъкна в огнения триъгълник между бедрата ѝ.

Още при първото докосване на пръстите му зърната на гърдите ѝ се втвърдиха толкова бързо, че беше почти болезнено. Почти, но не съвсем.

Разликата беше в ласката на чувствения огън, който за нея беше истинско откровение. Очите ѝ се отвориха широко, а дъхът ѝ започна да излиза на неравни пресекулки. Той сведе глава и върхът на езика му

погали много леко зърното, което беше реагирало мигновено на докосването му.

— Здравей — каза той и отново погали стегнатата плът. — Познавам ли те?

Тя се разкъсваше между неудържимото желание да се разсмее и да нададе сладен тон, защото устата му се склочи около зърното ѝ. Сексуалната игра беше толкова приятна за нея, колкото и възбудата, която се разнесе на вълни от гърдата ѝ и стигна до самата ѝ сърцевина. С всяко движение на езика му горещи вълни заливаха тялото ѝ.

Той вдигна глава и се зарадва на твърдото и влажно зърно.

— Сега вече те познавам. Срегнахме се само преди няколко минути. Ти имаш приятел наблизо, нали?

Никол нададе гърлен стон, който беше отчасти и смях, отчасти и израз на удоволствието ѝ, когато Чейс започна да отстранява червените кичури, които закриваха другото ѝ зърно. Тя остави плитката, която така и не сплете докрай, и зарови пръсти в косата му. Несъзнателно, инстинктивно, притисна главата му към гърдите си, защото искаше тази нежна ласка да продължи по-дълго.

Дългите му пръсти се пъгнаха под косата ѝ и обгърнаха гърдите ѝ, а тежестта им изпълни дланите му. Само за миг страхът я завладя — нейният защитен механизъм, за да избяга от интимността. Ръцете на бившия ѝ съпруг бяха дори още по-груби и от устата му, особено когато беше възбуден.

А тя ни най-малко не се съмняваше, че Чейс е възбуден. Доказателството затова беше съвсем очевидно и притиснато до нея.

ГЛАВА 16

Чейс почувства как Никол трепна, когато палците му погалиха втвърдените ѝ зърна. Неохотно, той отдръпна ръцете си.

— Съжалявам — каза и започна да сплита косата ѝ. — По-добре да се концентрирам в нещо, в което съм добър.

След няколко секунди тя каза.

— Не е това. — Беше много напрегната.

— Искаш да кажеш, че не съм добър в плетенето на коса? — запита той, после погали с устни зърното, което се подаваше между кичурите.

— Не... — Дъхът на Никол спря. Тя преглътна и опита отново. — Само че...

— Причиних ли ти болка? — прекъсна я той. Говореше извънредно тихо.

Тя поклати глава, извърна поглед и се зачуди как да му каже, че вината не е негова, а нейна.

Показалецът му бавно повдигна главата ѝ и той се взря в очите ѝ.

— Кажи ми, ако те заболи — каза той простичко. — Знам, че мъж с моя ръст може да накара жената да се чувства нервна.

Тя дълго гледа право в сивите му очи, после кимна с глава и почувства как, за пореден път, нервността ѝ затихва.

Това беше едно от най-трудните неща, които някога беше правил, но Чейс се концентрира върху сплитането на косата ѝ. Постара се да не обръща никакво внимание на изкушението, което гърдите ѝ, толкова близо до него, представляваха. Нейното колебание и честите и отдръпвания го озадачаваха. Да, можеше да я накара да побързат малко, но не искаше да го прави. А и тя далеч не проявяваше нежелание.

Изведнъж той осъзна кое я плаши толкова много. Изруга се мислено, че въобще е могъл да забрави, дори за миг, какъв беше залогът. Тя сигурно познаваше Дейн толкова добре, колкото и самият

той. В мига, в който станеше любовница на Чейс, вече не би могла да съблазни Дейн и да го раздели от Жан.

„Нищо чудно, че е нервна“ — помисли си той. Но въпреки това не можеше да не се възхити на дългите и тъмни мигли, които скриваха очите ѝ, докато гледаше как пръстите му сплитат косата ѝ. *„От това, което съм видял досега, мога да заключа, че, Дейн наистина те харесва, но още не е бил я леглото с теб, иначе ти нямаше да си с мен сега тук.“*

От гледна точка на Никол, тя сигурно мислеше, че поема огромен риск. Дейн имаше по-добра външност от по-големия си брат. Беше възпитан, богат, почти влюбен в Никол, въпреки че беше женен. Достатъчно добри карти, че да зарежеш играта в такъв момент. И все пак, тя залагаше всичко заради мъж, който беше богат, но не дотам възпитан и който не беше ѝ казал дума за любов. Но Чейс не беше женен и беше повече от нетърпелив да я вкара в леглото си.

Той погледна леко треперещите ѝ устни и почти я съжали. *„Ти се надяваш, че все още ще те искам и след това, но си прекалено алчна, за да изчакаш и да се увериш. Поемаш голям риск с мен, Пеле. По-голям, отколкото си мислиш. Ще разбереш, когато се събудиш сама и нито един от двамата богати братя Уилкокс няма да е там, за да те успокои. Ще изпуснеш и двамата. Но има и други богати глупаци на света. Ще намериш кой да се грижи за теб. Жени като теб винаги успяват.“*

Чейс довърши плетката и се отдръпна от Никол. Когато тя повдигна ръце, за да закрепил плитките на върха на главата си, той видя колко елегантно и съблазнително е тялото ѝ, напълно открито за очите му за първи път. Коленете му омекнаха.

„Господи, аз почти завиждам на мъжа, който най-после ще се продаде на теб.“

Желанието го завладя на горещи, ритмични тласъци докато я гледаше свободно. Искаше да получи дори повече от онова, което виждаше, искаше горещата скрита плът, която щеше да го обгърне и да го изцеди.

Като се обърна към огледалото, Никол закрепил плитките на мястото им със сръчността, характерна за привичните жестове. Усещаше Чейс съвсем близо до себе си, знаеше, че той оглежда образа ѝ в огледалото. Изразът на лицето му предизвикваше у нея

едновременно и страх, и странна топлина. И бившият ѝ съпруг я беше гледал така, когато беше напълно гола, а после я беше вземал бързо, грубо, като че ли да я накаже за нещо, което беше извършила.

Тя се беше научила да се страхува от това мъжко изражение.

Но Чейс беше толкова нежен с нея. Ласките му я бяха дарили с удоволствие, за чието съществуване тя дори не подозираше. Фактът, че той я желаше, не означаваше непременно, че ще ѝ причини болка.

Освен това видът му, както беше застанал гол до нея, с изключение на поличката, която обгръщаше бедрата му, караше тялото ѝ да изтръпва на най-невероятни, скрити места. Това беше още едно от новите, приятни усещания, които тя искаше да изследва и накрая да опознае. Когато срещна погледа му в огледалото, тя колебливо се усмихна.

Само с няколко движения той свали всичките си дрехи. Видя очите ѝ да се разширяват от изненада и нещо много близо до страха да се появява в тях, когато видя, че е съвсем готов за секс. Той скри напълно възбудения си член от погледа ѝ, като застана зад нея. Когато нежно положи длани на раменете ѝ, почувства как тя трепна и се отдръпна.

— Както казах — прошепна той и докосна с устни основата на шията ѝ, — понякога карам жените да изпитват нервност. Всичко е наред, Пеле. Знам каква е силата ми. Няма да те нараня.

Той погали много нежно тялото ѝ от раменете до бедрата. Повтори дългата и бавна ласка, но този път отпред по тялото ѝ като следваше извивките на гърдите, талията и на хълбоците ѝ. Натискът на дланите му я накара да се притисне към него и накрая между тях не остана нищо друго, освен топлината на телата им.

— Не се тревожи, малката ми. — Той целуна извивката на врата ѝ, а в същото време дланите му галеха бедрата ѝ. — Ще си прилегнем чудесно.

След последна и изключително бавна ласка, Чейс се обърна, отвори вратичката към кабинката с душа и влезе.

Никол остана загледана втренчено след него, прекалено изненадана, за да помръдне.

Малката.

Тя поклати глава — като че ли да се събуди от дълбок сън. Малката! Никога, през целия си живот, не беше мислила за себе си

като за дребна. Но, сравнени с Чейс, повечето хора щяха да бъдат точно такива — дребни.

Озадачена, тя го последва под душа. Нервността ѝ беше приглушена от новото за нея чувство да бъде смятана за дребна. Фактът, че той очевидно разбира притесненията ѝ относно секса и я желае въпреки тях, беше като балсам за наранената ѝ гордост. Тя беше права, че се довери на инстинктите си.

Беше права да се довери на него.

Знаеше, защото беше реалистка, че първите няколко пъти щяха да бъдат трудни за нея. Нищо — дори неговата безкрайна нежност — не би могло магически да заличи рефлексите, научени в миналото. Но дори след като приемаше това, тя знаеше, че напрежението в тялото ѝ се дължи колкото на тревогата, толкова и на трепета от очакването. Вече не се страхуваше, че той ще ѝ причини болка и ще продължи да я наранява, докато не достигне до собственото си освобождение.

Чейс застана от едната страна на душа, за да има място ѝ за нея, и ѝ протегна ръката си. Когато тя направи крачка напред, топлата вода я обля. Сапунът с аромат на джинджифил изпълни въздуха с приятни ухания. Докато той сапунисваше раменете си, по мускулестото му тяло надолу започна да се стича пяна. Белите поточета подчертаваха мургавината на кожата му и блясъка на черните косъмчета, които покриваха гърдите му. Голяма част от водата се стичаше първо към корема му, а после — към символа на мъжествеността му.

Тя искаше да последва с дланите си струйките вода, да опознае всяко мускулче по тялото му, да почувства неговата топлина и силата му. Но не се осмеляваше. В първите месеци на женитбата си, когато се опитваше да достави удоволствие на съпруга си, тя бързо се беше научила, че като го докосва, само съкращава времето, преди той да я обладее.

Искаше да разтегне всяка минута, която оставаше до мига, в който Чейс щеше да открие недостатъците ѝ като любовница. Усещанията, които изпитваше сега, бяха съвсем нови за нея, прекалено преходни и неуловими, прекалено сладки, за да ги рискува, просто защото не може да овладее глупавия импулс да го погали.

Когато Никол протегна ръка към сапуна, Чейс поклати глава и я обърна с лице към себе си, с което я заслони от силната струя вода с широкия си гръб. Големите му и топли, насапунисани длани започнаха

да разтриват кожата ѝ. Силните му палци проследиха дължината на гръбнака ѝ с дълги и ласкави движения. Широките му мазолести длани първо погалиха, а после обгърнаха гърдите ѝ, а после — и задните ѝ полукълба. Той се наслаждаваше на това, по което нейното тяло се различаваше от неговото, караше я да се чувства стройна и женствена.

Когато пръстите му проследиха сенчестата цепнатина в края на гръбнака ѝ, тя потръпна от удоволствие. Той докосна скритата ѝ топлина веднъж, нежно, после отдръпна ръка бавно и горещи тръпки преминаха по цялото ѝ тяло.

Много нежно, той склучи зъби в основата на врата ѝ. Безпомощната тръпка, с която тя му отговори, предизвика ответна тръпка и у него. Той плъзна ръце около кръста ѝ в търсене на други ерогенни точки. С широко разперени пръсти, притисна едната си длан точно над огнения триъгълник косми, докато другата му ръка намери и погали гръдта ѝ. Ръцете му се движеха бавно, умело, а зъбите му продължаваха лекичко да хапят основата на врата ѝ.

Хваната в плен на любовните движения на ръцете и устата му, Никол тръпнеше. После тялото ѝ започна да се движи в отговор, с което увеличи сладкото удоволствие от ласките му.

Искаше ѝ се да може да го погали, без с това да ускори края на прекрасната чувствена игра. За първи път в живота си искаше да докосне мъж толкова интимно. Твърдото му тяло се беше превърнало в неустойимо изкушение, а в този момент силата му по-скоро я вълнуваше, а не плашеше.

Дори това, че чувстваше ерекцията му притисната до бедрото си, не я плашеше. При тези нежни, сладки ласки на ръцете му, които я изучаваха и опознаваха, просто нямаше място за страх. Чувстваше единствено топлината, която се издигаше от слабините към лицето ѝ, после се разнасяше към крайниците ѝ, които тръпнеха леко и тайнствено. Чувствеността, която не беше опознала в целия досегашен живот, започваше да се събужда под нежните докосвания на дланите му.

Когато Чейс усети, че тялото на Никол омеква, го завладяха триумф и силно желание. Нейният отговор му казваше, че тя вече не се тревожи дали не е избрала не този брат, когото трябва. Тя започваше да го желае, истински да го желае.

Започваше сякаш да се разпада в ръцете му.

За миг той се уплаши, че бавните въртеливи движения на бедрата ѝ ще прогонят и малкото самоконтрол, който успяваше досега да запази. Да я има до себе си и тя да прави точно това беше желанието му от първия миг, в който я видя да танцува под бавния ритъм на барабаните.

— Обърни се — каза с дрезгав глас, почти заглушен от ромона на водата. — Искам устата ти, Пеле. Ти искаш ли моята?

Докато говореше, продължаваше да я гали, с което я караше да избира между ласките на ръцете му и чувственото обещание на целувката му. И тези изкушения бяха съвсем нови за нея и прекалено силни. Тя не можеше да избере. Нададе кратък стон на безпомощност и наклони глава назад, подпря я на рамото му и му предложи устата си по единствения възможен начин, без да прекъсва сладките съблазнителни движения на дланите му.

Когато Никол се полуизвърна, бедрото и се допря гальовно до възбуждения му член. Горещината бликна в тялото му и членът му започна видимо да пулсира. Езикът му се плъзна между устните ѝ, вкуси я и я подкани и тя да го вкуси в отговор. Тя напрегна тяло, хваната в чувствения капан на все по-задълбочаващите се ласки на дланите му в огнения триъгълник между бедрата ѝ.

Той не я помоли повторно да направи избор. Дръпна ръцете си и я обърна към себе си. С потръпване и с огромно удоволствие плъзна горещата си, чувствителна до болка плът между бедрата ѝ, с което я научи, че има много начини, по които един мъж може да гали една жена.

Подпря се с длани на стената от двете ѝ страни и позволи на тялото ѝ да почувства тежестта на неговото в една дълга и хлъзгава ласка. Хладката стена зад гърба ѝ беше толкова различна от горещината на мъжкото тяло, притиснато в нейното, беше така вълнуващо, че главата ѝ се замая. Цялото му тяло я галеше — от устата до върха на пръстите ѝ, а членът му леко предизвикваше гънките между бедрата ѝ.

Без да мисли, тя го прегърна и прокара жадните си да го усетят длани по целия му гръб. В дива, бездиханна тишина, нарушавана само от шума на течащата вода, тя опозна твърдите му мускули, силата, която я беше очаровала още в първия миг, когато го чу да изтръгва първичните ритми от барабаните.

Гърбът му започна бавно и мощно да се движи под дланите ѝ, да се извива, за да изтръгне и най-малкото удоволствие от допира ѝ, докато езикът му продължаваше да гали нейния, да ѝ обещава дори още по-голямо удоволствие.

Тихият, жаден вик, който излезе от гърлото ѝ, когато той улови езика ѝ между зъбите си, извика ответен дълбок и гърлен стон от него. Той се гмурна още по-дълбоко в устата ѝ и започна бавно да се притиска все по-силно в нея, да я милва с цялото си тяло.

Но и това далеч не беше достатъчно. Той просто си играеше с горещото желание и на двамата. Трябваше да бъде вътре в нея, чак до края, докато тя не се стегне около него и не извика, забравила се в блаженството на оргазма.

Нуждата да влезе в нея беше истинска болка и див, неукротим натиск. За миг се замисли дали да не я обладае още тук, под душа. После си спомни нейните колебания и разбра, че трябва да запази контрола над себе си още малко.

— Мисля, че вече достатъчно стоях под душа. А ти?

— Никога досега, през целия си живот, не съм се забавлявала толкова много под душа. — Гласът изразяваше страстта ѝ, а очите ѝ го гледаха широко отворени в парата, обвила и двамата.

Той се усмихна и отново потърка тяло в нейното, за да удължи още малко чувствения миг. Тя почти затвори очи, когато удоволствието я завладя и я накара да потръпне доловимо. А той беше завладян от горещина, която почти го накара да я вземе още тук, сега, пък всичко друго да върви по дяволите. Защото никога не беше виждал нещо толкова секси, колкото беше нейният отговор и на най-лекото от неговите докосвания.

Но преди да получи собственото си удоволствие, щеше да я накара да вика от екстаз. Тогава ще знае, че нейната нужда от него е толкова голяма, колкото и неговата — от нея. С голямо усилие той се застави да се извърне от нея и да спре водата. Излезе изпод душа в относителната хладина на банята и се огледа.

— Хавлии? — запита.

После забеляза, че тя гледа отражението му в огледалото. Изражението ѝ изразяваше любопитство, а не страх и беше по-сладко от всичко друго на света.

— Забрави за хавлиите — каза ѝ с надебелял глас. — В тази горещина и без това няма да останем сухи повече от няколко секунди.

Подаде ѝ ръка и я издърпа изпод душа, после я прегърна. Тя отиде при него без колебание, нагоди своето тяло към неговото, прилепна към него с уста и ръце. Когато той вдигна глава, дишаше бързо и напрегнато, а ръцете му се движеха неспокойно и настоятелно по цялото ѝ тяло.

— Ще ми е много трудно да задържа ръцете си встрани от теб достатъчно дълго, че да те заведа до леглото — прошепна той.

— Нямам нищо против. — Тя се усмихна на себе си, докато прокарваше длани по гърдите му. Когато почувства внезапното втвърдяване на зърното му под дланта си, тя си спомни собственото си диво удоволствие, когато устните му я бяха милвали. — На мен ми харесва. А на теб?

Той се зачуди на нотката на изненада в гласа ѝ, но нежният и безкрайно вълнуващ натиск на устните ѝ върху зърното му го накараха да забрави всичко на света, освен желанието си да разтвори краката ѝ и да влезе в нея до края. Ръцете му се спуснаха надолу по гърба ѝ и притиснаха тялото ѝ към неговото. Желаше скритите ѝ меки местенца толкова силно, че това го шокира.

Никол усети промяната в Чейс. Не възрази, когато я поведе към всекидневната стая и спусна леглото. Когато я накара да легне до него, тя не се поколеба. Би искала да продължат с вълнуващите ласки, които бяха споделили под душа, но не отричаше факта, че той има нужда от нещо повече. Той вече ѝ беше доставил огромно удоволствие, повече, отколкото беше познала досега и тя едва ли би могла да му откаже неговото собствено мъжко освобождаване.

Ароматът на джинджифил и топла женска плът обгърна Чейс, когато притегли Никол в обятията си. Лунната светлина бързо я превърна в сребриста сянка и ѝ придаде красота, от която цялото му тяло се напрегна. Той плъзна ръката си от гърдата ѝ към топлината между бедрата ѝ, защото искаше да знае дали и тя е толкова готова за него, колкото той беше готов за нея. С едва сдържано нетърпение опита колко мека и нежна е плътта ѝ.

Онова, което откри, го накара да изругае мислено. Тя беше достатъчно готова, че да не я заболи, но дори не беше достигнала до

върха на женското желание. Не го желаше така, както той — нея. А не можеше да чака повече, беше напрегнат.

„Няма нищо изненадващо в това, задник такъв. Куртизанките, както и другите жени, чиято единствена цел е да омайват мъжете, са студени в леглото. За тях истинската страст е самият акт. Те не искат от мъжа нищо повече от купон за храна и плащат за това с монетата, която мъжът най-много желае. Секс.“

Когато Никол усети колебанието на Чейс, го целуна по рамото и по вдлъбнатинката под врата, където пулсът му биеше тежко.

— Всичко е наред — каза тя и го притисна до себе си.

Тихо прошепнатите думи бяха всичко, от което той имаше нужда, бяха дори повече, отколкото беше очаквал. И той я взе без повече колебания, наслади се на горещия миг на сливането на две тела.

Беше стегната, много по-стегната, отколкото беше очаквал. Помисли дали да не се отдръпне, питаше се дали ще я боли. После я чу да въздъхва. Мускулите на влагалището ѝ, които до този момент бяха стегнати, се отпуснаха в дълга, тайна ласка. Тя започна да прави леки въртеливи движения, да го възбужда още повече.

И последната възможност да възвърне контрола си беше изгубена. Той нададе стон и започна да се движи в нея, позволи на пулсиращата жажда и на непоносимото напрежение, които го изпълваха, най-после да намерят облекчение.

Никол го притискаше към себе си и галеше горещата му кожа, наслаждаваше се на уникалното чувство, че е доставила удоволствие на любовника си и на също толкова рядкото усещане от тежестта на мъжкото тяло върху своето. Когато той се претърколи до нея, което означаваше, че се е отдръпнал, тя нададе кратък и тих вик на протест. Беше открила напълно неочаквано удоволствие в това тялото ѝ да бъде свързано с неговото. Разделянето на телата им я караше да се чувства празна и... неспокойна.

Чейс отново се поколеба, после я прегърна и започна да я гали. Бавните движения на дланите му започваха от върха на косата ѝ и стигаха до съблазнителната женствена извивка на хълбоците и бедрата ѝ. Несъзнателно, тя се притисна в него, искаше топлината на кожата му да проникне в нейната, беше гладна за сладката интимност, която бяха споделили преди.

Леките движения на тялото ѝ, докато тя се сгушваше в него, нагаждаше чувствено тялото си към неговото, накара дъха му отново да спре. Почувства как кръвта му отново започва да пулсира, гъста и тежка, как желанието се завръща, как напрежението се засилва с всеки удар на сърцето. Наведе глава над гърдите ѝ, започна да я целува и почувства как зърната ѝ се втвърдяват.

Трябваше му само миг, точно толкова, колкото трая и краткият ѝ вик на удоволствие, когато той засмука зърното ѝ. Един миг и ужасният му глад за нея отново се събуди.

„Богинята на огъня. Тя би изгорила мъжа дори без да почувства горещината.“

Когато Чейс осъзна, че е на път отново да падне в чувствения капан на Никол, бързо се изправи до седнало положение.

„Направих онова, което трябваше. Дейн вече е в безопасност от нея. А сега е по-добре да се измъквам, докато все още имам силата и желанието да го направя.“

Сведе поглед към нея, очите му бяха студени като сив метал на лунната светлина.

— Чейс?

Дълъг кичур огнена червена коса беше успял да се изплъзне от фибите. Той падаше между гърдите ѝ и блестеше като жарава. Чейс изпита кратко и много остро разочарование, че не беше разпуснал косата ѝ, че не беше обвинил тялото си с нея, че не беше позволил на тези меки копринени кичури да го свържат здраво с нея.

— Не ставай — каза той. — Мога да изляза и сам. Тя премигна и отчаяно се опита да измисли какво да каже. Нямаше опит с тези неща.

— Ти... Няма нужда да си тръгваш.

— Лайза е при Жан и Дейн. Ако се случи нещо и те имат нужда от мен, ще се обадят в моя котидж, не в твоя.

Това, което казваше, беше вярно, а и му помагаха да премълчи останалата част от истината, ако останеше, щеше да обладава Никол отново и отново, щеше да потъва по-дълбоко и по-дълбоко в магията на нейния студен огън.

Тя не го беше пожелала. Не истински. Не напълно. Не така, както той я беше пожелал — огнено и силно. Така, както още я желаше.

Чейс се изправи бързо и взе лавалавата си от банята. Сложи парчето плат на мястото му, преди да се върне във всекидневната.

Никол стоеше до входната врата, напълно гола, обляна от лунната светлина.

Без да иска, той откри, че пръстите му проследяват по цялата му дължина единствения кичур коса, който падаше между гърдите ѝ, а после очертаваше нежните извивки на тялото ѝ. После побърза да вдигне ръка и отвори вратата на котиджа, след което пристъпи навън.

Когато тя отстъпи, за да му направи място, се хвана за вратата и с двете си ръце. Това беше единственият начин да се възпре да не се вкопчи в него и да го помоли да остане, да я докосва нежно още няколко минути поне. Но би било глупаво да го прави. Бракът ѝ я беше научил, че щом веднъж мъжът получи своето, той не се интересува повече от жената.

— Благодаря ти — каза срамежливо и сведе поглед, защото почувства внезапно смущение.

— За какво? — запита я Чейс от другата страна на прага. Знаеше, че тя не е достигнала до върха на удоволствието. Тя сигурно също го знаеше. Защото не си беше направила труда да скрие този факт.

— За това, че не ме нарани.

Тихите ѝ думи бяха почти заглушени от шума при превъртането на ключа.

Дълго време Чейс остана скрит в тишината на сенките, учуден от внезапното смущение, което започваше бавно да го обзема. Чувстваше се така, сякаш стоеше върху кратера на вулкан, който уж би трябвало да е застинал, но не е. И сякаш усещаше заспалия вулкан да тътне под краката му в застрашителни хармонични тресения, предупреждения за експлозията, която предстои.

Нещо не беше наред.

Никак не беше наред.

Нямаше отговор, но чувството на неудобство продължи да се разлива по тялото му като студена вода.

Изруга нетърпеливо и раздражено и тръгна към котиджа си. С всяка стъпка, която правеше, си казваше, че всичко е било наред. Всъщност наистина всичко, което имаше значение, беше преминало чудесно.

Бракът на Дейн не беше вече заплашен от изкушенията на огнената Пеле.

ГЛАВА 17

След нощ на накъсан сън и сънища, каквито не беше сънувал, откакто загуби попечителството над Лайза, настроението на Чейс никак не беше добро. Всичко, което искаше, беше, да преживее някак си следващите няколко часа. А после щеше да излезе в района на вулкана и да се катери по безлюдния и обвит в пара кратер докато не се умори дотолкова, че да не се втвърдява всеки път, когато си помисли за Никол, застанала гола на лунната светлина, протегнала ръце към него.

Стана бързо от леглото и взе душ за трети път, откакто си беше тръгнал от Никол. Нищо не помагаше, все още усещаше аромата на тялото ѝ, на джинджифил и горещина, все още можеше да почувства меките и жадни за ласки длани по тялото си.

Не си направи труда да се обръсне. Просто си навлече бельо, шорти в цвят каки и стара памучна риза, която някога беше толкова тъмна, колкото беше и косата му, но сега беше по-скоро с цвета на очите му. С бързи движения, нави ръкавите си. Нямахше търпение да се види с Дейн, за да може после да продължи с истинската си работа на Хаваите — да пълзи по кратерите на вулканите. А не да показва на брат си как е успял, а дали е успял, да избяга от сексуалната червенокоса танцьорка.

Секси. Богиня. Какви слаби думи за физическото въздействие на Пеле.

Независимо колко упорито се опитваше Чейс, не можеше да престане да си представя с каква силна страст ѝ беше отговорил. Продължаваше да мисли за отделни моменти — за коприненомеката ѝ, но огнена коса, странните ѝ колебания, горещината на устата ѝ, лекият ѝ вик в мига, когато езикът му докосна зърното на гърдата ѝ и горещото, стегнато, невероятно силно удоволствие, което беше изпитал, когато беше влязъл дълбоко в нея.

Беше правил секс с доста красиви жени, със сигурност по-страстни и по-опитни, но Никол изгаряше спомените му като огън.

Тя беше също и като огън в тялото му. Той гореше, а не знаеше защо, но доказателството за това беше горещо и твърдо пред погледа му. Искаше я. Имаше нужда от нея.

Отвратен от невъздържания си и неконтролируем сексуален отговор дори само на спомена за изминалата нощ, Чейс затръшна силно вратата на котиджа. Докато шофираше, му беше добре, защото шумът от двигателя му действаше странно успокояващо. Навлезе в дългата и извита алея на Дейн и паркира пред задната част на къщата до малкия автомобил на Жан.

Надяваше се Жан да спи, а Дейн да бъде какъвто беше обикновено — с блеснали живи очи, любящ по-малък брат.

Бугенвилиите растяха над гаража и изненадващо ярки розови цветове покриваха целите стени на къщите. Чейс започна внимателно да търси пътя си сред зеленината, защото уважаваше защитните свойства на растенията. Тъй като бяха едни от последните, пренесени в този райски кът на Земята, бугенвилиите все още имаха много коварни, дълги бодли.

Както обикновено, задната врата на къщата не беше заключена. Предната също не се заключваше, но задната беше по-близо. Когато влезе, Чейс беше посрещнат от аромата на кафе. След като не беше спал добре през нощта, мирисът на кафе му се стори божествен. Още от мига, в който се беше събудил, той изпитваше такова нетърпение, че не можеше дори да си приготви кафе. Просто искаше да приключи с цялата тази каша.

Дейн седеше сам до кухненската маса, четеше вестник и пиеше кафе. Чейс си позволи да въздъхне тихо от облекчение. Не искаше Жан въобще да научи за Никол и Дейн. Всъщност нищо не се беше случило. Все още. И нищо нямаше да се случи. Сега.

Чейс не искаше да се чувства толкова зле заради случилото се снощи, но нищо не можеше да направи. Освен да остави всичко зад гърба си. Дейн го изгледа някак странно.

— Станал си рано. Лайза още спи. Освен това мисля, че днес е денят, в който Никол й дава уроци по рисуване. — Той направи гримаса и се плесна по челото. — По дяволите, отново се изтървах! Все едно че нищо не си чул от мен. Рисуването се пази в тайна.

— Да съм чул — какво? — съгласи се Чейс автоматично. Колебаеше се, защото не знаеше как да повдигне въпроса за облога,

който той беше спечелил, а Дейн — загубил. — Къде е Жан?

— Спи. Стоя будна до три сутринта, за да изглади написаното.

— Добре. — Чейс се почувства малко по-добре. Тревожеше се, че Жан може да слезе долу и да чуе братския им разговор за богатите, но глупави мъже и бедните, но изключително хитри жени.

— Жан ще съжالياва, ако разбере, че ти съжالياваш, че си я изпуснал — каза Дейн иронично.

Чейс изгледа брат си критично и реши, че няма цивилизован, джентълменски начин да подхване разговора. Все пак онова, което се беше случило, не беше цивилизовано, а колкото до джентълменството. Тъгълчетата на устните му се наклониха надолу в гримаса на неодобрение.

От друга страна, жените като Никол едва ли очакваха да открият, че в света е пълно с джентълмени, които се съревновават кой да им плаща наема и да им купува храна.

Доста внимателно, сякаш нащрек, Дейн гледаше как Чейс си налива кафе в чашката. От брат му се излъчваше нещо, което беше или гняв, или разочарование. Като познаваше Никол, Дейн беше готов да се обзаложи, че е разочарование. За големия му брат щеше да е добре да попадне на жена, която не гори от желание да го изиграе или пък да го повали на пода след запознанство от пет минути. Въздържанието изгражда характера, нали така?

Със самодоволството на мъж, който прави любов с любимата жена толкова често, колкото е угодно и на двамата, Дейн беше благодарен, че брат му е този, който изгражда характер благодарение на сексуално разочарование. Дейн наистина нямаше никакъв опит в тези неща.

Това не означаваше, че няма да се заяжда с брат си с удоволствие. По най-милиия възможен начин, разбира се, с желание да помогне.

— Мислех, че след снощното представление ще си достатъчно уморен, за да спиш цяла седмица — каза направо Дейн и обърна на другата страница на вестника.

Той изшумоля високо в тишината, а Дейн го подгъна, за да му е по-удобно. Започна да преглежда колоните без всякакъв интерес, докато чакаше Чейс да му отговори.

— Ти беше ли в клуба? — запита най-накрая Чейс и отпи от горещото кафе. — Не те видях.

— Дойдох по-късно. — Дейн вдигна поглед към брат си със смесица от любопитство и хумор. — Но поне десетина души ми разказаха за твоето горещо изпълнение на барабаните. За още по-горещото танцуване на Никол и за магията на акта.

Черните вежди на Чейс се вдигнаха изненадано.

— Магията на акта?

— Да — каза Дейн сухо и отново сведе глава над вестника — Понякога можеш да я доловиш, понякога — не.

Чейс си пое дълбоко дъх. Никога нямаше да има по-удобен момент.

— Ти загуби облога — каза той направо, с груб глас.

Дейн вдигна рязко глава. Всяка красива черта на лицето му издаваше, че е шокиран.

— Какво?!

— Отидохме в жилището на Никол. Останах там достатъчно дълго, за да се уверя, че тя вече няма да те преследва — или че, ако го направи, ти няма да я приемеш.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За секс — каза Чейс грубо.

А в съзнанието му се появи образът на Никол — така нежна и красива. Безмилостно, той избута спомена някъде надълбоко. Беше достатъчно възрастен, за да знае, че в една книга има много повече от нейната корица. Доказателството определено се криеше в текста. Или, в този случай, в чаршафите. Никол беше легнала с него в леглото по причини, различни от страстта, защото беше проявила много малко такава. Но достатъчно, за да подлуди него. Това обаче си беше негов проблем.

— Ти и Никол?

Столтът на Дейн изскърца по пода, а той скочи бързо на крака, с което бутна чашката си и кафето се разля. Чашката се счупи. И двамата не обърнаха внимание на това. Бяха прекалено погълнати един от друг и от разговора. Не чуваха нищо, освен собствените си думи.

Не чува дори тихото почукване, последвано от отварянето на входната врата.

— Разбира се, че беше тя — каза Чейс нетърпеливо. — С коя друга бих се чукал, ако не с Никол? Или има и някоя друга червенокоса, която те преследва с ослепителна усмивка и сладки лъжи, докато пред очите ѝ танцува празна банкова сметка?

Цяла секунда, после втора, замаян и шокиран, Дейн се опитваше да разбере онова, което брат му казваше. Просто нямаше смисъл. Никакъв смисъл.

— Ти си луд! — каза той.

Застинала на място в средата на всекидневната стая, Никол чу мъжките гласове, които идваха от кухнята. Всяка дума я караше да трепва като от удар. Чувстваше се така, сякаш около нея течеше разтопена лава. Сякаш я заливаше, поглъщаше. Но не ѝ беше горещо. Беше ѝ студено. Направо замръзваше от студ.

„Това не може да се случва. Аз сънувам. Скоро ще се събудя и всичко ще свърши. Просто още един кошмар.“

Гласовете отново се чува.

Не беше сън, продължаваше. Тя ухапа устни, за да спре виковете, които напиреха в гърлото ѝ.

— Тя е легнала с теб? — запита Дейн.

— Недей се изненадва толкова. Случва се непрекъснато. — Гласът на Чейс беше груб, изразяваше нетърпение.

— Не и с Никол!

— О, глупости! Тя наистина те е омагьосала, нали, малки братко? Е, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, не си пропуснал много. Като много жени с хубаво тяло, тя мисли, че е достатъчно за мъжа да бъде в леглото с нея.

— Какво?!

Думата не беше въпрос. Тя просто показваше колко объркан е Дейн.

Чейс обаче му отговори. Беше дошъл, за да лиши брат си от всякакви мъжки фантазии, свързани с Никол, и точно това щеше да направи — макар че с по-голяма охота би копал нови тоалетни на пети юли.

— Жените като Никол не вярват, че мъжът иска по вече в леглото от някое секси тяло — каза Чейс малко по-тихо. — Повечето от тях поне си правят труда да заменят липсата на страст с умение. Не и тя.

Никол е точно толкова умела под чаршафите, колкото би бил и един труп.

— Затвори си устата, по дяволите! — Гласът на Дейн беше дрезгав, изразяваше факта, че е дълбоко потресен. Сега се страхуваше, че е разбрал прекалено много. — Не искам да чуя нито дума повече!

— И това е достатъчно! — Устните на Чейс се свиха и образуваха тясна линия в израз на отвращение от цялата тази ситуация. Но беше почти свършило.

Нямаше търпение да приключат, за да може да се върне към чистите и красиви склонове на вулкана. Там му беше мястото. Не тук, да говори на брат си неща, които би могъл и сам да си представи.

— Ти загуби облога — каза Чейс упорито, — но загуби само това. Все още имаш Жан, а тя е по-добра жена, отколкото Никол някога ще бъде.

Никол се опита да се обърне, да избяга от тези проклетни думи, но тялото ѝ просто не отговаряше на заповедите на мозъка ѝ. Започна да се люлее леко на място, бореше се да запази равновесие, опитваше се да разбере какво се е случило и защо се е случило.

За нея беше истинска катастрофа да узнае, че Чейс я е съблазнил като част от някаква жестока игра. Но да узнае, че го е разочаровала напълно като жена я нараняваше, съсипваше я по начин, който тя не можеше да разбере. Почувства думите като един-единствен, но разтърсващ удар, който прониза душата ѝ и отне дъха ѝ.

Стаята се замъгли до сиво и започна да се върти около нея. Инстинктивно, тя се наведе и започна да се бори с прилошаването. Стисна сляпо едно кресло и пожела тялото ѝ да не я предава. Трябваше да си тръгне, преди някой да я открие и да разбере, че е дочула част от разговора. И онова, което се беше случило досега, беше достатъчно лошо. Да види Чейс, да знае, че той знае, че Дейн знае, да понесе погледите им — не, никога. Не трябваше да се случва.

Само отчаянието ѝ помагаше да се задържи на крака и писъците, които чуваше в главата си: „Излез! Бягай! Скрив се!“

От кухнята долетяха и други думи, които също я пронизаха, отекнаха в ума ѝ, докато тя се бореше за контрола над тялото си.

— Какво искаш да кажеш с това, че още имам Жан? — запита Дейн.

— Никол те преследваше, малки братко. О, за да бъдем точни, преследваше брак с теб и банковата ти сметка.

— Грещиш. Дяволски грещиш.

— Не ме засипвай с тези лайна! — изръмжа Чейс. — Видях те как я гледаш.

— Точно както ти гледаш Жан? — запита Дейн и измери брат си със студен поглед. — Или точно така, както Жан гледа теб?

ГЛАВА 18

В следващата минута между двамата братя се възцари напрегната тишина.

— Не мислиш, че... — поде Чейс, шокиран.

— Не — прекъсна го нетърпеливо Дейн. — Не мисля. Познавам и двама ви прекалено добре. Познавам и Никол по същия начин. Да, аз съм много загрижен за Никол, харесвам я много — така, както ти харесваш Жан. Никол е много привлекателна жена, и то не само физически. Трябва да съм сляп, а и лъжец, за да кажа нещо друго. Но дори да бях толкова глупав, че да се опитам да вкарам Никол в леглото си, тя щеше да избяга. Тя не е като жените, които ти си имал след развода си. И със сигурност не е разрушител на семейните огнища като Линет — да се мъчи да изстиска мъжете, пък другото да върви по дяволите.

— Господи! — каза Чейс отвратен. — Никол наистина те е омагьосала, нали? Ако тя е такава светица, защо прави секс с мен след познанство само от няколко дни? Това едва ли е образец на добродетелност и майчинство, нали?

— Ако е легнала с теб...

— Да, легна! — прекъсна го нетърпеливо Чейс. — Не си въобразявай нищо друго.

— Тогава, случило се е, защото те е пожелала достатъчно силно, че да превъзмогне...

Останалите думи на Дейн бяха заглушени от злонамерения смях на Чейс. Липсата на страст от страна на Никол все още изгаряше гордостта му. Той беше толкова горещ, почти подивял от страст, а тя беше студена и се контролираше.

— Тя е студена чак до сърцевината — каза Чейс. — Дори не знае значението на думата „*страст*“.

На Никол ѝ прилоша и ѝ се доповръща. По цялото ѝ тяло изби студена пот, а в устата си усети солен вкус. Без да се тревожи повече

дали вдига шум, тя пусна креслото и се втурна към банята, която беше на долния етаж.

Едва успя да стигне навреме. Беше ѝ наистина много лошо, като че ли конвулсиите на тялото ѝ можеха по някакъв начин да изтрият последните няколко ужасни минути, в които беше чула как я обсъжда и отхвърля единственият мъж, на когото се беше доверила, за когото вярваше, че е толкова подходящ за нея.

— Какво, по дяволите...? — каза Дейн и се обърна с лице към вратата, иззад която идваха шумовете.

Чейс също се обърна, после изтича въвн от кухнята.

— Сигурно на някое от децата му е прилошало.

Изпревари Дейн и стигна пръв до банята. До затворената врата чу, че се пуска тоалетното казанче, а после и шума от течащата от кранчето вода. Отвори рязко вратата, като очакваше да види някое от децата.

Онова, което видя, го шокира.

Никол беше бяла като платно, със затворени очи, държеше се за ръба на мивката и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще падне на пода. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че водата, с която се опитваше да наплиска лицето си, се стичаше по предната част на яркосиньото ѝ потниче. Тънкият плат прилепваше към тялото ѝ на големи мокри тъмносини петна.

Чейс се пресегна през нея, за да вземе хавлията. Намокри я и започна да обтрива лицето ѝ, като че ли беше дете.

Когато хавлията докосна лицето на Никол, тя отвори очи. Бавно фокусира поглед върху Чейс. Нададе накъсан вик и започна да го бутта с ръце толкова силно, че гърбът ѝ се удари в стъклената врата на кабинката с душа. Стъклото се разтресе, но не се счупи.

Той я хвана и ѝ помогна да се задържи на крака. Когато тя почувства ръцете му да се стягат около нейните, потрепери конвулсивно. Изстена тихо и направи единственото, за което ѝ бяха останали сили. Извърна лице, за да не го вижда.

— Добре ли си? — Чейс почувства как тя започна да се отпуска в ръцете му. Главата ѝ се люлееше свободно от страна на страна. — Никол!

Напразно, тя се бореше срещу ръцете му. Не искаше той да я докосва. Започна да шепти: „*Не!*“ отново и отново, като че ли това

можеше да ѝ помогне.

Ако можеше в този момент да пожелае смъртта, щеше да го направи.

— Остави я! — каза Дейн с дрезгав глас.

— Тя има нужда от помощ — каза Чейс. Подкрепяше я с едната си ръка, а с другата държеше ръцете ѝ, за да не се съпротивлява. — Толкова ѝ е лошо от грипа, че едва стои на краката си.

Дейн изруга тихичко.

— От нещо ѝ е прилошало, да, но не мисля, че е от грипа. Пусни я. Не виждаш ли? Тя не иска да я докосваш.

Мрачният тон на брат му изненада Чейс. После разбра какво се опитва да му каже Дейн. Неспокойствието, което изпитваше, откакто снощи се беше разделил с Никол, се събра на топка в стомаха му. Той си пое рязко дъх през зъби и хвана Никол за брадичката, с което я принуди да обърне лице към него.

— От колко време беше във всекидневната? — запита я.

Тя отново затвори очи, за да не го вижда.

— Погледни ме! — каза Чейс с дрезгав глас. — Какво чу?

Тя отвори очи, но не го погледна. Сякаш гледаше през него, не виждаше нищо, а и желаше да не усеща нищо. Би продала и душата си, за да може някак си да изчезне.

— Пусни ме. — Гласът ѝ беше като гласа на непозната. — Добре съм. Не ме докосвай. Моля те. Пусни ме. Недей. Добре съм.

Той си пое мъчително дъх. Погледна първо пребледнялото лице на Никол, после — това на Дейн, на което се четеше безпомощност и болка.

— Какво, по дяволите, става? — запита Чейс.

— Ти спечели облога — каза Дейн уморено, — но загуби, братко. Загуби много. Но не толкова много, колкото загуби Никол. По дяволите! — Той затвори очи за миг, защото не можеше да понесе да гледа агонията ѝ. — Пусни я, преди отново да ѝ е прилошало от теб.

Чейс не искаше да повярва на онова, което изразяваше лицето на Дейн, гласът му, което подсказваха отпуснатите му рамене.

— Никол? — прошепна той, обърнал се отново към нея.

Тя затвори очи.

Той погледна пребледнялата, трепереща жена, която подкрепяше, и почувства как болка стяга гърлото му. Не искаше да повярва, че беше

позволил на отвращението си към жените да замъгли правилната му преценка до такава степен, че да нарани жена, чиято единствена вина е, че му се е доверила и го е пожелала.

Когато е дочула разговора, Никол е разбрала, че вече не може да докопа Дейн. Испитала е дълбоко разочарование, но едва ли то е причинило прилошаването ѝ. Жените, които разчитат на мъжете да ги издържат, обикновено са по-издръжливи. Или би трябвало да бъдат.

— Никол. — Гласът на Чейс беше нежен, но тонът му — много твърд. — Съжалявам, но с това трябва да се свърши. Не можех да остана настрана и да ти позволя да съсипеш брака на брат ми.

Тя си беше мислила, че не може да бъде наранена още повече. Голяма грешка. Можеше.

По цялото ѝ тяло премина мощна тръпка. Мисълта, че хората може би мислят, че тя преследва Дейн, беше за нея такъв удар, както и признанието на Чейс, че го е разочаровала като жена.

— Ако имаш нужда от пари... — започна отново да говори Чейс.

— Млъкни! — каза Дейн студено, с което безцеремонно го прекъсна. — Исусе Христе, Чейс, какво се е случило с теб? Нима не виждаш, че Никол държи на мен само като на приятел? Но е пожелала теб и съм готов да се обзаложа, че не е поставила никакви условия за връзката ви и не е поискала нито гаранции, нито пари, нали така?

Чейс затвори очи и се замоли брат му да греши. Страхуваше се, много се страхуваше, че ще се окаже прав.

„Не ме е помолила за нито едно проклето нещо. А после ми благодари. Не за удоволствието, което съм ѝ дал, но просто за липсата на болка.“

Преглътна отново, защото му се струваше, че кафето е залепнало за гърлото му. Когато погледна Никол отново, очите ѝ бяха широко отворени, втренчени, а кожата около тях изглеждаше като наранена.

„Господи, какво ѝ причиних?“

— Никол? — каза Чейс нежно и въпросително и я погали по бузата с върха на пръстите си.

Тя извика леко, сви се и преглътна конвулсивно, с което отговори на въпроси, които Чейс не беше задал. Беше чула достатъчно. Даже прекалено много. И я беше заболяло толкова силно, по причини, които тя не можеше напълно да разбере.

Но имаше нещо, което знаеше без всякакво съмнение. Може и да го беше желала снощи, но тази сутрин не можеше да понесе докосването му. Буквално ѝ прилошаваше от него.

Бавно, много бавно, Чейс пусна Никол и отстъпи встрани.

— Никол — каза Дейн и се приближи, за да я прегърне и успокои, така, както би успокоил децата си, ако те са наранени. — Всичко ще бъде наред, скъпа.

— Не. О, не. — Никол отстъпи бързо назад, за да се отдалечи колкото може в малката баня.

— Никол? — каза Дейн и отпусна ръцете си до тялото. — Знаеш, че няма да ти причиня болка.

— Да. Знам. Не ме докосвай. Моля те. — Говореше с дрезгав шепот, все едно че я болеше гърлото.

— Не искам никой да ме докосва. Още не. Може би утре. Да. Ще бъде добре утре. Но не ме докосвайте сега. Моля ви.

Дълъг, дълъг момент не се чуваше никакъв звук, освен накъсаното дишане на Никол, докато тя се бореше за самоконтрол.

Като я гледаше, студени вълни обляха Чейс. Вече беше сигурен. Грешеше по отношение на нея от самото начало. Всичко беше объркало. Напълно грешеше. Никол не преследваше Дейн.

Ако се беше колебала дали да прави любов с него снощи, причината е била друга. Страх. Най-обикновен страх. Беше се страхувала.

„А от какво се е страхувала? — запита се Чейс. — От ръста ми? В това няма никакъв смисъл. Ако се страхува от едри мъже, защо изобщо ще бъде привлечена от мен?“

— Никол, аз не исках да... — поде той.

— Всичко е наред — побърза да каже тя. Гледаше сякаш през него, на лицето ѝ играеше някакво подобие на учтива усмивка. — Разбирам. Наистина разбирам. Искал си да защитиш брат си. — Погледът ѝ се фокусира върху Дейн. Смехът ѝ накара и двамата да трепнат, да изпитат съчувствие към болката ѝ. — Съжалявам. Не биваше да се смея. Не ви се присмивам. Смя се просто... на идеята.

— На идеята? — запита тихо Дейн. — На какво, скъпа?

— За женитба. Да се омъжа за някого. Дори за теб, Дейн. Да бъде отново притежание на някого. Нечия кукла. Законно. Морално. През

целия ден. И през нощта. — Отвращението завладя Никол и се изписа на лицето ѝ.

Чейс беше играл футбол достатъчно дълго, за да знае как да контролира гаденето, причинено от болка. Само това му помагаше да не се чувства толкова зле, колкото се чувстваше тя. Едва сега, най-после, разбра значението на тихо прошепнатите за сбогом думи: „*Благодаря ти, че не ме нарани.*“

Страхувала се е да легне с него, защото се е страхувала от секса. И все пак беше му позволила да я люби.

— Никол... — Гласът на Чейс беше надебелял от чувства, но тя продължи да говори, чуваше само собствените си думи, нефокусираният ѝ поглед виждаше неща, които караха стомаха му да се преобръща и подлагаха на изпитание волята му.

Не знаеше кое е по-зле, да чува накъсаните думи на Никол или да чува гласа в главата си, който му казваше, че е направил ужасна грешка. И някой друг плащаше за нея, някой, който не можеше да си позволи тази цена.

„*Благодаря ти, че не ми причини болка.*“

Чейс започна тихичко да ругае, чувстваше се ужасно, мразеше себе си и цялата ситуация така, че беше способен на нечовешки неща.

Никол дори не го погледна. Вече не му се доверяваше. Гледаше единствено Дейн и много внимаваше какво ще каже. Трябваше да звучи спокойно, нормално, все едно че нищо не се беше случило.

— Отивам си у дома. Кажете на Лайза... — Гласът ѝ изневери и заглъхна. Когато отново можеше да говори, гласът ѝ беше само шепот. — Кажете ѝ, че ще ѝ се обадя.

— Ще те закарам до вас — каза Чейс със свито гърло. — Не можеш да се справиш с шофирането.

— Добре съм.

— Не си, по дяволите!

— Аз ще я закарам — каза Дейн. Сложи предупредително длан върху ръката на Чейс, който щеше да попречи на Никол да мине покрай него и да излезе от банята. — Можеш да ме следваш, за да ме върнеш у дома.

Чейс понечи да възрази, после разбра, че е безполезно.

— По дяволите! — Ругатнята отекна, когато отстъпи назад, за да направи път на Никол. Вече много по-спокойно, той каза: — Ще

говорим по-късно, когато се почувстваш по-добре.

— Не. — Гласът ѝ беше много тих, но тонът — категоричен.

— Да. — Той протегна ръка към нея, но тя отново трепна и се сви. Той прокара длан през косата си — жест, който издаваше разочарованието му. — Съжалявам, Никол. Господи. Толкова съжалявам. Не съм разбрал. Наистина вярвах, че се опитваш да разтрогнеш брака на Дейн. Всяко негово писмо и всеки негов телефонен разговор бяха изпълнени с „*Никол — това*“ и „*Никол — онова*“, а всичко, което Дейн казваше за Жан беше, че е заета с този или онзи проект. И аз просто приех, че той и ти...

— Разбирам. — Никол го прекъсна бързо, умът ѝ работеше бясно, съсредоточен върху единственото, което имаше значение за нея. „*Не мога да остана повече тук. Трябва да изляза, да избягам, преди да съм се разпаднала.*“ Осъзнала, че стои смразена на едно място прекалено дълго, тя си пое дълбоко дъх. — Ти си прав. Дейн е забавен, топъл, интелигентен. Нежен. — Гласът ѝ беше на път отново да заглъхне. — Толкова нежен. Всяка жена би го пожелала.

— Забрави за богатството — каза Дейн, като хвърли на брат си убийствен кос поглед.

— Богат — повтори тя послушно. — Извинете ме. Наистина трябва да тръгвам сега.

Чейс видя, че Никол се опитва на всяка цена да възвърне самоконтрола си.

— Никол... — Гласът му изневери. — Мили Боже, никога не съм имал намерение, не мислех, че мога така да те нараня, че ти...

— Всичко е наред — каза тя, като заговори бързо, за да заглуши думите му, без да го слуша. Не можеше да понесе гласа му, да го гледа, да знае, че той наистина мисли за нея. Отчаяно искаше да стигне до края — да чуе всичко, да изпита отново страх, ужасната, разкъсваща нужда да пици и да продължи да пици. И все пак знаеше, че не може да пици. Още не. — Разбирам. — Усмихна се със слаба усмивка към Дейн. — Съжалявам, че толкова очевидно съм те харесвала. Надявам се, че Жан...

Мисълта за Жан, която се чуди дали приятелката ѝ не преследва Дейн, лиши Никол и от последната ѝ капчица самоконтрол. Без предупреждение, тя се стрелна край Дейн и изтича надолу по

коридора, с което изненада и двамата. Спря се само да вземе чантата си, която беше изпуснала на пода във всекидневната.

Когато ги чу да викат името ѝ, разбра, че няма да ѝ позволят да си тръгне сама. Извади несръчно ключовете от чантата си, успя да бутне точно този, който трябва, в таблото и да запали. Ревът на двигателя ѝ се стори прекрасен, по-хубав от всичко друго на света.

„Благодаря ти, Господи.“

Листа и нападали цветчета се завъртяха във вихрушка под скърцащите гуми. Едва успя да задържи колата да не се завърти. Но успя.

Чейс видя малкия автомобил да набира скорост. Изруга силно и невъздържано и тръгна към собствената си кола. Дейн се опита да го спре.

— Забрави! — Дейн се задъхваше в опитите си да задържи поедрия си и по-силен брат. — Докато потеглиш, тя почти ще се е прибрала. Няма смисъл по пътя да се движат двама нестабилни емоционално хора. А пък и нищо не можеш да направиш, дори да я настигнеш.

С обмислено и мощно движение, Чейс се освободи от хватката на Дейн.

— Мога да видя дали ще се прибере благополучно у дома.

Дейн заобиколи внимателно Чейс, защото знаеше, че брат му ще е повече от щастлив, ако може да си излее гнева по някакъв начин.

— Какво те кара да мислиш, че тя си отива у дома? — запита Дейн.

— Къде другаде би могла да отиде?

— В планината. — Дейн махна с ръка към Килауеа. — Бени казва, че тя винаги ходи там, когато е тъжна, защото се е сетила за континента.

Мисълта за някакъв друг мъж, който успокоява Никол, разгневи Чейс до смърт.

— Бени? Кой, по дяволите, е той? Ти каза, че тя няма приятел!

— Бени Камехамеха. — Дейн гледаше брат си с присвити очи, преценяваше настроението му. Никога не беше виждал Чейс такъв. Див. Опасен. — Най-малкият син на Боби. Той е на десет. Сигурен съм, че Лайза ти е говорила за него? Бени, краткото изречение?

Чейс си пое дълбоко дъх и отпусна свитите си в юмруци ръце.

— О! Този Бени. Разбирам.

Дейн видя, че опасността беше отминала.

— Нима? Никол обича децата и те я обичат. Разбира се — добави саркастично той, — тя може да се сприятелява с децата само защото те имат богати бащи.

— Върви по дяволите! — изръмжа Чейс и рязко се обърна към брат си.

Усмивката на Дейн беше тънка като острието на бръснач.

— Просто исках да се уверя, че ризата на наследника ти е по мярка, братко. Толкова трудно се намират дрехи твой размер.

Устните на Чейс също се свиха в тясна черта.

— Това ти е вторият път.

Дейн кимна, разбрал старата фраза от детството им. Ако още един път предизвикаше Чейс, щеше да си го получи.

— Защо е тъжна, когато се сети за континента? — запита внимателно Чейс. Цялото му тяло беше напрегнато от усилието да се контролира. Като Никол, той искаше да отиде някъде и да се опита да проумее как е могъл толкова жестоко да сгреша. Но имаше нужда от повече информация за нея. — Тъжно ѝ е за дома ли?

Дейн поклати бавно глава.

— На Никол ѝ харесва тук. Родена е да живее на островите. Били са ѝ необходими само няколко години, за да стигне дотук.

— Тогава, какво предизвиква тъгата ѝ?

— Не знам. Никога не съм питал. И тя никога не е давала обяснение. Предполагам, че има нещо общо с мъжете, защото тя никога не се среща с мъже. Докато не дойде ти. Ти, изглежда, си различен.

Чейс затвори очи, прекалено късно осъзнал простата истина.

— И тя е различна.

Той се обърна гърбом към брат си.

— Къде отиваш? — запита Дейн.

— В планината.

— Тя е огромна. Не мисля, че ще я намериш.

— Не, но може би ще открия онова, което търси тя.

— И какво е то?

— Мир и спокойствие.

ГЛАВА 19

Първите няколко мили Никол измина, като почти толкова време гледа в огледалото за обратно виждане, колкото и извивките на пътя. Едва когато стигна първото от полетата със захарна тръстика, които сега бяха превърнати в пасища, се отпусна.

Беше преодоляла първото и, както си мислеше, най-трудното препятствие. Сега оставаше само да намери малката кипюка, която смяташе за свое убежище. Когато стигне там, ще бъде свободна да прави каквото си пожелае — да плаче, да пици или да проклина — и преди всичко да се пита защо, докато отговорът не дойде сам при нея или пък докато не се изтощи емоционално от множеството чувства, които кипяха в нея.

Пое по един немаркиран и много лош път, който се изкачваше на почти две хиляди фута над плодородната почва, като се виеше опасно по залетите от лава склонове на Килауеа. Пътят свършваше в дебел поток лава. Беше само една от многото реки от черен камък, които се извиваха надолу по пътя си към „морето“, и само един от многото пътища, които свършваха под застинал поток от лава.

Всяка замръзнала река отбелязваше период на опустошение и подновяване на живота, на разрушен растителен свят, докато се е създавала нова земя. Смърт и прераждане — парадоксът на горящите планини.

И опустошението, и създаването, предизвикваха буря от чувства в душата на Никол. По начин, който тя не можеше да опише, разранената земя ѝ говореше, даваше ѝ мълчаливо доказателство за упоритост и издръжливост и за красотата на живота. За всеки ужасен, зверски момент, в който новата земя е вряла и изригвала от недрата на старата, за всяка гореща река, изгаряща зеленината, имаше също по един дълъг момент на спокойствие и подновяване.

Независимо колко лошо беше след изригване, разрушението никога не беше пълно.

Дори наред потоците лава, кипюките оцеляваха. Тези малки островчета живот бяха като тайнство, което подхранваше растенията и животните, докато не настъпеше отново време на безопасност. И тогава, за пореден път, животът растеше и се променяше, посрещаше изискванията на новосъздадената земя. Животът създаваше нещо едновременно нежно и крехко, но и изключително жизнено от плодородната пепел на разрушението.

Точно от това имаше нужда Никол, когато стъпи на пътеката, по която само тя и Бени бяха вървели. Имаше нужда да седне наред изобилието на живота, което беше оцеляло след невероятното опустошение. Имаше нужда да гледа зад безопасната граница на кипюката и да вижда малките знаци на живота, който отново се е осмелил да израсте, да колонизира земята, която беше така твърда и остра, както в мига, когато се е изстудила преди много, много години.

Онова, което можеха да направят тези малки и крехки цветя, можеше и тя.

Щеше да оцелее.

Но първо трябваше да намери своите собствени малки вътрешни островчета, където чувствата бяха оцелели след сутрешното опустошение.

Ако нищо не беше оцеляло, трябваше да го узнае.

Без кипюките, на живота му трябваше повече време да обогати земята, създадена от вулкана, но животът винаги побеждаваше. Дори островите, които първоначално били залети изцяло от водата, която представлявала повече от половината на планетата, успели да се издигнат над вълните и се „облекли“ в папрат и цветя, а после дошли и нежните песни на птиците. Ако съществуването на Хаваите е станало възможно, всичко беше възможно.

Всичко.

Кипюката беше малка, едва ли повече от един акър. Беше изненадващо, смарагдовозелена градина, чиито граници бяха маркирани от упорити растения и треви, борещи се да превземат брилянтното черно на лавата пахоехое. За разлика от повечето кипюки, тази представляваше малко хълмче, което стърчеше над потока лава, а не беше малка дупка, заобиколена от стена. Беше гъсто обрасла с растения, защото „подът“ ѝ от лава беше достатъчно стар, за да се превърне в тънък слой плодородна почва. Папратта растеше и там,

където другите растения не можеха. Цветните храсти копико и охело бяха навсякъде. Растеше и познатото дърво охайа, което издигаше грациозната си корона и мълчаливо подлагаше на слънцето стотиците си яркочервени цветчета.

Никол си проби път през гъстата зеленина и потърси любимото си място под едно дърво коа, което имаше множество стволоче. Останка от някога обширна гора, дървото, с гъсто разпространените си корени, беше попречило на други растения да го доближат прекалено много. Резултатът беше нещо като полянка, залята от слънчевите лъчи, където растяха различни видове треви и малки цъфтящи растения, като например коали или пък бели ягоди.

С чувство на облекчение, което беше толкова голямо, че чак болезнено, тя се отпусна на тревата и се облегна на най-близкия гладък ствол на дървото коа. Дори не се опита да мисли, да подлага на въпроси, да анализира. Просто седеше и позволяваше на мира и спокойствието на кипюката да я обливат като целебен балсам.

Отчаяно се нуждаеше от това лечение.

След малко тихите звуци на кипюката се подновиха около нея. Това беше отново набиращата увереност симфония на опрашващи растенията насекоми и на мигриращи пойни птички, които се движеха като ярки музикални сенки зад завесата от зеленина.

Със затворени очи, Никол стана част от кипюката, в която времето не съществуваше. Не искаше нищо от себе си, освен да укроти мислите си и да ги спре да се връщат непрекъснато към едно и също. Не искаше и тялото ѝ да стане така напрегнато като ума ѝ.

Най-накрая, когато се почувства по-спокойна, тя си позволи да мисли какво би могла да прави, когато напусне кипюката. Импулсът да избяга от островите беше много дълбок и неустоим. И преди беше бягала и това ѝ беше помогнало.

Дали? Или бягството по-скоро беше подготвило сцената на още по-голяма катастрофа? Чейс Уилкокс.

Тази нещастна мисъл я накара дълго време да остане неподвижна.

Най-после реши, че бягството няма да ѝ помогне. И преди беше побягнала и при това беше изминала път, колкото да обиколи половината земно кълбо. Ако го направеше отново, ще бъде отново там, откъдето беше тръгнала.

Не. Щеше да бъде дори още по-лошо. Хаваите бяха нейният дом. Ако бъдеше принудена да го напусне, нямаше да има нищо.

Във всеки случай, където и да отидеше, вече щеше да е била там, щеше да очаква собственото си пристигане. Същата жена. Или, по-скоро, същият провал като жена.

„Тя не знае значението на думата страст... Толкова е умела сред чаршафите, колкото и един труп.“

Никол извика и се застави да не мисли за думите на Чейс. Би дала всичко на света, за да може поне да се съмнява в тяхната истинност.

„Не. Това е глупаво. Ето така стигнах дотук.“

Щеше да приеме думите.

Да се съмнява в истината за своята фригидност не ѝ беше помогнало, а точно така беше попаднала в чувствения капан на Чейс. Дълбоко в себе си се беше съмнявала в преценката на бившия си съпруг и за това, когато беше видяла Чейс, нещо в нея беше заговорило: *„Това е мъжът.“* И нямаше вътрешен глас, който да я предупреди, че това е проява на глупост.

Сега вече нямаше никакво съмнение. Съпругът ѝ се беше оказал прав. А тя беше сгрешила.

С Чейс Уилкокс беше направила най-ужасната, най-болезнената грешка в живота си. Сега трябваше да приеме истината, да живее с нея и накрая да я преживее, да даде на островите на живота у себе си време бавно да нараснат, да заздравеят и да изградят пейзажа на мечтите ѝ.

Ако въобще беше останало нещо, което да може да се излекува.

ГЛАВА 20

— Пеле? Тя не е тук — каза Боби.

С леко движение той махна тапата на една изстудена бутилка бира и я подаде на Чейс. С изключение на двамата мъже, клуб „Кипюка“ беше празен, столовете бяха пъхнати под наново подредените маси, чистите чаши блестяха зад бара, всичко беше готово и чакаше неделната тълпа да пристигне, когато вратите се отворят в пет.

— Знаеш ли къде е? — запита Чейс и прие бирата.

— Бени ми каза, че днес следобед я видял в планината.

Чейс беше търсил Никол при вулкана, но не я беше намерил. Както беше изтъкнал и Дейн, планината беше необятна. И за това Чейс се беше върнал в Хило, макар да се съмняваше, че Никол ще дойде да танцува тази вечер в клуба.

Но пък можеше и да дойде.

Макар и вероятността да беше много малка, това беше най-добрата надежда да я види.

— Тя добре ли е била? — запита Чейс.

Боби се спря напред движението, с което щеше да отвори бутилка бира за себе си, и изгледа другия мъж доста остро.

— Първо Дейн, сега ти. Какво става?

Чейс гледаше как бялата пяна бавно се изкачва по тясното гърло на бутилката и се стича по гладката ѝ кафява повърхност. Мехурчетата погалиха кокалчетата на пръстите му, преди да се наведе и да ги оближе.

— Благодаря за бирата — каза той и поздрави Боби направо с бутилката. — Тази вечер имаш ли нужда от барабанист?

Черните очи на хаваеца се присвиха.

— Започвам да мисля, че може би ще имам нужда от танцьорка на име Пеле.

— Няма да се изненадам.

— И така, кажи и на мен. Тя добре ли е?

— Щом може да се катери из планината, значи трябва да е добре.
— Чейс долепи леденостуденото гърло на бутилката до устните си.

Боби каза нещо на хавайски. Не предложи да му го преведе. А и Чейс не помоли. Срещна ядосания поглед на гиганта, без да трепне.

— Проблем с мъж — каза Боби с равен глас. — Най-лошият проблем. Ти ли беше този мъж?

До този момент Чейс си беше мислил, че не дотам честата употреба на пиджин от страна на Боби е забавна и удивителна, като се има предвид образованието му. Но този път пиджинът му прозвуча като заплашително тътнене на вулкан преди експлозия.

— Да или не? — запита Боби.

— Да или не — каза Чейс тихо, — това не е твоя работа. Освен ако Никол не е твоя жена?

— Ти си по-бавен и от лавата — каза Боби язвително — Тази жена не принадлежи на нито един мъж. На никого.

— Никога?

Боби вдигна бирената си бутилка и не я пусна, докато на дъното ѝ не остана само тънък слой пяна. В мълчание отвори още една. Едва тогава се наведе напред, като се подпря с лакти на излъскания бар и огледа в огледалото отражението на празния клуб.

— Имаш ли някаква специална причина да питаш? — каза Боби любезно.

— Питам.

— Имам чувството, че това питане е много специално за теб.

Чейс помръдна леко глава. Движението можеше да мине и за кимане. А можеше и да е причинено от лекото отпускане на тежестта му върху единия крак. Той с нищо не се издаде, освен може би с неподвижността, с която очакваше отговора на Боби.

— Не знам как е живяла на континента. — Боби отпи дълга глътка от бирата си. — Пък и не ме интересува. Когато дойде тук, изглеждаше ужасно. Беше бледа като смъртта. Очите ѝ бяха като насинени — такива тъмни кръгове имаше около тях. Нямахме живот нито в косата ѝ, нито в походката ѝ. Усмивката ѝ можеше да те накара да заплачеш.

Клепачите на Чейс потрепваха неволно. Точно така беше изглеждала Никол тази сутрин. Образът ѝ го преследваше и караше студена пот да избива по кожата му, а стомахът му — да се свива.

— Не допускаше никого близо до себе си — каза Боби. Забеляза реакцията на Чейс, потрепването на клепачите му и изопването на чертите му. На Боби му се прииска да удари силно по нещо. Но може би грешеше. Може би.

— Получи работа, вършеше си я и се стараяше да остане незабележима. — Боби се усмихна леко. — Жена като Пеле — не ѝ беше лесно. Някои мъже се опитваха да ѝ се натрапят, но тя просто бягаше от тях.

Чейс чакаше.

Също и Боби.

— И после? — запита Чейс през стиснати зъби.

— После започна да отказва на мъжете с хитрини и усмивки. Кожата ѝ придоби златист загар, а усмивката ѝ беше най-рядкото и най-красивото цвете на острова. А походката ѝ... — Очите на Боби се полузатвориха, а устните му се извиха в мъжка усмивка.

— Заради мъж ли? — запита Чейс, а думите оставиха горчив вкус в устата му.

— Момче. И танците.

— Не разбирам.

Боби го удостои с поглед, който подсказваше, че не е изненадан. Имаше ужасното подозрение, че Никол е била губещата страна в онова, което се е случило между нея и единствения мъж, който можеше да се мери с нея на сцената.

— Лесно е, човече — каза Боби доста хладно. — Бени избяга от дома, когато беше на шест. Тя го намери в някаква кипюка, за която дотогава знаели само детето и Господ. Тя не ни познаваше, но го доведе у дома, когато ние вече бяхме изгубили надежда. Майка ми я погледна само веднъж, каза „Пеле“ и я научи как да танцува.

— И това е всичко?

Боби се засмя гръмогласно — звук, който не беше толкова приятелски, колкото трябваше да бъде.

— Никол така и не помоли за повече. Не можех да повярвам на промяната у нея, която настъпи следващата година.

— Каква промяна?

— Тя започна да се усмихва — каза Боби простичко. — Започна дори да се смее. Позволяваше да я докосваме.

Чейс не каза нищо. Не се налагаше. Онова, което мислеше, беше изписано ясно на лицето му — челюстите му бяха здраво стиснати.

Боби отпи дълга глътка от бирата си, после — още една, като го остави да чака неспокойно. После каза:

— Не говоря за секс. Говоря за докосването, което се среща във всяко любящо семейство. Прегръдки, потупвания по гърба, целувки и деца, седнали в скута ти, изцапани с плодов сок и сладолед.

Чейс не искаше да пита, но го направи. Беше за предпочитане пред това да гледа как Боби пие бирата си.

— И никакви срещи с мъже?

Хаваецът поклати глава.

— Нито един любовник? — настоя Чейс.

— Не.

— Звучиш дяволски уверено.

— Сигурен съм.

— Защо?

— Защото аз щях да съм този мъж — каза Боби протичко.

Чейс сведе поглед към едрата лява длан на Боби, на която проблясваше поизносена златна брачна халка. Този път Боби не изчака въпроса му.

— По онова време аз и Хейзъл спяхме в отделни спални, а Никол беше като малка ранена птичка за мен. Знаех, че мога да я излекувам, но само ако тя ми позволи. Исках да го направя. Лежах нощем буден и си мислех колко хубаво би било да я държа в прегръдките си, а косата ѝ да се разпилява като огън по гърдите ми.

Разсеяно, Боби въртеше бутилката в ръцете си и гледаше как цветът първо се отдръпва, а после бавно се завръща на лицето на Чейс.

— Защо мисълта за мен и нея те тревожи толкова? Никога не се е случвало. А сега никога няма да се случи.

— Защото ти и Хейзъл отново сте се събрали? — за пита Чейс грубо.

Другият мъж поклати глава.

— Постигнахме споразумение за наранените птици и от двата пола.

Чейс не успя напълно да скрие изненадата си. Едрият хаваец се засмя леко.

— Това ни помогна повече от отделните спални.

— Тогава какъв е проблемът между теб и Никол?

Чейс чу собствените си думи, но беше като в шок. Не искаше да пита, но трябваше да знае. Споменът за колебанията на Никол, когато беше с него, и свободните ѝ отношения с Боби и Дейн бяха част от онова, което го беше накарало да я прецени погрешно.

Хаваецът премести неспокойно поглед върху редицата блестящи чаши зад бара. Искрено се надяваше, че импулсът му да се довери на Чейс не го е подвел.

— Преди известно време един учен от континента направил експеримент — каза бавно Боби. — Отгледал новородени котенца в място, където имало само хоризонтални линии. И нито една вертикална. След четири или шест седмици сложил котенцата в клетка с вертикални решетки.

Чейс чакаше.

— Котенцата непрекъснато се блъскали в решетките — каза Боби. — Те буквално не ги виждали. Знаели как да възприемат само хоризонталните линии. Само тях можели да разбират.

Със странно грациозно движение, Боби обърна гръб на бара, подпря и двата си лакътя на полираната повърхност и загледа другия мъж с очи, които имаха цвета и блясъка на чисто вулканично стъкло.

— Давай нататък — каза Чейс.

— Мислех, че схващаш по-бързо.

— До вчера и аз мислех така.

Боби присви очи и те се превърнаха в блестящи черни линии.

— Просто е, човече. Нещо е предопределило това, че Никол избягва секса. Тя буквално не може да ме види като любовник. Нито пък някой друг мъж. Мъжете, които се опитваха да я накарат да ги види в тази светлина, просто я изгубваха и като приятел. А аз харесвам Никол прекалено много, за да я загубя заради някакви си смачкани чаршафи. Искам да я излекувам, не да я нараня още повече. И тя усеща това и ми има доверие. Но не може да ме възприеме като любовник.

— Ако си спомням този експеримент точно — каза Чейс, — накрая котенцата се адаптирали към новите условия, към реалността. Започнали да виждат и хоризонталните, и вертикалните линии.

Боби кимна бавно с глава.

— Интересното е, че никой не се опитал да открие какво би се случило, ако котенцата бъдат върнати обратно в старата клетка, или в

някаква друга нейна вариация — като например диагонален свят. Обзалагам се, че това би ги парализирало. Биха се ужасили да правят каквото и да било от страх да не се блъснат и в други невидими препятствия.

Чейс се молеше Боби да не вижда какво му причиняват тези думи: Никол най-накрая се беше освободила от една клетка само за да влезе в друга.

„Господи, само ако знаех!“

Боби премести тежестта на тялото си само върху единия лакът. Здравите мускули на предмишницата му се издуха от неподправената физическа сила, която беше като част от него. Бирената бутилка приличаше на играчка в ръката му.

— Но ние говорим за жена, не за котенца — каза Боби. — Никол те е видяла. Само след един поглед е решила, че ако въобще може да се излекува, това ще сториш ти, не аз. — Той се усмихна. — Ти си я прецакал, братко, и ако е така, аз ще чакам подходящ случай да те накарам да си платиш. Ще чакам също така тя да дойде при мен.

Чейс погледна в бездънните черни очи на Боби Камеха. Не можеше да обвини хаваеца за откритата заплаха. Ако Чейс беше на мястото на Боби, щеше да реагира по абсолютно същия начин.

„Не, не съвсем. Щях да разбия Боби на пух и прах. Бих се справил с всеки мъж, който причини болка на Никол.“

Дълбочината на чувството му изненада дори самия Чейс и му показва колко виновен всъщност е за това, че я беше преценил погрешно.

— Няма нужда да чакаш повече — каза той безизразно — Тук съм. Ти — също.

Бирената бутилка удари дървения плот с достатъчно сила, че да сцеди дървото.

— Нима ми казваш, че...

Чейс го прекъсна безмилостно.

— Казвам ти, че котенцата не са единствените живи същества, които могат да бъдат наказани да не виждат истинската реалност.

Вълна от гняв разтърси силното тяло на Боби, когато разбра какво му казва Чейс.

— А сега виждаш ли цялата, истинската, реалност? — запита Боби, а гласът му беше нисък и твърд.

— Работа по въпроса.

Устните на хаваеца се извиха в усмивка, която беше почти жестока.

— Значи вече разбираш какво си загубил. — Той опъна мургавите си силни ръце. — Предполагам, че и това наказание е достатъчно.

— Греша — каза Чейс тихо. — Не съм загубил. Стой далеч от нея. Ако трябва да се проведе лечение, ще го направя аз. Чу ли ме?

По широкото лице на Боби се изписа нещо като радост и удивление едновременно. Бяха минали години, откакто някой се беше осмелил да го предизвика физически. А и тогава това бяха четирима мъже, не един.

— Ще се промени ли решението ти, когато разбереш, че имам черен пояс по карате? — запита Боби и погледна надолу към Чейс, без дори да се налага да се изправя напълно, за да го направи.

— Не.

— Мислиш, че можеш да ме победиш?

— В честна борба? Съмнявам се. Но ще те победи, Боби. По един начин или друг. Можеш да разчитааш.

Настъпи миг на напрегната тишина, преди Боби да се усмихне лъчезарно и широко.

— Добре че те харесвам, човече. В противен случай щяхме да направим този клуб на пух и прах и да се подредим добре един друг, докато си изясним нещата. — Той огледа столовете и масите и саксиите с растения. — Щях ме да похабим много неща, а също и време. Обзаведох тук наново едва миналата есен. — После се обърна и изгледа остро и втренчено Чейс. — Но ако тя дойде при мен...

— Няма да го направи — прекъсна го Чейс.

Той тръгна към входната врата с широки крачки, като от все сърце желаше да се чувства толкова сигурен, колкото се показваше. Дори нещо повече: искаше му се да знае защо за него има толкова голямо значение той да бъде този, който ще излекува раните на Никол.

Но не знаеше. Знаеше само, че и чувствата му, и нуждата му от нея, са толкова дълбоки, че не могат да бъдат нито отречени, нито отхвърлени.

ГЛАВА 21

Като остави клуб „Кипюка“ след себе си, Чейс отиде в имението Камеха-меха. Надяваше се, че Никол най-накрая се е прибрала у дома си.

Но нямаше този късмет. Колата ѝ не беше паркирана в началото на пътеката, която се виеше до входната врата на котиджа ѝ. Той мина набързо по главната алея, която водеше към голямата къща. Колата ѝ не беше и там.

Гняв, породен от отчаяние, го завладя. Искаше да види Никол, да ѝ говори, да ѝ обясни, че беше преценил погрешно нещата, че съжелява, че...

„Какво? Какво друго бих могъл да направя?“

Чейс не знаеше. Знаеше само, че нуждата му да види Никол е прекалено дълбока, та да се изрази с думи.

Когато се прибра в собствения си котидж, телефонът звънеше. С надеждата, въпреки всякаква логика, че му се обажда Никол, той сграбчи слушалката.

— Ало. — Гласът му беше напрегнат, болезнен.

— Никол се обади преди няколко минути — каза Дейн.

Чейс изпусна мъчително въздуха от дробовете си.

— И?

— Урокът по рисуване все пак ще се състои тази вечер.

— Къде?

— Тук.

— Ще дойда за вечеря.

— Не.

— Чуй... — поде, не дотам любезно Чейс.

Но Дейн продължи да говори.

— Ако Никол види колата ти, няма да влезе. Ако пристигнеш след нея, тя ще си тръгне. Познаваш я вече. Ако не, аз я познавам. Нима искаш и децата да разберат какво се е случило?

— По дяволите, не, но...

— Дай й малко време, преди да я обсадиш отново — прекъсна го Дейн.

Чейс преглътна проклятието, което напираше на устните му. Тази вечер нямаше да може да бие барабаните за танца на Никол, защото тя нямаше да бъде в клуба, щеше да учи дъщеря му как да рисува. Нямаше да има възможност да говори с Никол, докато не...

Никога, ако тя успееше да се наложи. Тя не искаше да го вижда. Точка. Ако се опиташе да насили нещата, само щеше да влоши положението. Ако това въобще беше възможно.

— Добре — каза той уморено, приемайки онова, кое то не можеше да промени. — Кога трябва да прибера Лайза?

— Не бързай. Можеш да се тревожиш за това, кога да я вземеш в котиджа си само ако ти се съберат повече от няколко седмици престой в него.

— Но това може да означава едва Коледа — каза Чейс, като мислеше за всичката работа, която трябваше да се свърши по проекта Мон Сен Елен, плюс различните мексикански проекти. — Доста време ще ми се налага да пътувам между островите и континента.

— А по-голямата част от следващите няколко седмици ще прекараш в катерене по планините, за да подготвиш книгата си. Остави Лайза тук. Ние обичаме тя да е край нас. Има най-прекрасната усмивка на света.

— Знам. Тя ми липсва ужасно след развода.

Дейн се поколеба, после каза направо:

— Линет почти е успяла да съсипе Лайза. Тя има нужда от дом, Чейс. Истински дом. Точно сега ти не можеш да й осигуриш такъв. А Жан и аз можем.

— И аз мога.

— Така ли? — Дейн си пое дълбоко дъх. — Тази сутрин осъзнах, че и с теб са се случили много неща, за които нищо не знам. Линет те е променила.

Чейс стисна още по-здраво слушалката — толкова здраво, че кокалчетата на пръстите го заболяха. Прекалено живо си спомни какво беше причинил на Никол, защото не можеше да повярва, че тя не е още една Линет, готова да разруши всеки дом и да живее заради една-единствена причина на света — чистия си егоизъм.

— Няма да споря — каза той най-накрая. — Но Лайза е моя дъщеря. Аз я обичам и тя ме обича. Не спори с мен по този въпрос, Дейн. Ще загубиш. Не искам нещата да стават по този начин. Вече причиних достатъчно страдания, прекалено много хора загубиха нещо заради мен. Сега слагам край.

Настана дълго мълчание от другата страна на линията, последвано от въздишка.

— Съжалявам — измърмори Дейн. — Инстинктът ми да защитавам хората май е прекалено силен. Ще ти се обадя, след като Никол се прибере у дома си. Можеш да вземеш Лайза тази вечер. Знам, че няма да направиш нищо, с което да й причиниш страдание. Просто... По дяволите, Чейс!

— Така е. — Гърлото го болеше от усилието да говори спокойно. — Съжалявам, че нараних Никол. Не искам да я карам да се чувства принудена, застрашена. Само трябва да я накарам да разбере, че вината е моя, не нейна.

— Тя би предпочела да я оставиш на покойствие.

— Белезите не са същото като пълното излекуване. Научих това тази сутрин, когато разбрах какви лоши белези ми е оставила Линет. Мислех, че съм се съвзел, че отново съм цялостна личност. Но не съм. Не искам Никол да се „излекува“ по същия начин като мен. Не бих могъл да живея, ако съм причинил този род страдание на друго човешко същество.

Дейн изпусна още една дълга въздишка. Когато заговори отново, гласът му беше топъл, пълен със спомени, любящ.

— Така приличаш повече на по-големия брат, който някога боготворях. Винаги си бил твърдо копеле, но беше също така онзи, който ме научи на значението на думата „*благоприличност*“.

Смехът на Чейс беше кратък и много тъжен.

— Опитай по-друг начин, братко. Ти ме научи как да се боря със зъби и нокти за нещата, които обичам.

— Както казах, аз те боготворях. Ти беше моят герой. И аз трябва да продължавам да се сравнявам с теб, за да открия колко съм пораснал, тоест, съзрял.

— Сега вече знаеш — каза Чейс, а гласът му беше натежал от чувства.

— Какво?

— Че си ме надраснал.

Много леко, Чейс остави слушалката. Известно време просто стоя, без да вижда нищо около себе си. После отиде във всекидневната стая и седна пред редицата прозорци, които гледаха към градината.

Пътеката, която водеше към котиджа на Никол, беше почти незабележима, тясна, от двете ѝ страни растяха цветя. Искаше му се да тръгне по нея, да седне на входните ѝ стъпала, да я чака да се върне. Искаше да я накара да разбере. Някак си трябваше да постигне това.

Вината беше негова, не нейна.

Трябваше да направи така, че нещата отново да си дойдат на мястото. Може би тогава ще може да се погледне в огледалото, без стомахът му да се свива.

А може би не.

Веднъж, когато изучаваше изригващ вулкан, вятърът беше сменил посоката си неочаквано. И той беше в капан от разяждащи газове и дъжд от горящи дървета, пепел и лава. На която страна и да се обърнеше, беше посрещнат от огън, от опасността да бъде изгорен жив.

Същото беше и сега. Впечатленията и спомените от сутринта излизаха на повърхността и го изгаряха.

Бледото лице и измъчените очи на Никол. Ясното съзнание за това, че тя би минала и през огън, за да го избегне. Унижение, толкова дълбоко, че буквално му прилошаваше от него.

„Благодаря ти, че не ми причини болка.“

Стисна зъби толкова силно и продължително, та чак го заболя. Гледаше втренчено в нощта, но нищо не забелязваше. Не беше изпитвал такъв безпомощен гняв и страх от деня, в който се беше изправил в съда и слушаше как дъщеря му бива дадена на жена, на която не би трябвало да се повери попечителството и над камък.

Тогава не можеше да направи нищо. Но сега можеше. Можеше да говори с Никол.

Да я преследва безпощадно.

Тази мисъл го накара да се почувства неудобно — същото неудобство, което беше почувствал снощи и което беше пренебрегнал. Този вечер нямаше да пренебрегва онова, което инстинктите му подсказват. Дейн беше прав. Никол не беше готова да говори с мъжа, който я беше наранил толкова лошо, толкова дълбоко.

И все пак той имаше нужда да разговаря с нея. Нужда.

Не знаеше колко дълго ще успее да устои на този силен подтик, затова се качи в колата си и потегли под изгряващата луна към върховете на Мауна Лоа, с което остави изкушенията зад гърба си. Когато се изправи и погледна към ледената, осветена от луната, реалност на планинския връх, разбра, че е трябвало да си остане у дома.

Огледалото, което се стараяше да избягва, беше навсякъде около него.

ГЛАВА 22

Когато колата на Никол спря в началото на пътеката, която водеше към къщата ѝ, луната се беше издигнала доста високо над дърветата. Въпреки че тя продължаваше да се окуражава и да убеждава сама себе си, че ще успее да се справи в онези моменти, в които няма да може повече да избягва Чейс, не беше очарована от идеята да го срещне отново. Всъщност тази възможност я ужасяваше. Когато видя, че колата му не е паркирана на обичайното място, изпита такова огромно облекчение, че ръцете ѝ затрепериха.

„Страхливка. Добре. Наистина проявявам малодушие. И какво от това? Утре ще бъда вече по-силна.“

Докато продължаваше да си намира извинения, не се чувстваше чак толкова зле. Доволна, че е успяла да спаси поне малко от гордостта си, тя забърза надолу по пътеката. Обикновено се спираше, за да докосне нежно венчелистчетата на цъфтящите през нощта цветове, но не и днес. Тази вечер просто искаше да се скрие от...

„Какво? Чейс Уилкокс? Не бъди толкова глупава. Той не може да те нарани повече, защото вече го е направил.“

Спря се. Бавно, преднамерено бавно, пръстите ѝ погалиха бял цвят с размерите на дланта ѝ. Споменът за това, как Чейс нежно беше захапал цвета на хибискуса изникна в съзнанието ѝ и я разтърси. Тя бързо го прогони. Знаеше, че той е чувствен мъж. Нямахте нужда да ѝ се напомня за това, защото то подсилваше чувството ѝ, че се е провалила като жена.

„Като труп.“

Тя затича по пътеката към котиджа си, хвърли чантата си върху един от столовете и затвори плътно вратата след себе си. В стаята беше ужасно задушно. Отвори прозорците, после и френските врати, които водеха към градината. Леките завеси от двете страни започнаха да се повдигат и завъртат от нежния бриз, подобни на валма мъгла.

Здравият разум подсказваше на Никол, че трябва да вземе душ и да хапне нещо, а след това да продължи работата си по идеите си за

„Острови на живота“. И все пак в мига, в който тази мисъл се появи, тя я отхвърли.

Чейс беше главата на този проект. Той щеше да ѝ казва какво очаква от нея да нарисува, кога и къде да го нарисува. Вече беше осъзнала това, докато седеше в своята любима малка кипюка.

Нямаше да избяга от островите.

Но това също така означаваше, че ще трябва да продължи да следва онзи живот, който беше успяла да си изгради тук. След тази вечер щеше да продължи да танцува в клуб „Кипюка“. Ще продължи да работи в обсерваторията. Ще направи илюстрациите за „Острови на живота“. Ще продължи да води дъщерята на Чейс на пикник.

Нищо няма да се промени.

Погледът на Никол попадна на леглото. То беше все още спуснато, чаршафите бяха разбъркани. Споменът за онези няколко мига, когато се беше почувствала гореща и подивяла от докосването на Чейс, я връхлетя и тялото ѝ се стегна. Усещанията бяха съвсем нови, остри, непоносими. Тя не разполагаше със защита срещу тях.

Извърна се, за да не вижда доказателството за своята глупост. Зави ѝ се свят и тя залитна. Спомни си, че отдавна не бе слагала нищо в уста. Нищо чудно, че ѝ се виеше свят.

Но тя знаеше, че истината е много по-сложна от липсата на храна за организма ѝ. Отчаяно желаше да може да отговори на желанията на чувствен мъж като Чейс Уилкокс.

Но не можеше. Нищо не се беше променило. Нищо. Не би могло да се промени. Беше такава, каквата е. Студена.

Трябваше да помни това. Не би могла да преживее още една грешка като онази, която беше направила с Чейс Уилкокс. Шокът, който обикновено следва подобни преживявания, я връхлиташе неочаквано, на моменти, и разбиваше на пух и прах и малкото спокойствие, което беше успяла да намери в кипюката.

„*Хапни нещо* — напомни си нетърпеливо тя. Стомахът ѝ се сви. — *Добре. Забрави това. Може би по-късно.*“

Първо ще изпере чаршафите. Или поне ще ги смени.

Като че ли докосваше живи змии, тя ги свали от леглото и ги напъха в ъгъла на гардероба си при останалото пране. Каза си, че не може да понася миризмата на пот и секс, полепнала по чаршафите.

Лъжеше сама себе си.

Повтори си, че това я отвращава.

„Тогавя защо държиш ръцете си до лицето и вдишваш така дълбоко, сякаш това е най-прекрасният парфюм на света?“

Бързо отри ръцете си в дрехите. Звукът, който те издадоха, приличаше на самодоволен смях. Мирисът, който я изкушаваше, беше в съзнанието ѝ, не полепнал по дланите ѝ. Това беше мирисът на няколкото минути в живота ѝ, когато се беше чувствала като жена.

„Трябваше да отида в клуба и да танцувам. Дори и той да е там, пак трябваше да отида. Ще полудея, ако продължавам да крача така из стаята.“

Трябваше да си намери някаква работа, иначе щеше да бъде в лоша форма от онази, в която сутринта беше потеглила към кипюката. Без всъщност да мисли за онова, което прави, тя започна бързо да преглежда купчина компактдискове. Когато намери онзи, който искаше, тя го постави в устройството, натисна копчето и го усили толкова, че чак подът затрепери. После зачака чувствения ритъм на таитянските барабани да изпълни празнотата и болката, в които сега тя се беше превърнала.

Отначало просто слушаше, позволяваше на първичните ритми да завладеят цялото ѝ съществуване, за да прогонят от главата ѝ всяка друга мисъл. След известно време, вече не ѝ беше достатъчно само да слуша.

Като Чейс, ритъмът на барабаните ѝ въздействаше по начин, който всъщност никога не беше разбирала. Беше го приела от първия миг, в който баба Камехамеха беше протегнала ръка към нея, беше казала „Пеле“ и беше научила тялото на Никол на танците, които винаги беше носила в душата си.

Когато компактдискът се превъртя и музиката започна отново от самото начало, Никол захвърли дрехите си на пода, освободи косата си от фибите и се отдаде на първичните, възбуждащи, неустойими ритми на Таити. Танцува, докато дискът не се превъртя отново един път, два пъти, три пъти.

И после пак — отново.

Танцува, докато потта не започна да блести по кожата ѝ като капки разтопено злато, докато косата ѝ не заприлича на див гъсталак, оплетена около тялото ѝ. Танцува дотогава, докато не забрави всичко, което се беше случило преди първия гръмогласен удар на барабаните и докато не загуби способността да си представи, че нещо би могло да

следва след това. Танцува дотогава, докато самата тя не заприлича на горящ огън в пълен мрак и докато тя и барабаните не се превърнаха в едно неразделно цяло.

Докато отново не се превърна в цяла, завършена личност.

ГЛАВА 23

Чейс седеше до отворения прозорец на собствения си котидж и слушаше ритъма на барабаните, който долиташе до него в мрака. Много искаше да види как Никол танцува, но знаеше, че така е по-добре. По-малко болезнено.

Ако я видеше, щеше да бъде принуден да признае колко силно я желае. С всеки барабанен удар, с всеки удар на сърцето, той измерваше празнината в себе си.

— Татко?

Чейс се обърна и видя Лайза да стои несигурно на прага на спалнята си. Той протегна ръце към нея и се усмихна.

— Имаш проблеми със съня ли, мъничката ми?

— Не мога.

Той се усмихна, защото в краткия ѝ отговор сякаш чу ехото на Бени.

Лайза тръгна бързо към него по дървения под, а приказните същества, изрисувани по нощницата ѝ сякаш полетяха. Чейс беше видял бледата, пастелна коприна с щампираните златисти феи на витрината на един магазин и веднага си беше помислил за милата си дъщеричка, която приличаше на добра фея. Доволната усмивка, която заигра на лицето ѝ тази вечер, когато ѝ беше показал подаръка, му каза, че е бил прав.

— Барабаните ли те държат будна? — запита той, вдигна Лайза и я постави да седне в скута му.

— Нещо такова.

— Само нещо такова? „Нещо такова“ не е достатъчно да пречи на съня ти. Какво друго те мъчи?

Очите ѝ, ясни като дъждовни капки, погледнаха към него. Макар че се опита да изглежда смела, устните ѝ трепереха.

— Събудих се и си помислих, че си си отишъл. Че наистина те няма. Като мама.

Със свито гърло и парещи от сълзи очи, Чейс погали Лайза по тъмната коса, толкова подобна на неговата. Нейната нужда да бъде обичана също беше като неговата. Да, и в това отношение тя приличаше на него. Линет не разбираше любовта, нямаше нужда от нея, не я раздаваше на околните, дори не знаеше за съществуването ѝ.

— Никога-никога — каза той с дрезгав глас. — Обичам те, Лайза. Когато се налага да ходя до континента по работа, ще се опитвам да те вземам със себе си. Ако има случаи, в които няма да мога, Жан ще те взема в плен и ще те държи като заложница до моето връщане.

Лайза се изкикоти при мисълта, че леля ѝ може да я отвлече. Сгуши се в татко си.

— И аз те обичам, татко.

— И аз те обичам, Лайза. — Той я целуна по косата и почувства как тя се притисна в него. Беше благодарен на Бога, че Линет е решила да не си играе повече на майка.

— Ти ще останеш ли малко при мен? — запита Лайза.

— Разбира се, мъничката ми. Има ли нещо друго, което ти пречи да заспиш?

Тя поклати глава. Хубавата ѝ, коприненомека коса погъделичка врата му.

— За каквото и да се сетиш, аз съм тук — каза той. — Нали затова са татковците. За да изслушват.

— И да прегръщат.

— Да. И да прегръщат — съгласи се той. И го направи. Нежното присъствие на Лайза облекчи болката на Чейс. Известно време той и дъщеря му просто седяха и слушаха неустоимия и натрапчив ритъм на барабаните в мрака. Сега вярваше, че Никол си е нямала никого, който да е целувал косата ѝ и да я е прегръщал, за да я окуражава. Сега тя беше сама по същия начин, по който той беше сам в съдебната зала, изумен и невярващ, че губи всичко, което обича само с един удар на съдийското чукче. Искаше да отиде при Никол, да я успокои така нежно, както успокояваше Лайза. Искаше и той да бъде утешен по същия начин.

— Татко?

— Хм?

— Никол ли танцува?

Той затвори очи, защото болката беше много силна.

— Вероятно.

— Но тя се обади в клуба и каза, че не иска да танцува тази вечер. — Също като Боби, Никол имаше много думи за онова, което беше важно. — Това прозрачна лъжа ли е било?

— Може би е променила решението си. Вероятно просто е искала да остане сама.

Лайза мълчеше и мислеше за непредсказуемия свят на възрастните.

— Защо?

— А защо не? Нима на теб не ти се случва да започнеш да правиш нещо, да го зарежеш по средата и да започнеш нещо друго?

— Да, разбира се, но...

— Но?

— Аз съм дете.

— И възрастните пазят детето в себе си.

— Бебетата ли? — запита Лайза изненадана.

Той се засмя тихо.

— Не, мъничката ми. Исках да кажа, че всички възрастни някога са били деца и някаква тяхна част винаги си остава дете.

— О! — Тя се облегна назад и вдигна поглед към него, за да види, доколкото може, лицето му.

— Ти сигурно си бил наистина голямо дете.

— Предполагам, да.

Лайза отново се сгуши в баща си.

— И аз ще бъда голяма като теб.

— Ти ще бъдеш по-добра от мен.

— Какво?

— Ще бъдеш голяма като Жан. Ще имаш достатъчно голямо сърце, за да побереш в него целия свят.

— И като Никол.

Измина дълга минута, преди Чейс да отговори.

— Да. И като Никол.

Лайза затвори очи и се отпусна в силните ръце на баща си.

— Аз обичам Никол. Тя винаги има време за мен и никога не се присмива на Бени.

Чейс не можа да измисли какво да каже, за това издаде звук, който да покаже, че слуша внимателно.

Барабаните затихнаха. Той изпусна дълбока въздишка. Надяваше се, че Никол е танцувала толкова дълго и уморително, че да може да заспи. Господ му беше свидетел, че той не можеше да спи, дори и след истинско изразходване в гимнастическия салон.

Барабаните отново подхванаха дивашкия си ритъм, забумтяха като гръм в нощта.

— Не може ли да отидем да погледаме как танцува? — запита Лайза.

Само мисълта за това накара сърцето му да подскочи.

— Не и тази вечер, мъничката ми.

— Защо?

— Тя не иска публика.

Лайза нацупи пълните си устнички.

— Сигурен-сигурен?

— Сигурен-сигурен. — Той я целуна по челото. — Ако Никол искаше хората да я гледат, щеше да танцува в клуба. Точно сега тя танцува само за себе си.

— Като Бени.

— Хм?

— Бени рисува, но не показва рисунките си на никого. Само на мен. Той ме обича.

— Всички те обичат, мъничката ми.

— Мама не.

Гневът завладя Чейс — силен като удар на камшик. Нямахше смисъл да отрича онова, което за детето беше признат факт.

— Помниш ли онази картинна мозайка, която се опитваше да наредиш у леля си Жан? — запита той.

— Проклетата работа. Не искаше да стане. Мразя я.

— Не я мрази, мъничката ми. Вината не е на картинната мозайка. Вината не е и твоя. Липсваха сините квадратчета, това е всичко. И с майка ти е нещо подобно. Липсват й всичките квадратчета, където е любовта. Но ти не си такава. Ти си цяла. И всичко в теб работи просто чудесно.

Лайза го погледна с огромните си, широко отворени, сиви очи.

— Ти също.

Той се усмихна и каза тихо:

— Разбира се.

Но докато седеше и слушаше барабаните, Чейс се чудеше как не е усетил липсата на толкова много квадратчета, че да нарани жена, чийто единствен грях беше, че му се е доверила, преди той самият да може да се довери на себе си.

ГЛАВА 24

В понеделник сутринта Никол се събуди от тихото почукване на вратата си. За миг застина от ужас, че Чейс най-последно я е намерил, хванал в капан.

— Никол? — извика тихичко Лайза. — Будна ли си?

Бясно биещото сърце на Никол се успокои малко. „*Какво, за Бога, те кара да мислиш, че Чейс ще те преследва?*“ — запита се тя с горчивина.

Нямаше друг отговор, освен вътрешната ѝ убеденост, която веднъж вече ѝ беше нашепнала, че Чейс е мъжът, когото е търсила цял живот, без да го знае.

„*Е, най-последно го намери. Късметлийка си.*“

— Никол?

Тя бързо протегна ръка и навлече робата, която вчера беше захвърлила на пода, нетърпелива да се отдаде на танца.

— Влез, миличка.

Вратата се отвори колебливо.

— Сигурна-сигурна?

— Сигурна-сигурна.

Седнала с кръстосани крака на съгваемото легло, Никол протегна ръка към малкото момиченце. Лайза се усмихна и изтича до жената, която ѝ беше втората най-любима на света.

— Къде е Жан? — запита Никол и се прозина. — Или Дейн те доведе тук?

— Не, татко ме доведе. Ние сме заедно сега. Винаги-винаги.

И последните остатъци от сънливост се разпръснаха. Никол се изправи на крака с едно-единствено гъвкаво движение, като че ли очакваше Чейс да бъде точно зад гърба на дъщеря си.

— Къде е той? — запита Никол.

— Спи. Когато го събудих, той каза, че заради барабаните е заспал едва призори.

— Барабаните?

— Твоите барабани.

Мисълта, че Чейс е стоял буден и е слушал музиката, докато тя е танцувала, предизвика непознати чувства у Никол. Горещи, не студени. Чувства, които я изнервиха.

— Съжалявам. Следващия път ще пусна музиката по-тихо.

— Не-не. Забавно-забавно.

— Сигурна-сигурна? — запита Никол сухо.

— Да-да! Седях в скута на татко, гледахме луната и слушахме. — Тя се усмихна и погледна изпод дългите си мигли към Никол. — Искан да дойда и да гледам, но той не ми позволи. Каза, че танцуваш само за себе си.

Прозрението на Чейс беше така неочаквано за нея, както и обидите му вчера сутринта. Никол направи лек, безпомощен жест, после се усмихна на Лайза по-скоро решително, отколкото весело.

— През целия ден ли си с Ч... с баща си?

— Ще остана при него завинаги-завинаги.

— Разбирам.

Онова, което също така разбираше, беше, че ще ѝ бъде много трудно да избягва Чейс след работно време, щом Лайза ще живее с него. Но тя знаеше също така колко много означава за Лайза любовта на баща ѝ и желанието му да живее с нея, след като майка ѝ я беше отхвърлила.

— Радвам се за теб, миличка — каза Никол с дрезгав глас. — Знаем колко много искаш да си с него.

За миг, Никол се изкуши да изпрати Лайза обратно у дома ѝ, преди Чейс да се е събудил, да е усетил липсата ѝ и да е започнал да я търси. Първото място, където би я потърсил, беше последното, в което ѝ е казал да не ходи — котиджът на Никол.

Но когато отвори уста, за да каже на Лайза, че трябва да се върне в котиджа на Чейс, преди той да е усетил отсъствието ѝ, не можа да го направи. Без да каже нито дума, затвори уста.

„Аз отново се крия. Но този път Лайза ще бъде тази, която ще страда.“ Малкото момиченце беше чувствително към реакциите на възрастните, особено към тези на жените.

— Яла ли си? — запита Никол и хвана Лайза за ръката.

Момиченцето поклати глава.

— Добре-добре — усмихна се Никол. — Можем да закусим заедно. Дай ми време само за един душ, а?

— Ще събудя татко, за да може и той...

— Не! — прекъсна я остро Никол. После, много по-нежно, каза: — Не, скъпа. Остави го да спи. Защо не се опиташ да нарисуваш пътеката и градината, докато аз си вземам душ? Помниш ли какво ти казах снощи за това, че сенките падат все под един и същи ъгъл, как нещата се смаляват, колкото се отдалечават от теб?

Лайза кимна. Сивите ѝ очи бяха извънредно сериозни. С окуражителна усмивка и с махване на ръката към нещата си за рисуване, Никол влезе в банята.

С всяка стъпка, която правеше, тя искаше да може да удуши кучката, която беше направила това дете сериозно като възрастен. Лайза се усмихваше много рядко и почти не се смееше. Тя просто изчезваше още при първия признак на неодобрение, като че ли трябваше да се защити, без да има и най-малка представа за собствената си стойност.

Никол знаеше колко болезнено е това чувство за личен провал и колко вредно е то за душевното здраве. Побесняваше от гняв само като си помислеше, че дете толкова нежно, умно и любящо като Лайза е натикано толкова надълбоко в защитната си черупка от собствената си майка.

Душът поохлади малко Никол, но тя все още беше ядосана на майката на Лайза. Когато се върна във всекидневната, Лайза си рисуваше тихичко. На всеки няколко секунди тя хвърляше нещастен поглед на линиите, които беше нарисувала и на молива в ръката си.

Никол знаеше, че Лайза не притежава и една десета от таланта на Бени, но това не означаваше, че трябва да се лишава от радостта на рисуването. Важното беше удоволствието, а не самата рисунка.

— На мен ми харесва — каза Никол и погали тъмната коса на Лайза. Тя беше чиста и блестяща, копринена и рошава, защото не беше виждала гребен от дванадесет часа. — Мога дори да почувствам прохладата на сянката.

Лайза вдигна поглед към Никол, усмихна се срамежливо и отново посвети вниманието си на рисунката си. Сега не беше така колеблива, беше и по-малко критична към резултата. След няколко

минути започна тихо да си тананика, напълно абстрахирала се от всичко на света.

Усмивната, Никол започна да реже пресни плодове за закуска. Преди да е свършила, Бени се появи на градинската врата на котиджа.

— Ядене? — запита той. Никол отново се усмихна.

— Сигурно-сигурно. Но ако ти се ядат яйца, ще трябва да си поискаш от майка си. Моите свършиха.

— Плодове. — Бени успя да вложи одобрение в тази единствена думичка, с което каза на Никол, че яйцата не са необходими.

Той влезе в стаята с грациозна и уверена походка въпреки накуцването. Когато видя Лайза, се усмихна ласкаво.

— Лайза — каза, произнасяйки името ѝ със странно ударение, някак музикално.

Нейната усмивка се появи и изчезна толкова бързо, че беше като преходна светлосянка на сериозното ѝ лице. Двете деца се бяха срещнали на един от пикниците на Никол. Бени беше очарован от крехкото малко момиченце. Беше обожание, с което Лайза също му отговаряше.

— Здравей, Бени — каза Лайза. — Как дойде дотук?

— Дом. — Той посочи и с двете си ръце към голямата къща на хълма.

Усмивката на Лайза този път се задържа по-дълго на лицето ѝ.

— Твой?

Бени кимна.

— И градината също ли? — запита тя.

Той отново кимна.

— И плажът?

— Всичко.

После той се усмихна и протегна ръка на Лайза с жест, който напомни на Никол за времето, когато баба му ѝ беше подала ръка и я беше завела в един напълно различен свят.

— Ще споделя всичко с теб, Лайза — каза Бени. — Ела.

Забравила напълно рисунката си, Лайза скочи на крака.

Никол беше прекалено изненадана, че е чула цели шест свързани думи от Бени, за да протестира, когато двете деца изтичаха навън през френските прозорци в градината, която приличаше на райската.

— Никакво плуване, докато не дойда и аз! — извика тя след тях.

Отговорът на Бени беше махване с ръка, което успя да подсказе на Никол, че постъпва глупаво, защото той никога не би направил нещо, с което да застраши или нарани нежното сивооко малко момиченце.

Никол бързо приготви плодове и кифлички с мед в кошница с капак, облече банския си костюм и взе скицника си. Като помисли малко, взе и няколко хавлии. Излезе в градината и се поколеба, защото се запита дали не трябваше да вземе бански костюм и за Лайза.

Мисълта, че би могла да събуди Чейс, накара Никол да замръзне на място. Реши, че Лайза може да плува също толкова добре и в памучните си къси шорти и потниче, в които беше облечена. Колкото до Бени, той обикновено плуваше с дрехите, с които беше облечен в момента, когато му дойдеше настроение за това.

Въпреки че беше само осем часът, черният пясък на плажа вече беше топъл. Топла беше и водата. Температурата на пясъка и водата бяха с разлика само няколко градуса през цялата година.

Едно от нещата, с които ѝ беше най-трудно да свикне на Хаваите, беше не само липсата на сезони, но липсата на каквато и да е истинска промяна във времето от изгрев-слънце до полунощ. На влажната страна на острова, където живееха по-голямата част от местните, слънцето изгриваше, облаците се появяваха, после вятърът сменяше посоката си и ги издухваше към планината, следваше следобедния дъжд.

В хавайския език дори не съществуваше дума за годишно време. Най-близката до нея беше думата, която описваше много редките дни, в които не духаха обикновените ветрове, а се появяваше южният вятър, който носеше горещина и задуха на острова. Тогава местните говореха за „времето на вулканите“ и оставяха за Пеле храна и топли напитки до тъмния, изпускащ пара, кратер на Килауеа.

Никол погледна в посоката, където се издигаше Килауеа. Автоматично провери дали има изгледи за изригване със същия бърз и уж небрежен поглед, с който жителите на континента оглеждаха облаците и хоризонта, за да потърсят потенциалното място за зараждането на торнадото.

Днес нямаше видими признаци за кипящата магма, която винаги чакаше под вулканичната кора. Повърхността на земята беше тиха, а не неспокойна и ритмично потръпваща. Слабото трептене на земната кора

беше единственият външен знак за това, че магмата безмилостно изпитва твърдината, образувала се от застиналите предишни изригвания, търсейки пролуки, които щяха да се превърнат в тунели за раждането на още по-нова земя.

Но въпреки дългия период на затишие, Килауеа не показваше признаци на съживяване за голямото шоу. Нито пък някой от по-малките кратери, които образуваха нещо като верига по страничното било на планината.

„Изглежда, вулканът се кани да постави рекорд по затишие“ — помисли си Никол, докато седеше с кръстосани крака на една хавлия.

Няколко седмици в обсерваторията се говореше, че предстои изригване. За това се говореше като за наистина сочна клюка. Но до този момент слуховете не се бяха потвърдили. Като се изключат повтарящите си леки трусове, чиито честоти понякога съвпадаха и за които учените неспирно спореха в клуб „Кипюка“, нищо не се беше случило.

Във всеки случай, тя знаеше, че вулканът не е на ръба на изригване, защото всички зони бяха отворени за туристи. Когато положението се променеше, пътят до Килауеа щеше да бъде задръстен от коли, карани от нетърпеливи местни и туристи, очакващи голямото шоу. На Хаваите вулканичните изригвания обикновено бяха предсказуеми и не много жестоки. И винаги благоговейно красиви.

— Нииикооол!

Тя вдигна поглед от скицника си тъкмо навреме, за да види Бени и Лайза да изскачат от горичка кокосови палми и да тичат по пясъка към нея. Бени държеше голям зелен орех в ръката си. Това, че накуцваше, не му пречеше да се катери по дърветата. Той се катереше нагоре и надолу по кокосовите палми бързо като майmunка, по-бързо дори от котка, която живее на континента.

Първите няколко пъти, когато Никол видя Бени да се катери по една висока палма, тя не смееше да диша от страх, че той ще падне и ще се удари лошо. А сега само облизваше устни в очакване на плода, който той ще й донесе. Бързо, още с идването си на островите, тя беше започнала да харесва вкуса на кокосовото мляко и на суровия плод. Беше започнала да харесва също така и някои характерни за островите храни, и дори, но само веднъж, беше опитала поа.

Бени извади джобно ножче и започна да работи по плода. Никол така и не можа да разбере как успява да пробие кокосовия орех с толкова малък инструмент. На нея ѝ бяха необходими чук и твърд камък, за да извади плода. Или пък секира, дълга колкото ръката ѝ.

Тримата си хапнаха от плода в сговорно мълчание, прекъсвано от време на време от тихи кискания от страна на Лайза, когато сокът на плода се стичаше по брадичката ѝ и между пръстчетата ѝ. Като я гледаше, Никол си мислеше, че да бъде изцапана е съвсем ново удоволствие за нея.

— Хайде — каза Никол, след като довършиха закуската си. Изправи се и протегна ръка. — Време е да се измием.

Разочарованието замъгли ясните очи на Лайза, когато погледна пътеката, която водеше обратно към котиджите.

— Не. Насам — каза Никол и посочи към тюркоазно то море.

Лайза погледна надолу към изцапаните си със сок шорти.

— Не може.

— Това няма да нарани дрехите ти — каза Никол. Лайза поклати глава. Бени докосна слабичките ѝ рамене.

— Плувай с мен.

— Не може. Татко каза. — Тя си пое дъх толкова дълбоко, че чак раменете ѝ се напрегнаха, после изплю истината и зачака да се случи най-лошото. — Не знам как.

Бени беше толкова изненадан, че не можеше да произнесе и дума. Това, че някой не може да плува, му се струваше толкова необичайно, колкото и някой да не може да ходи. Никол коленичи до напрегнатата Лайза, чието тяло беше стегнато в очакване на неодобрението, от което се страхуваше.

— Плуването е като рисуването, скъпа. Никой не се ражда научен. Но можеш да се научиш, ако искаш. А ти искаш ли?

Лайза погледна океана и каза бавно, със съмнение:

— Изглежда ми ужасно голям.

— Всичко е наред. Ти няма да се мъчиш да го преплуваш целия. Само част от него.

Мъжки смях накара Никол да замръзне на място. Когато хвърли поглед през рамо, видя Чейс да стои в сянката на кокосовите палми. Беше почти на една ръка разстояние, не носеше нищо, освен чифт

черни плувки, които едва покриваха мощната му мъжественост. И се усмихваше.

Видът му ѝ подежда като удар. Тя почти се удави в наплива от чувствени спомени и усещания. Беше докосвала мускулите и гладката кожа на този мъж, беше го държала в прегръдките си, беше го почувствала да се движи вътре в нея.

И не беше успяла да му достави никакво удоволствие.

Никол се изчерви, после силно пребледня. Мълчаливо се помоли тя да е единствената, която е забелязала това. Огледа се наоколо като подивяла. Нямахше как да се измъкне незабелязано.

Чейс се престори, че не забелязва паниката ѝ. Беше я очаквал. Онова, което не беше очаквал, беше красотата ѝ на слънчевата светлина, макар по нея да бяха полепнали сок и пясък. Кристалните му сиви очи се възхищаваха на сплетената ѝ огнена коса, на златистата ѝ кожа и, преди всичко, на гъвкавостта на силното ѝ тяло. Макар банският ѝ костюм от две части да беше скромнен според стандартите на тропиците, той разкриваше чувствените извивки на тялото ѝ. Искаше да погали с длани, а после и с устни, всяко скрито ъгълче.

Беше забелязал моменталното чувствено одобрение в погледа ѝ, когато го беше видяла. Забеляза също така изчервяването ѝ и желанието ѝ да избяга.

— Татко! — Лайза скочи и се хвърли в прегръдките на Чейс. После усмивката ѝ се стопи. — О, забравих! Много съм мръсна.

Тя се отблъсна от гърдите му и го погледна с широко отворените си очи, очевидно очакваше, че и той ще изрази неодобрение.

— Така ли? Къде си изцапана? — запита той, огледа я внимателно, но се направи, че не забелязва петната от сока и от зеленината, която я беше докосвала, докато беше бягала по пътеката. — На мен ми се струва, че няма никакви пречки да те прегърна. — Той се усмихна, притисна я до себе си и целуна лепкавата ѝ буза. — Ммм — каза той и облиза устните си. — Има ли още от този кокосов орех за мен?

Цялото лице на Лайза засия. Тя се усмихна и подаде и другата си бузка. Той я целуна звучно, за да демонстрира одобрението си. Тя се усмихна, уж тайно, и зарови глава в гърдите на баща си, отново добила увереност в себе си.

— Мама винаги ми се ядосваше, когато се изцапвах — призна Лайза.

Чейс заговори спокойно, въпреки гнева, който избухна в него.

— Така ли? Е, аз не съм майка ти. Мисля, че децата трябва да играят на воля, да се цапат и след това — да се къпят.

Над главата на дъщеря си Чейс гледаше как Никол коленичи с грациозността на танцьорка и започва да прибира останките от закуската. Без да каже и дума, тя напъха плодовете и салфетките в кошницата. След няколко минути се изправи с грация, от която секваше дъхът и която той всеки път трябваше да види, за да повярва, че е възможна. Когато тя извади хавлията, за децата стана ясно, че Никол си тръгва.

— Няма ли да ме научиш да плувам? — Въпросът на Лайза към Никол прозвуча невинно и умолително. Тя дори престана да прегръща баща си.

Никол с мъка се усмихна.

— Татковците са за това.

— Аз — каза Бени. Той пристъпи съвсем близо до Лайза, с което мълчаливо показва, че с радост ще ѝ помогне.

Като се усмихна с лъчезарна, но празна усмивка, Никол пое по пътеката нагоре по хълмовете.

— Не можеш да имаш по-добър учител от Бени, Лайза. Той е научил всички риби в лагуната как да плуват.

Лайза ококори очи и погледна в ясните, тъмни очи на Бени.

— Вярно-вярно?

Много мъдро, той се усмихна, но нищо не каза. Чейс остави Лайза на грубия черен пясък и каза на Бени:

— Заведи я до водата и ѝ позволи да намокри краката си. Само краката.

Бени кимна сериозно.

— Крака.

Чейс разроши косата на Бени и стисна одобрително крехкото му рамо.

— Ще дойда при вас веднага щом с Никол изясним някои подробности по работата върху новата книга.

Децата не изчакаха, за да чуят дали той ще каже нещо друго. Ръка за ръка, те затичаха към топлата и леко пенеща се вода.

— Само краката! — извика Чейс отново.

— Разбира се-разбира се! — казаха двете деца едновременно, без дори да погледнат назад.

Чейс гледа след тях достатъчно дълго, за да види как Бени принуди Лайза да спре и застана пред нея, така че, за да се намокри, тя трябваше да го заобиколи.

— Харесва ми стилът на това момче — каза Чейс тихо и се обърна към Никол.

Нямаше търпение да оставят първите, тромави и безсмислени, фрази зад себе си. Трябваше да намери начин да я накара да разбере, че всичко е наред с нея. Че вината е изцяло негова. Изцяло.

Но когато се обърна, зад него нямаше нищо, освен безлюдната градинска пътека и палмовите дървета, които се полюляваха леко под нежната ласка на вятъра.

ГЛАВА 25

Стана четвъртък вечер, преди Чейс да успее да говори с Никол.
— Вечно ли ще бягаш? — запита я той тихо.

Тя се обърна към него толкова рязко, че почти загуби равновесие. За миг се почувства така, сякаш белите ѝ дробове бяха натясно, обградени с железни решетки, които не ѝ позволяваха да диша. После въздухът се върна с мъчителен спазъм, а с него по бузите ѝ изби силна руменина, която тя не можеше да контролира, колкото и да се опитваше.

Разговорите в клуб „Кипюка“ замряха и любопитните погледи на хората се насочиха към Никол и Чейс. Макар нито един от тях двамата да не беше споменавал и дума на когото и да било, освен на Дейн, някак си, хората бяха заключили, че нещо се е случило между недосегаемата Пеле и завоевателя на женските сърца, дошъл от континента.

Клюки, свързващи Никол с някой новодошъл, бяха разнасяни и преди, но тя бързо беше сложила край с едно-единствено пренебрежително свиване на раменете. Но този път не беше успяла да се справи по същия лесен начин. Знаеше, че изглежда толкова бледа и напрегната, колкото и се чувства.

— Упражненията са добри за теб — каза тя и сви рамене, като избягваше погледа на Чейс.

— Тогава да се упражняваме заедно.

Никол пребледня още по-силно, ако това беше възможно.

— В планините — каза той с престорено спокойствие.

Мразеше начина, по който тя трепваше, стараше се да стои подалеч от него. След като я беше дебнал почти пет дни само за да усеща как тя се изплъзва като огън измежду пръстите му, настроението му не беше точно ведро. А съзнанието за това, че вината за сегашното ѝ поведение е изцяло негова, не го караше да се чувства по-добре. Просто гневът му нарастваше непрекъснато. Досега не знаеше, че

спомените могат да причиняват толкова остра болка — както лошите, така и добрите.

Споменът за Никол го преследваше. А самата тя го избягваше.

— Илюстрациите, помниш ли? — каза той. — Или си решила да се откажеш от проекта „*Острови на живота*“?

— Не.

Гласът ѝ, също като лицето, беше напрегнат. Точно сега много ѝ се искаше да се беше отказала от проекта, независимо от това, че много се нуждаеше от работата. Не беше осъзнавала колко болезнено ще бъде да се озове отново толкова близо до Чейс. Беше достатъчно лошо да знае всеки път, когато се обърне, че той я гледа с ясните си сиви очи и да знае, че няма да успее да избяга.

Като тази вечер например. Беше хваната в капан, принудена да разменя празни любезни думи с Чейс, докато унижението кара сърцето ѝ да бие бързо, а стомахът ѝ — да се свива. А и трябваше да понеса всичко това под любопитните погледи на колегите си.

Те знаеха. Всичките. Със същия успех би могла да окачи надписи на всеки от стълбовете в клуб „*Кипюка*“.

— В такъв случай да вървим — каза Чейс безизразно. — Направил съм списък на местата, като се започне от кратера и се стигне до океана. Предполагам, че ще са необходими поне две седмици, а най-вероятно дори четири, само за да посетим всеки район.

Никол кимна сковано.

— Ако имаме късмет, ще намерим всичко, от което се нуждаем, на Килауеа — продължи да говори той. — В противен случай ще трябва да се преместим в района на Мауна Лоа. А това би означавало да останем на лагер там поне една нощ. — Той присви очи, като видя ужаса, изписан по лицето на Никол.

— Мислех, че това ще ти хареса — каза той, като се наведе към нея с толкова тих глас, че тя едва го чуваше. — Не знаеш ли, че последното, което бих направил, е да те докосна отново?

Клепачите ѝ трепнаха от безпомощната болка, която изпита. Не беше предполагала, че може да е толкова жесток, че отново да спомене за сексуалните ѝ недостатъци. И то на обществено място.

Когато Чейс видя как устните ѝ побеляват, чу ехото на собствените си думи и осъзна, че е постъпил погрешно. Ужаси се, че

тя отново ще избяга, затова постави длан на ръката ѝ и заговори изключително тихо.

— Не исках да кажа... По дяволите, като жена, ти си съвсем наред — каза той. — Имах предвид...

Тя се извърна, с което пренебрежително го прекъсна.

— Никол.

Когато тя се спря и бавно се извърна отново към него, Чейс почувства любопитните погледи на хората в клуба да пълзят като досадни насекоми по кожата му. Беше все същото от понеделник — хората се държаха така, като че ли той и Никол живееха в центъра на сцена и играеха собственото си „аз“ пред тълпата.

Онова, което истински го безпокоеше, беше, че Никол страда повече от него от това внимателно вглеждане в личния им живот. Преди онази нощ, тя се беше шегувала с хората, с които се срещаше, и отказваше предложенията на всички мъже с усмивка. От приятелите си — мъже и жени — беше получавала радостни усмивки при всяка среща, потупване по рамото, дори бърза прегръдка, ако не се бяха виждали известно време.

Сега беше различно.

Всеки мъж, който беше в клуб „Кипюка“ миналата неделя вечер, изглежда, знаеше, че Никол е достъпна като всички други жени. За по-голямата част от мъжете това означаваше просто да я гледат замислено, да се опитват да я подредят в нова за нея категория, а после напълно да забравят за нея.

Но някои мъже не забравяха. Те се държаха така, като че ли тя беше гола. Защото очакваха, че накрая ще имат успех, те я преследваха открито и безмилостно — както никога преди.

Чейс разбираше какво точно се случва и защо. Дотогава, докато дебнещите мъже бяха сигурни, че Никол не спи с никого, те приемаха отказа ѝ спокойно, особено когато тя си правеше остроумни шеги с техните опити. Но това се беше променило. Сега мъжете усещаха, че тя е била в леглото с Чейс Уилкокс.

Целомъдрието и чувството за хумор бяха щитът и оръжието на Никол срещу най-настоятелните мъже. Макар Чейс да не беше го искал, той я беше лишил от защитата ѝ в неделя вечер. Сега тя беше изложена на хорските погледи. Уязвима. Онова, което преди беше проява на чувство за хумор, сега беше просто лоша шега.

Да знае това, не беше леко за Чейс. Гневът му нарастваше дори още повече. Но той не можеше да промени нищо в мъжката природа, нямаше как да защити Никол. Не и докато тя бягаше от него при всяка удача й се възможност.

Той не можеше да реши кое го кара да се чувства неловко — фактът, че тя го избягва, мъжете, които я преследваха, както ловджийски кучета гонят ранен заек, или пък приятелите й мъже, които сега тя избягваше.

За Никол вече нямаше приятелски потупвания по рамото, кратки разговори, не съществуваха чувството, че е приятел сред приятели. Дейн много пъти беше споменавал за нейното отдръпване пред Чейс. Другите сигурно също бяха забелязали.

Чейс не знаеше дали тя просто не може да понася повече да бъде докосвана или пък се страхува да не би да изглежда така, все едно кани мъжете около себе си да проявяват повече от обикновено приятелство. Всъщност, причината нямаше чак толкова голямо значение, защото резултатът беше същият. Тя се държеше на разстояние от онези, които й се струваха опасни. Единствено това в цялата тази ситуация караше Чейс да се чувства по-добре. Колкото повече научаваше за Никол, толкова по-ясно разбираше колко пълно е било заблуддението му и колко жестоко е постъпил с нея.

Трябваше да сложи край на бягането й от него. Защото това не беше добре за нито един от двамата им.

— Трябва да вземем решение за рисунките — каза той.

— Направи списък на растенията, които искаш да бъдат илюстрирани и на кои стадии на развитие ги искаш — каза тя безизразно. — Каж ми къде и кога ще имаш нужда от мен. Ще бъда там.

— Тук. Сега. Трябва да поговорим. Не може по вече да продължава така.

За първи път Никол срещна погледа на Чейс. Очите му бяха студени, металически, сребристи. Стомахът й се сви, когато разбра, че няма място на света, където би могла да се скрие.

— Хей, малка моя приятелко! — извика Фред, който седеше няколко маси по-нататък. Той дойде зад Никол и я прегърна, точно под гърдите. Почти ги докосваше. — Търсех те.

Тя се опита да отстъпи, да се отдалечи от Фред на такова разстояние, че той да не може да я докосва. Той стегна прегръдката, притисна я към себе си. Дори притисна бедрото си в нейното.

— Кога ще ме научиш да танцувам секси?

— На трийсети февруари, точно както обещах — каза тя с надеждата, че само тя усеща колко напрегнат е гласът ѝ.

Някога Фред щеше да я пусне със смях и с поклащане на главата. А сега просто се притисна още по-плътнo, още по-интимно в нея. Тя се опита да отблъсне ръката му, без да прави сцена. Той не отстъпи, а отново притисна бедрото си в нейното.

— Приятелко моя, напрежението, което се таи в мен, не може да чака толкова дълго — каза той. — Разбираш ли какво имам предвид?

Тя усети ужасната напрегнатост в тялото на Чейс, като че ли нервите ѝ бяха съединени с неговите. Чувстваше се като в капан. Нито секунда повече не можеше да понася да бъде докосвана от този самоуверен и прекалено нетърпелив учен.

— Край на шегите — процеди тя през зъби. — Пусни ме!

— На луд ли ти приличам? Забавното тъкмо за почва. — Дланта на Фред леко я погали от ребрата до талията и обратно. — Ще те науча на няколко хоризонтални движения, които...

Чейс го удари силно под брадичката.

Думите на Фред прекъснаха по средата, а въздухът му излезе на пресекулки от изненада и болка. Чейс отстрани ръцете му от Никол и безмилостно ги изви, като спря тъкмо навреме, за да не ги счупи.

Тя незабавно отстъпи, така че другият мъж да не може да я докосне.

Със студена усмивка, Чейс хвана ръцете на Фред и ги стиска силно дотогава, докато лицето му не пребледня толкова, колкото миг преди това беше лицето на Никол.

— Знаеш ли — каза Чейс уж весело, като гледаше Фред извънредно внимателно, — през последните няколко дни наблюдавам поведението ти. Дръж се прилично или ще те изпратя в болницата.

Фред издиша рязко, когато Чейс освободи пръстите му. Протегна внимателно ръце, погледна от Никол към Чейс и обратно.

— Реших, че си приключил с нея — измърмори Фред.

— Погрешно си заключил — каза Чейс тихо, но гласът му трепереше от сдържан гняв. — Всеки мъж, който иска да я докосне,

по-добре да чака писмена покана. От нея. Предай съобщението ми, човече, иначе планината ще бъде засипана със счупени ръце.

Фред се поколеба, протегна отново ръце, после сви рамене.

— Значи на трийсети февруари — каза той и хвърли колеблив поглед на Никол.

— Разбира се — каза тя, но едва чуто.

Когато Фред се обърна, тя потрепери, неспособна повече да съдържа чувствата си.

— Добре ли си? — запита Чейс тихо.

— Чувствам се чудесно — каза тя, но думите ѝ дойдоха прекалено бързо, прозвучаха прекалено необмислено. После прошепна безпомощно: — О, Господи, мразя да бъда притежание на някой мъж!

Чейс си спомни какво беше казала тя за брака, за това, че жената е притежание на мъжа. От това му прилоша и, същевременно, у него отново се насъбра гняв. Беше готов да потроши всичко в клуба, просто заради удоволствието от физическото усилие. Но клубът не заслужаваше гнева му повече от Никол.

— Да изчезваме отгук — каза той, стиснал силно устни. — Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от глътка свеж въздух.

Никол се препъна няколко пъти, когато тръгна неуверено към вратата. Обичайната за нея грация беше изчезнала.

— Ще те хвана за ръката — предупреди я Чейс тихо.

— Аз... — Тя отново се спъна.

Когато я хвана, просто за да я подкрепи, видя доктор Вик съвсем близо до тях.

— Никол? — запита доктор Вик загрижено. — Добре ли си?

Тя успя да се усмихне.

— Просто съм малко уморена.

Ученият изглежда свирепо Чейс. Той му върна погледа. Беше прекалено ядосан, за да бъде дипломатичен с по-възрастния професор.

— Извинете ни, сър. Реших, че малко свеж въздух ще помогне на Никол. В клуба е прекалено задушно тази вечер.

— Хм, да. Фред е един от най-умните и най-добрите ни учени, но може да бъде малко, хм, досаден. Ще говоря с него по въпроса. Мога да прекратя тези неща в работно време, но...

— Боби и аз ще се погрижим за клуба — каза Чейс безизразно. — Просто кажете на мъжете от лабораторията, че сексуалният тормоз

все още е престъпление.

— Кой още, освен Фред? — запита доктор Вик и погледна тъжно Никол.

— О, лесно ще ги разпознаеш — каза Чейс с невесела усмивка. — Те ще обикалят около нея, ще я дебнат като плячка.

Въпреки чувството за опасност, което се излъчваше от Чейс, той държеше Никол внимателно и нежно, докато ѝ помагаше да стигне до вратата. Да, хватката му беше нежна, но все пак не беше възможно тя да се изтръгне от ръцете му. Беше готов да чака, колкото е необходимо, но все пак да разговаря с нея. Избягването на този момент нямаше да ѝ помогне, а и на него, повече от сигурно, не му се отразяваше добре.

В мрака, мълчаливо, Никол и Чейс стояха току пред полуотворената странична врата на клуба. Бяха в малък заграден двор, който свършваше с алея. Почти не съществуваше възможност някой да ги обезпокои. Страничната врата водеше към кухненските и сервизните помещения на клуба, а всички, които работеха там, вече бяха влезли и заели работните си места.

Мъгла се беше спуснала от облаците и бе обгърнала плътно малкото дворче. Никол я усещаше като през стъкло — хладина, по-скоро предчувствана, отколкото усещана. Сега, когато на бягането ѝ от него беше сложено край, тя изпитваше странно облекчение, от което почти ѝ се виеше свят. Не изпитваше дори необходимост да влезе вътре, за да избяга от дъжда. Предпочиташе да се намокри, но да бъде на спокойствие, отколкото да бъде на сухо, но изложена на любопитните погледи на хората в клуба.

Чейс съблече якето си и наметна раменете ѝ. Тя го погледна, а лешниковите ѝ очи изразяваха нескрита изненада.

— Това не е необходимо — каза тя тихо. — Свикнала съм с дъжда. Дъждът на Хаваите е като слънчевата светлина. Топъл.

— Все пак вземи го.

Тя усети гнева, който се таеше под привидното му спокойствие. С тихо проклетие той прокара длан през косата си. Сега, когато най-после беше насаме с нея, не знаеше откъде да започне.

„Как да запиташ една жена учтиво, не арогантно, защо е спала с теб?“

Не му хрумна никаква блестяща идея.

„Учтивостта да върви по дяволите.“

— Защо си легна с мен? — запита той направо.

Никол подложи лицето си на дъжда, приемайки го точно така, както приемаше факта, че трябва да избяга толкова надалеч, колкото може, без да загърби всичко, което обича. Не, нямаше да направи това. Нито един мъж не заслужава такава жертва. Дори Чейс Уилкокс.

— Тогава идеята ми се виждаше добра. — Тъглчета на устните ѝ се извиха надолу в горчива усмивка.

— Това не е отговор.

— Какво те интересува? Няма да се случи отново. Това ли те притеснява? Че може би очаквам нещо от теб? Не, не очаквам. Всичко, което искам, е да възвърна спокойствието си.

— Това не е...

— Не — каза тя, прекъсвайки го. — Ти реши, че преследвам Дейн. Не беше вярно. Ти се извини. Аз приех извинението. И това е краят на историята.

Чейс поклати бавно глава.

— Но не всичко е приключило още — каза той. Гласът му беше напрегнат, криеше заплахи. — Аз те нараних жестоко. И все още те боли. Искам да те... излекувам.

Никол затвори златистите си очи и се опита да не мисли за нищо. Въобще за нищо.

— Това не е възможно. Не можеш да излекуваш труп.

— Какво? — запита Чейс, разтърсен до дън душа.

— Ти посочи, че съм като труп в леглото. Труповете не ги лекуват. Погребват го и после всеки си тръгва по пътя. — Тя го погледна с очите си с цвета на старо, разтопено, злато. — Така че, върви си по пътя, доктор Уилкокс. Аутопсията свърши, словото беше произнесено, гробът е покрит с пръст...

— Престани! — прекъсна я той рязко, с дрезгав глас.

Макар и трудно, тя преглътна горчивите думи, които напиреха на езика ѝ. След минутка си пое дълбоко, накъсано, дъх и обви тялото си с ръце като да ѝ беше студено.

Чейс я гледаше с измъчени, сребристи като луната, очи и чуваше ехото на думите ѝ и се опитваше да ги свърже с колебливата в леглото Никол, която му беше благодарила, че не ѝ е причинил болка.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб, преди да дойдеш на Хаваите? — прошепна той дрезгаво.

Тя затвори очи, но не каза нищо. Много нежно, той положи длани на раменете ѝ. Но усети как цялото ѝ тяло излъчва отхвърляне, неодобрение.

— Не си се срещала с нито един мъж, не си била по петите на Дейн, а с мен беше повече уплашена, отколкото страстна. — Дланите на Чейс се стегнаха леко около раменете ѝ. — Защо го направи, Никол? Защо спа с мен?

— Отдай го на разюздан морал. Аз съм курва.

— Глупости!

Тя отвори очи. Те бяха ясни и студени.

— Но ти виждаше точно това в мен, когато и да ме погледнеш. И точно това доказах, когато отидох в леглото с мъж, когото познавах само от три дни. Както ти каза на Дейн, не бях образец за добродетелност...

— Не го прави — прекъсна я Чейс с тих глас, но с подчертано предупредителна нотка.

— Какво?

— Не използвай моите думи като ножове против себе си.

— Но те вършат толкова добра работа. Истината е такава. Реже като нож.

Сега той затвори очи, отвратен и ядосан на всекиго и всичко, но най-много на себе си.

— Тогава ги използвай срещу мен. Аз направих грешка, не ти.

— Ти реши, че съм толкова гореща, колкото е косата ми — каза тя. Устните ѝ отново се извиха надолу, когато си спомни думите на един друг мъж, други ножове, които разкъсваха тялото ѝ.

„Единственото горещо нещо у теб е косата ти.“

— Аз вярвах, че ти преследваш Дейн — каза Чейс, едновременно ядосан, но и много търпелив, защото искаше на всяка цена да накара Никол да разбере, че вината е негова, не нейна. Нямаше нужда тя да изглежда толкова унила, толкова уплашена — жена, която очаква отново да я наранят.

— Не, не преследвах Дейн — повтори глупаво тя. — Не преследвах никого. Докато не се появи ти.

— Вярвам ти, Никол. — Той видя изненадата, изписана на лицето ѝ.

— Аз... Добре — каза тя. — Добре. И това е нещо.

— Наблюдавам те, откакто ние... От онази сутрин. И виждам как се чувстваш и до какви усложнения в живота ти доведе това.

Онемяла, Никол подложи лицето си на дъжда и зачака той отново да ѝ каже, че се е провалила като жена.

— В обсерваторията не обръщаш внимание на нито един мъж — каза Чейс. — Не обръщаш внимание и на сексуалните им намеци, не им позволяваш да се доближат и на инч до теб. Но позволяваш на някои женени мъже да те докосват. Някоя и друга прегръдка, потупване по рамото или по ръката, топла усмивка. Защо? Защо те, а другите мъже — не?

— Ти сам го каза. Те са женени. Безопасни.

Чейс си помисли за Боби Камехама и се усмихна невесело.

— Невинаги, Никол. Невинаги.

— За мен те са безопасни! Аз никога не бих... — Гласът ѝ изневери под натиска на напрежението и тя застина неподвижно.

Нуждата да избяга, да се скрие, беше толкова голяма, че дори поемането на въздух беше мъчително, след като толкова дълго беше съдържала дъха си. Разбираше към какво се стреми Чейс. Той искаше да я накара да си признае, че го е пожелала. И тогава пълният ѝ провал като жена щеше бъде още по-унизителен.

Не знаеше дали ще може да понесе да го чуе още веднъж от неговите уста.

В следващия миг разбра, че няма да може.

И все пак, не можеше просто така да избяга. Ръцете му се бяха плъзнали от раменете ѝ и сега обхващаха китките ѝ. Той вече леко, но настоятелно, я принуждаваше да свали ръцете си свободно край тялото, а не да се обгръща в стремежа си да се защити. Ако се опиташе да се отмести дори на метър от него, силните му пръсти щяха да се сключат, да я заставят да остане на мястото си.

Нямаше как да избяга.

Беше хваната в капан.

ГЛАВА 26

Чейс си пое внимателно въздух и се замисли над онова, което беше казала Никол. Трябваше да бъде сигурен, че правилно е разбрал смисъла на думите ѝ. Вече знаеше колко силна болка ѝ причинява с неправилната си преценка. Не искаше да я наранява повече. Не мислеше, че ще може да го понесе.

— А неженените мъже? — запита я той тихо — Избягваш ги, защото не са безопасни?

Тя вдигна рязко рамене. Нивото на адреналина в кръвта ѝ се покачи и все пак не можеше да побегне, да се скрие. Трескаво затърси в ума си скрити оръжия, причини, нещо, каквото и да е, което би могло да го накара да я остави сама.

И изведнъж ѝ хрумна. Думите бяха оръжия. А най-смъртоносното от всички оръжия беше истината.

Тя трябваше да знае. Истината за нейния собствен провал като жена я беше съсипала — беше като река от разтопена лава, която помита и изгаря всичко по пътя си, а после покрива дори пепелта с дебел пласт скали.

Но тя беше оцеляла.

И дори беше разчупила скалната си черупка, за да се подадат отново колебливите листенца на приятелството, да попива отново привързаността на хората, така както съживеното растение попива топлия дъжд и тропическата слънчева светлина.

— Доколкото мога да разбера — продължи да говори Чейс тихо и нежно, — не си предпочела никой друг мъж в целия щат Хавай, така че, отговори ми, защо спа с мен?

Никол потрепери и извърна лицето си от него уж за да погледне малката градинка.

— Аз самата съм се питала поне по сто пъти на ден — прошепна тя, с което му каза такава част от истината, която беше известна и на нея.

— И?

— Много е просто. Имам истински талант да се доверявам на истински копелета. Ти си вторият такъв случай, виждаш ли.

Той си пое рязко дъх. Погледът му започна да изучава лицето ѝ. Болката подчертаваше скулите ѝ и правеше очите ѝ да изглеждат потъмни. Устните ѝ отново се движеха, но тя говореше толкова тихо, че той едва я чуваше. Наведе се внимателно към нея.

— Не, това не е съвсем вярно — прошепна тя, заслушана в собствените си мисли.

Започваше да се учи на нови чувства. Например, на гняв. Беше сгрешила, че се довери на Чейс, но това не му даваше право да я съсипва.

— Ти си различен от бившия ми съпруг — каза тя. — Сравнен с теб, Тед е законен син на джентълменското общество. Той беше просто нетърпелив с мен и груб към недостатъците ми като жена. А твоята жестокост е по-лоша, тя наранява дори душата ми.

Тя отново погледна Чейс. Лицето ѝ беше толкова спокойно, колкото думите — пропити с горчивина.

— Надявам се, че жестокостта ще нарани и теб — допълни тихо тя.

— Никол — отговори шепнешком той, проумял единствено болката ѝ. Едва сега съзнаваше, че да стане негова любовница ѝ е струвало много повече, отколкото би могла да си позволи. Несъзнателно погали меката плът от вътрешната част на ръката ѝ — жест, с който искаше да я окуражи, да я успокои, да ѝ достави удоволствие.

— Не — прошепна тя и потрепери.

Тялото ѝ изведнъж се съживи, усети, че Чейс, толкова опасен, е близо и дори протяга ръце към нея. Да, той беше готов отново да я изгори. Ръката му беше силна и твърда, нежна, въпреки горещината, която буквално струеше от него.

— Не ме дразни с онова, което не бих могла да понеса — каза тя, а гласът ѝ трепереше. — Въпреки предишния ми опит, наскоро пак открих, че не съм мазохистка.

— Знам. Ти си създадена за удоволствие, не за болка.

Докато говореше, той бавно погали ръката по цялата ѝ дължина. Видя как очите ѝ се разшириха от изненада и шок и почувства как

топли вълни преминаха в отговор през тялото ѝ. Долови реакцията ѝ толкова ясно, все едно че неговото тяло трепереше, не нейното.

„Години наред тя е отблъсквала всички мъже, а ето че тръпне при моето докосване.“

Осъзнаването на този факт накара желанието да пламне в него. Силата на това желание отново го изненада. През целия си живот не беше изпитвал подобно нещо, с изключение на нощта, в която беше принуден от огромната си нужда да я вземе набързо, още преди да я е опознал.

И дори преди да е опознал себе си.

Нямаше да допусне тази грешка отново. Тя е била наранявана прекалено много пъти и, въпреки логиката, въпреки горчивия си опит, се беше обърнала към него за помощ, с желанието да бъде излекувана. Той никога не би я наранил отново. Беше все едно да нарани себе си. Следващия път, когато я вземе в прегръдките си, ще бъде, за да я излекува наистина. И това щеше да се отнася и за двамата. Той също трябваше да бъде излекуван.

Бавно, Чейс наведе глава и в същото време вдигна китката на Никол към устните си. Кожата ѝ беше мека и нежна като коприна, хладна, въпреки бясното преганяване на пулса ѝ, който се усещаше в нежните кръвоносни съдове. Като че ли тя беше цвете, поднесено до устните му, за да вкуси от нектара му, той притисна езика си до мястото, където пулсът ѝ туптеше, и нежно склучи зъби от вътрешната страна на китката ѝ.

Дъхът на Никол спря. Искаше да избяга далеч от неговата чувственост. Искаше да се удави в чувствеността му. Тръпнеца, тя се олюля, хваната в капан между двете противоположни чувства.

— Този път, когато правим любов, ще бъда добър с теб — каза той с дрезгав глас. — Този път ще ти дам удоволствието, което заслужаваш.

Желанието и страхът се бореха за контрол над нея. Страхът победи. Опита се да освободи китката си. Той беше прекалено бърз, прекалено силен.

— Да правя любов? — запита тя недоверчиво, а гласът ѝ трепереше. — Ти луд ли си?

— Вече не. — Чейс проследи снопчето вени на китката ѝ с върха на езика си като облиза дъждовните капки и се наслади на

неоспоримия ѝ вкус на жена. — Дай ми още един шанс, сладка танцьорке. Има толкова много неща, които можем да споделим един с друг.

— Аз нямам нищо, което бих могла да дам на един мъж. Попитай бившия ми съпруг. О, Господи, за какво ли се безпокоя? Попитай себе си!

Никол успя да се освободи и изтича обратно в клуба. Чейс би могъл я спре, но беше прекалено шокиран от думите ѝ. Дълго време стоя, без да помръдне, без да забелязва дъжда, който беше намокрил ризата му и тя беше залепнала за гърдите му. Мократа пола лавалава пък беше залепнала за бедрата му.

„Нямам какво да дам на един мъж. Попитай бившия ми съпруг. Попитай себе си!“

Чейс искаше да може да забрави жестокото си отношение към Никол. И като жена. Но не можеше. Чувството за вина го разяждаше като киселина. Дори по-лошо. Беше предизвикал чувство за вина и у нея, което също я разяждаше. Тя му вярваше. Връхлетя го вълна от болка — толкова силна, че го накара да направи измъчена гримаса. *„Исусе Христе, тя ми е повярвала.“*

Ако тя беше куртизанка, думите му щяха да бъдат толкова истина, колкото бяха жестоки. Но тя не беше професионална играчка. Тя беше жена, която беше научена да вярва, че няма какво да предложи на един мъж.

Сега, когато знаеше това, мнението му за всичко, станало в онази нощ, се промени. Отговорът на тялото ѝ беше щедър и сладък и тръпнещ от неизпитана, но възможна чувственост. Потенциална чувственост, на която той първо не беше обърнал внимание, а впоследствие ѝ се беше присмял.

Потенциална страст, за която сега беше готов да убие човек, само и само тя отново да му я предложи.

— Тя изпусна това — каза Боби лаконично.

Бавно, Чейс фокусира погледа си в мократа от дъжда стена на клуба. Боби стоеше на прага и държеше непромокаемо яке в огромната си ръка. Стоеше там и гледаше как болката изопва чертите на Чейс.

Чейс автоматично протегна ръка да вземе якето си. Но Боби дръпна ръката си, за да не може той да го достигне.

— Стой далеч от нея, кучи син такъв.

— Не. — Той си пое дълбоко дъх и каза доста рязко и грубо: — Не мога. Не заставай на пътя ми, Боби. Двама наранени хора са достатъчно.

След миг, другият мъж се усмихна странно и подхвърли якето на Чейс, след което се отдръпна, за да може той да влезе в слабо осветения клуб.

Помещението беше пълно с хора, потърсили подслон от дъжда, повечето от университета и обсерваторията. Чейс кимна на онези, които познаваше, но не се спря, за да поговори с когото и да било. Боби не го беше забавил много, но все пак достатъчно: Никол вече се беше скрила зад завесата на сцената.

Ядосан, Чейс захвърли якето си на един стол. С все така бързи и гневни движения, той съблече прогизналата си риза, от която капеше вода, метна и нея на облегалката на стола и отиде зад сцената. Зае мястото си зад барабаните и зачака неподвижно, унесен в мъчителни мисли.

„Тя се страхува от мъжете, страхува се от секса и все пак спа с мен няколко дни, след като се бяхме срещнали. Защо ми се довери?“

Дори след като започна да удря бавно, призивно, по барабаните, с което викаше танцьорите на сцената, тези въпроси продължиха да го гризат отвътре. Това придаде особена, рязка нотка на музиката му, като че ли самите барабани задаваха въпроси в нощта.

Когато завесата се вдигна и студентите пристъпиха на сцената, в крилата не се мерна огненият пламък на косата ѝ, готов да избухне в пламъци. Отсъствието на Никол го натъжи, той беше готов да вие от мъка, че ѝ беше причинил болка, вместо да я дари с удоволствие.

„Защо аз не ѝ се доверих?“

Изведнъж си спомни една от снимките на Никол, които беше виждал — жена, застанала на покрития с черен пясък плаж, а косата ѝ — огнена вихрушка, оплела се около нея и лицето на Лайза, усмихващо се между пламъците. Беше държал тази снимка в ръката си и я беше гледал втренчено, беше се смял, докато гърлото не го беше заболяло.

Беше пожелал Никол още преди да я беше видял. Беше я пожелал, преди да е видял сладното ѝ красиво тяло. Беше я пожелал, преди да е видял огнения ѝ танц.

Един-единствен поглед към нейната снимка и той беше решил да внесе хаос в живота си, като веднага замине за Хаваите. Беше си повтарял, че е загрижен за Дейн, защото нито един мъж не може да устои на изкушенията на Никол.

„Дали и с нея е било така? Дали и тя, след като ме е погледнала, ме е пожелала толкова силно, че да дойде при мен, въпреки страховете си?“

Нямаше друг отговор, освен първичния ритъм на барабаните, които пееха мрачно под ударите на дланите му.

„А аз бях толкова сигурен, че Дейн е в опасност. Защо?“

Отговорът на този въпрос беше съвсем прост. Чейс вярваше, че мъж, веднъж видял Никол, е готов да захвърли всичко, за да я има. Ако беше седнал да помисли разумно, щеше да се досети, да разбере, че нито една жена не въздейства на всички мъже еднакво.

Но не беше помислил въобще. Беше погледнал снимката, пожелал жената и почувствал сигурност, че всеки друг мъж ще изпита същото като него.

Един поглед.

Опустошително желание.

Ритъмът на танца струеше от барабаните, но под плетеницата от сложни удари, сянката на трудно сдържаните чувства на Чейс изпълваше помещението. Той толкова много бързаше да вкуси от меда, че беше пречупил цвета и накрая беше вкусил само горчицина, беше причинил само болка.

„Господи, само ако знаех...!“

Звуците излизаха изпод дланите му в безмилостен рев, който изпълваше нощта и извикваше мрак.

Студентите не можеха да издържат на бесния ритъм. Един по един, танцьорите сядаха на пода на сцената, напълно изтощени. Дори не се опитваха да подвикват окуражително на онези, които бяха останали прави, защото не намираха думи, които да могат да изразят болката и съжалението така красноречиво, както ги изразяваха ритмите.

Никол дойде и загледа, застанала в сянката на крилата. Сърцето ѝ биеше толкова диво, колкото и барабаните. Преди Чейс да започне да свири, тя беше казала на Боби, че тази вечер няма да танцува и че ще си отиде у дома.

А после барабаните ѝ заговориха от мрака, казваха ѝ неща, които обикновените думи не можеха да опишат.

И тя нямаше сили да откаже на кипящите от гняв, самота и разкаяние ритми. Те ѝ говореха толкова ясно, свършено. Тя не можеше повече да бяга от техния тъмен, ритмичен и първичен зов.

С бързи движения освободи косата си и пристъпи на сцената. Тих шепот премина през залата. Хората говореха за нея, но използваша другото ѝ, огнено, име.

„Пеле.“

Още от първата стъпка, от първото удряне на пета в дървения под, танцът беше различен. Нямаше бляскави, сърдечни усмивки, нямаше съблазнително извиване на бедрата, грациозните ѝ пръсти не отправяха сладни предложения. Тази вечер тялото на Пеле излъчваше гняв, който беше напълно в тон с дивото недоволство на барабаните. Тя не беше усмихнато момиче, което е решило да танцува дотогава, докато ухажорите му не паднат изтощени на земята. Тя беше ядосана богиня и всяко бързо движение, което правеше, издаваше силните ѝ гневни чувства.

Бърза, грациозна, опасна, неопитомена като огъня, Пеле изпълваше сцената, гореше ярко, предизвикана от зова на барабаните.

Нито барабанистът, нито танцорката забелязаха кога и последният студент се е изправил и е слязъл от сцената. Не видяха как Боби повдигна флейтата към устните си, а после отпусна ръце, преди да е извикал дори една-единствена нота.

Въпреки че Никол отказваше да погледне към Чейс още от първия миг на танца, тя не осъзнаваше нищо около себе си, освен него. Нямаше нужда да го вижда, да поглежда непрекъснато към него. Той живееше в душата ѝ и я изгаряше. Той беше кръвта, която пулсираше диво във вените ѝ. Той беше огънят, който превръщаше тялото ѝ в течно злато.

Чейс почувства, разбра и прие преобразяването на наранената Никол в гневната Пеле. Той я наблюдаваше внимателно, проблясващите му в мрака очи отразяваха и силното разкаяние на барабаните, и ужасните обвинения на жената, която се обръщаше към него с всяко движение на тялото си.

Беше я пожелал.

Беше я взел.

Беше я изгубил.

Знаеше го. Знанието беше като поток лава, който заливаше душата му. Чувства, които не можеше да изрази с думи, пулсираха дълбоко в него, разкъсваха го, търсеха облекчение, освобождение, което нямаше име... И най-накрая намериха това освобождение в гневното избухване на барабаните и на танцьорката, която гореше, без той да може да я докосне.

Танцът продължаваше, ритъмът се усилваше и после пак се усилваше, отделните удари и движения бяха сгъстени до невъзможно малки отрязъци от време.

Някак сякаш отдалеч Чейс съзнаваше, че дланите, които допреди малко го боляха, сега са вцепенени от усилието и не усещат вече нищо, нито дори болка. Знаеше, че трябва да престане, защото иначе кожата му може да се разцепи в неустойимия ритъм на танца.

Но продължи да бие. Изпитваше нужда да даде нещо на жената, която му беше дала толкова много. Това беше нейният танц, нейният миг, нейното време да гори. Съзнателно, той отново ускори ритъма, доведе го до гръмовно, яростно кресчендо, но знаеше, че тя може да посрещне това първично предизвикателство. Въпреки това той беше изненадан от необуздания гняв на танца ѝ. Поддържа този бесен ритъм, докато можеше, после вдигна ръце с тих вик.

Миг преди светлините да угаснат, Никол видя кръвта по дланите му и по барабаните, кръв, която ѝ искаше мълчаливо извинение. Да, мъжът, който я беше наранил така жестоко, както никой друг, както дори бившият ѝ съпруг не беше могъл, ѝ искаше извинение.

„Чейс.“

Неволният ѝ вик беше заглушен от бурята аплодисменти на публиката.

В мрака, незабелязана от никого, Никол трепереше силно и нещастно и с това си отиде цялата магия на танца. Чакаше, макар и несъзнателно, ръцете на Чейс да я обгърнат, устата му да завладее нейната, горещото му силно тяло да се притисне в нейното, да я принуди да извие своето в дъга, да се почувства като напрегната тетива.

Не знаеше дали се страхува от него, или го желае — знаеше само, че трепери като вулкан преди изригване.

Светлините бяха запалени рязко, както ѝ се стори, и я заслепиха.

Сцената беше празна, с изключение на жената с огнената коса и невиждащите златисти очи.

ГЛАВА 27

На следващата сутрин къщата на Никол беше пълна с деца, които се опитваха да се приготвят за катерене в планината.

— Внимавайте! — каза остро Никол.

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, преди Марк Уилкокс да е грабнал отвореното, клатецо се бурканче туршия и да го постави обратно на кухненския плот, по-далеч от ръба. Нито капка марината не падна на пода.

— Добро хващане — каза тя и вдигна палци. — Не знам какво щях да правя без теб.

Той се усмихна доволно. На тринайсет, той вече беше по-висок от Никол, макар още да не беше достигнал мощното телосложение, което костната му структура обещаваеше. Трябваше да изяде още доста храна, за да достигне баща си или пък, което беше още по-голямо предизвикателство, още по-силния си чичо Чейс.

— Хей, дребосъче — каза Марк на сестра си. — Ще си играеш ли още с това фъстъчено масло, или ще го дадеш на някого, който знае как се правят сандвичи.

Сенди направи гримаса на брат си и предаде на друг бурканчето. Знаеше какво ще стане после. Доколкото добре разбираше тя нещата, онова, което брат ѝ щеше да направи с фъстъченото масло, не трябваше да става достояние на всички.

Със спокойствие и безразличие към отвращението на сестра си, Марк си направи огромен сандвич с много слоеве фъстъчено масло и майонеза. Мажеше последователно от едното и от другото, докато хлябът не започна да се огъва под тежестта на слоевете.

Сенди издаваше звуци, които трябваше да подсказват, че ѝ се повдига. А приятелката ѝ Джуди се кикотеше неудържимо. Току-що се беше успокоила, когато Бени дойде, накуцвайки, откъм градината. Обикновено навсякъде го следваха между двама и десетима от братовчедите му, братята и сестрите му, но днес останалите членове на

семейството бяха заминали за Оаху. Но като знаеше, че предстои да си правят пикник в кипюките, Бени си беше останал у дома.

Най-добрият приятел на Марк, Тим, нямаше да бъде с тях, защото имаше възпалено гърло, а майка му не можеше да бъде убедена, че състоянието му се дължи на викане по време на бейзболен мач. Стив, последният от триото, закъсняваше, както обикновено. Щяха да го срещнат на автобусната спирка, ако въобще успееше навреме.

— Пончо? — запита Никол.

Гласчетата ѝ отговориха накъсано, но все пак в хор. Общо взето казаха, че всеки, който се нуждае от пончо, вече си има.

— Манерки? — запита тя. — Автобусни билети?

Още един път се чу хорът от гласчетата.

— Добре, войници. Опаковайте обяда си.

— Лайза? — запита умолително Бени.

Никол не можеше да помисли за Лайза, без да помисли за Чейс. В резултат на това, тя стисна много силно найлоновата торбичка и я скъса. Опита се да запази спокойствие и се помоли никой да не е забелязал треперенето на ръцете ѝ, което показваше, че сърцето ѝ бие лудо.

Миналата вечер, в дългите часове преди да заспи, я преследваше видът на кървящите длани на Чейс. Фактът, че той се намира в котиджа само на няколко крачки от нея, изгаряше съзнанието ѝ — като тих, но непрестанен огън. Усещаше, че нещо се е променило между тях двамата по време на опустошителния танц, но не знаеше какво. Каквото и да беше, то не беше достатъчно да задържи Чейс на сцената, след като светлините угаснаха.

— Сега Лайза живее с баща си — каза Никол внимателно. — А той може би не иска тя да дойде с нас точно днес.

Въпреки че Бени не каза и думичка, разочарованието му беше явно, а това късаше сърцето ѝ. Тя се наведе и топло го прегърна.

— Хайде, отиди у тях, миличък — каза тя и се усмихна, без да откъсва поглед от тъмните очи на Бени. — Изтичай и попитай дали татко ѝ ще я пусне с нас.

— Разбира се, че може да дойде — каза Чейс иззад отворената градинска врата. — Ако и аз съм поканен обаче.

— Чичо Чейс! — извика Марк, очевидно очарован от неочакваното му пристигане. — Велико!

— Сигурно! — каза Чейс сухо. Но гледаше Никол. Тя стоеше, замръзнала в средата на малката си кухничка. — Може ли да дойда с вас?

Никол нямаше как да откаже, дори да ѝ се искаше. А не беше сигурна, че не иска той да е с нея.

— Разбира се — каза тя, после се обърна и започна да пъха пакетиранията храна в чантата.

— Задръж майонезата — каза Чейс на Марк. После сведе поглед към дъщеря си. — Ти не ми каза, че трябва да си вземем обяд.

— Не се налага. Бени е тук.

Момчето се усмихна и посочи раницата си.

— Споделя.

— Сигурен ли си, че има достатъчно и за трима ни? — запита Чейс. — Аз огладнявам доста.

— Виж — каза Бени.

Чейс отвори чантата и видя печено пиле и пресни плодове, кифлички и сурови зеленчуци — достатъчно храна, че да се нахранят четирима възрастни мъже.

— Задръж и фъстъченото масло — каза той на Марк. После се обърна към Никол. — Ако си готова, и ние сме готови.

Тя нищо не каза. Не можеше. Съзнанието ѝ беше още съсредоточено в момента, когато той беше протегнал ръце към раницата на Бени и тя ги беше видяла: пръстите му бяха здраво стегнати в бинтове, а под мазолите, дланите му бяха насинени.

— Господи, чичо Чейс! — каза Сенди, втренчила поглед, впечатлена и ужасена в същото време. — Какво си направил с ръцете си?

Той се усмихна, но малко накриво.

— Играх си с огъня.

— Изгорил си се?

— Чак до костите.

Сините очи на Сенди се разшириха от учудване.

— Сигурно много те боли.

— Да. — После добави тихо: — Но аз нараних огъня много повече.

Само Никол и Лайза чуха думите му. Но само Никол ги разбра. Тя извърна поглед, за да не вижда дълбоките, ясни и сиви като дъжда очи на Чейс. Сведе поглед към пръстите му. Когато вдигна раницата, ръцете му трепереха. Тя все още чуваше безразсъдното му, безмилостно барабанене, което я караше да танцува все по-бързо, да се извисява все повече и повече, издигайки я до ниво, което никога преди не беше достигала. Той приличаше на Бог, беше неумолим.

Но не беше Бог. Беше наранен и кървеше като всички смъртни.

— Окей, банда — каза тя. Това й костваше доста усилия, но успя да запази гласа си спокоен, неутрален. — На коя кипюка ще отидем?

— На Камехамеха Айки! — отговориха всички едновременно, в хор.

Децата обичаха тази потънала в зеленина, скътана кипюка, която се намиреше по средата на склона на Килауеа. Бяха кръстили кипюката „*Малкият Камехамеха*“ заради Бени, който ги беше завел там.

— А ти, Лайза? — запита Никол. — На теб катери ли ти се чак дотам?

— Аз ще й помагам — каза Марк. — Добре ли е така, катеричке малка?

— Аз! — настоя Бени.

— Аз също — каза Чейс. После запита Никол. — Кипюката в активната зона ли се намира?

— Не. Защо?

— Звънчетата по границата на зоната тази сутрин звъняха.

Вниманието на децата беше привлечено на мига. Те знаеха за алармената жица, свързана с всеки сеизмограф във вулканската обсерватория. Всеки път, когато хармоничните трептения траеха повече от десет минути, звънчетата звънваха и казваха, че кипящата разтопена маса се придвижва все по-близо до повърхността на земята.

Преди години движенията на магмата бяха толкова лесно предсказуеми, че алармата въобще не беше необходима. Но през 1975 голямо земетресение в планината беше променило всичко. Планинските пластове се бяха разместили, бяха затворили старите отвори, от които магмата избиваше на повърхността, а не бяха са отворили нови, достатъчно големи и постоянни.

Преди земетресението беше имало четири големи изригвания, предшествани от невидими движения на магмата под повърхността. И

сега съотношението беше запазено. На Големия остров все още продължаваше да се ражда земя, но това ставаше тихо и болезнено, като че ли планината и разтопените скали се бореха против невидими пречки.

И окован в тези свои вериги, Килауеа беше по-малко предсказуем. Някой ден планината щеше да отхвърли ограниченията, защото нищо не би могло дълго да застава срещу невероятните сили, които работеха под повърхността на това райско кътче. И когато Килауеа най-после скъсаше веригите си, огънят на създанието отново щеше да бъде свободен. И тогава фонтани от буйна огнена лава щяха да се издигнат на много футове височина в танц, толкова красив, колкото и могъщ.

— Къде? Кога? — запитаха децата. Като всички други на острова, те искаха да имат места на първия ред за голямото изригване.

— Това вече се е случвало. Не се тревожете — добави Чейс, като видя разочарованието, изписано на лицата им. — Няма да пропуснете нищо. Било е по-скоро разместване на земните пластове, отколкото изригване. — А на Лайза каза: — Това означава, че течната лава така и не е успяла да избие на повърхността. Просто се е промъкнала през пролуките в солидните твърди скали отдолу.

Марк издаде звук на отвращение.

— Още един път лавата се е проявила като страхливка. Господи, ще остареея и побелея, преди да видя истинско изригване.

Чейс се засмя.

— Съмнявам се. Само след няколко седмици ще се случи нещо, защото горещият басейн отдолу ще бъде пълен. Готов съм да се обзаложа.

— Татко няма да ми разреши да се обзалагам — каза Марк възмутено.

Никол успя да сдържи смеха си и погледна часовника си.

— Хайде, войници. Пеле и вулканите не чакат нито един мъж.

— А какво ще кажеш за жените? — запита безцеремонно Чейс.

— И тях не чакат — каза Марк. — Пеле е богиня. Боговете нямат търпение със смъртните. И е по-добре Стив да побърза.

ГЛАВА 28

Стив успя, тичайки, да се изравни с тях на автобусната спирка. Децата седнаха по две на седалките и Никол се намери до Чейс. Тя се сви в ъгъла и остави достатъчно място за двама мъже с неговите размери. Но Чейс нарочно седна по-близо.

По време на пътуването децата се обзалагаха (на фъстъчено масло срещу майонеза) кога точно планината ще избухне. Гледаха през прозорците, за да видят изригващата лава навреме, а после да могат да си хапнат от залозите.

Както обикновено, върхът на Килауеа беше потънал в облаци и цветни дъги, с което казваше на децата, които живееха в мократа половина на острова, онова, което те вече знаеха: че ще вали. Валеше почти всеки ден, но за кратко. Децата от острова приемаха този дъжд така, както децата от континента приемаха слънчевата светлина, снега или пък смога.

По време на пътуването Никол слушаше веселото бърбрене на децата, но с цялото си сърце желаше да не усеща така осезателно присъствието на Чейс до себе си, да не се вълнува от допира до мускулестото му бедро, което се притискаше силно в нейното всеки път, когато автобусът завиеше рязко. А, изглежда, пътят се състоеше само от резки завои. Първия път, когато почувства горещината на кожата му да изгаря нейната, тя беше трепнала и се беше свила — все едно, че беше докоснала разтопена лава. Втория път, когато кракът му се притисна към нейния, тя пак трепна, но не толкова мъчително и силно.

До петия път, вече беше успяла да наложи контрол над тази своя реакция, но не можеше да овладее лекия трепет, когато помислеше за бедрото му.

Точно малко над средата на леко извиващия се нагоре склон на Килауеа, автобусът спря, въпреки че на това място нямаше спирка, за да могат те да слязат. Оттам една почти невидима пътечка водеше към любимото на много хора място за пикник. Бени ги поведе по пътечката

и те го последваха, но скоро всякакви признаци за път се стопиха, погълнати от огромните папрати, храсти и извисяващите се над всичко дървета охайа.

Веднага щом мястото за пикник остана зад тях, те се разпръснаха като отбор катерачи. Бени продължавате да води. Марк беше трети в колоната, зад Лайза. Останалите момичета следваха Марк, а Стив вървеше много близо зад тях, готов да им помогне, ако стане нужда. Никол вървеше най-отзад, за да държи под око всичко.

А Чейс вървеше по петите ѝ и буквално дишаше във врата ѝ.

Докато си пробиваха път през гъстата зеленина и внимаваха заради трудния терен, тя се опитваше да не мисли за присъствието му точно зад себе си. Понякога успяваше, но повечето пъти — не. Кожата ѝ тръпнеше от женска чувственост, която за нея беше нещо ново и прекалено възбуждащо. Тя си казваше, че това е просто номер на слабите ѝ нерви. Но сама не си вярваше. Когато човек е нервен, обикновено му е студено, а не горещо.

Въпреки че всъщност не съществуваше пътека, която да следват, никой не се тревожеше, че могат да се губят. Бени имаше ненадминато чувство за ориентация, нещо като триизмерна памет, която му позволяваше да вижда и да запомня горски знаци, които бяха невидими за останалите. След първите няколко изкачвания в планината всички се отпуснаха и започнаха да му се доверяват без резерви.

Чейс, който беше чувал за ясновидската дарба на Бени по отношение на природата, не се опитваше да запомни пътеката. Тъй като нищо в околността не се променяше видимо, той се наслаждаваше на гледката непосредствено пред себе си.

Краката на Никол бяха дълги и грациозни, силни и гладки. Той помнеше колко приятно беше чувството за тази нежна кожа, допряна до неговата. Споменът беше толкова жив, че той почти се зарадва, когато ходът на мислите му беше прекъснат от веселия глас на Марк.

— Хайде да си разменим няколко анекдота, свързани с морето!
— извика момчето през рамо.

Всички деца ахнаха в радостно предвкуσαμε. Веселбата започваше.

— Знаете ли откъде идва рибата? — извика Стив над главите на момичетата.

— Не. Откъде? — запитаха те в хор.

— Финландия!

Децата се засмяха, после настъпи пауза.

— Защо акулите не могат да пеят „до, ре, ми“? — запита Сенди.

— Не знам — каза Лайза смело. — Защо?

— Защото не разполагат с гами!

— Удавете я! — извика Стив, който се засмя, макар да не му се искаше.

Навлязоха в по-трудна за изкачване област и дълго време мълчаха.

— Свършихте ли? — запита Марк после. — Може би трябва да минем на шеги за птиците.

— Не, искам да рисуваме! — извика нетърпеливо Лайза.

— Да рисуваме! — завикаха всички деца, освен Марк, който скромно чакаше решението на Никол.

— Добре — съгласи се тя. — Може би толкова шеги стигат за днес.

Когато всички нададоха радостни възгласи, тя извади скицника и молива си. Само с няколко бързи щриха пресъздаде лицето на Марк такова, каквото беше в мига, когато приятелите радостно се смееха на шегата му. Но тя успя също така да пресъздаде нещо извън този миг, неговата замисленост и сериозност, неговата още неразвита сила, мъжът, който растеше в красивото усмихнато момче. Скицата не предаваше Марк в по-добра светлина, тя просто показваше какъв е в момента и какъв ще стане.

Чейс забеляза доволната усмивка на Марк, с която той наблюдаваше как скицата се оформя. Забеляза също така бързите и срамежливи, но пълни с възхищение погледи, които племенникът му хвърляше на Никол, когато си мислеше, че нейното внимание е далеч от него. Тези погледи подсказаха на Чейс, че Марк е влюбен в нея. Като си спомни какви са чувствата на едно момче на тази възраст, Чейс се съмняваше, че Марк е наясно защо му е толкова приятно да бъде с Никол.

А после Чейс се запита дали Никол е наясно с това.

Тя добави последните щрихи и момчето, със смях и доволство, грабна рисунката, за да я покаже на всички останали.

Докато ги наблюдаваше, Чейс си изясни, че Никол знае плахите и още неоформени чувства на Марк към нея. Рисунката показваше на

Марк, че тя го харесва и одобрява. Умело и с безкрайна нежност се грижеше Марк да няма причина да се чувства неудобно или да бъде смутен от още незрялото си възприемане на Никол като жена.

Чейс оцени чувството ѝ за такт и в същото време си пожела тя да беше показала поне наполовина толкова нежност и към него. Със сигурност, тя знаеше колко дълбоко се разкайва той за онова, което ѝ беше сторил.

Но още в мига, когато тази мисъл му хрумна, той я отхвърли с иронична усмивка за своя сметка. Той може и да желаше загриженост и нежност от нея, но в същото време не беше показал такава загриженост към нейните чувства. Имаше късмет, че не го беше пратила по дяволите и, в частност, да изследва сам кипюките.

Бени ги поведе през гъстата гора и избуялата по-ниска растителност, после през гладко застиналия поток лава, по чиято каменна повърхност се виждаше много малко зеленина. Бяха необходими дъжд, слънчева светлина и доста дълго време, за да бъде нарушена стъклената повърхност на лавата пахоехое, да се появят пукнатини, в които да се натрупа достатъчно пръст, че растенията да пуснат корени.

Чейс се запита колко ли е стар точно този пласт лава. Беше относително лесно да се направят приблизителни догадки — по-старата лава беше почти винаги отдолу, а новата — отгоре. Но дали изригването е станало преди хиляда или седем хиляди години беше въпрос на мнение, да не говорим за разгорещените спорове на учените. Дори възрастта на кипюките се определяше трудно. В тропиците, дърветата нямаха добре оформени концентрични кръгове, които да определят колко сезона са преживели, по простата причина, че нямаше точно разграничение на сезоните. В това райско кътче всички дни си приличаха.

Но теренът не беше толкова непроменлив като дните. Само след стъпка, лавата пахоехое отстъпваше място на лавата аа. Тя имаше много по-груба повърхност, която позволяваше на земната пръст да се струпва на места и върху нея да растат папрати, храсти и трева и дори дървета охайа. Родени от огъня, живеещи на върха на дишащ вулкан, дърветата охайа бяха развили способност да затварят порите си, когато отровните газове излизаха на повърхността. Другите растения умираха, но не и дърветата охайа. Те само съдържаха дъха си, докато

въздухът не стане отново годен за дишане. В случай, че отровните изпарения не се излъчваха прекалено дълго, само огън можеше да убие дърветата охайа.

Няколко фута по-навътре по лавата пахоехое гората ставаше толкова гъста, като че ли реката от разтопени скали никога не беше съществувала, че не беше изгорила старото и дала живот на новото.

Над главите им облаците се носеха ниско и обещаваха топъл дъжд. Той се изсипа на порой, но премина бързо и остави всяка, дори и малка, пукнатина пълна с живителна влага. Малки и тесни поточета вода се стичаха в зелените падинки, радвайки се на краткия си живот, преди да бъдат поети от порите на слоя лава и да изчезнат завинаги. Част от дъждовната вода щеше да се появи отново като изворчета по-надолу по планината. Но по-голямата част от нея щеше просто да изчезне, да се върне обратно в океана през отвори далеч под повърхността на вълните.

Земята под краката им стана още по-неравна и трудна за изкачване, като че ли още неизстиналата лава беше натрошена с чук и оставена да изстине така. Децата продължаваха напред с увереността на катерачи, които са били тук и преди. Помагаха си едно на друго на най-трудните места и поемаха пак напред, без да се бавят и без да вдигат излишна врява.

Чейс забеляза, че Марк изчаква да види дали Никол се нуждае от помощ. Тя всеки път му махваше с ръка да върви напред. Вървеше изключително грациозно и се поколеба само веднъж — когато кракът ѝ се подхлъзна по мокро от дъжда листо. Чейс мигновено застана до нея, хвана я за ръката и ѝ помогнала възстанови равновесието си.

От допира на пръстите му до голата ѝ ръка, сърцето ѝ подскочи. Заля я горещина, последвана от моментна слабост. Тя усещаше много ясно всяка подробност и особено превръзката, която стягаше дланта му. Пое си рязко въздух и веднага в ноздрите ѝ нахлу горещата мъжка миризма на тялото му. Неспособна да се спре, тя вдигна поглед към него и видя как зениците му се разширяват в първичен отговор на нейното близко присъствие. За миг, тя видя отново лицето му над своето, потъмнелите му от страст очи, когато тялото му покри нейното. Сърцето ѝ първо спря, после започна лудо да бие.

— Никол? — запита той тихо. — Добре ли си?

Тя затвори очи, но така само засили чувственото възприемане на присъствието му. Затова отвори рязко очи.

— Да. Изненада ме. Не съм свикнала да...

Когато Никол прекъсна рязко изречението по средата, Чейс го довърши вместо нея.

— Да бъда докосвана от мъж, който не е „безопасен“. — Погледът му срещна въпросително нейния. — Всичко е наред. Знаеш, че няма да те нараня.

После чу собствените си думи и устата му увисна. Вече я беше наранил жестоко, и то без да я докосне въобще.

— Имам предвид, физически — каза той. — Поне до толкова можеш да ми се довериш, не мислиш ли?

Тя кимна мълчаливо, защото това беше истина. Дори когато той мислеше, че тя е на лов за богати мъже, не я беше наранил физически. Ръцете му бяха нежни, не груби. Те я бяха накарали да се чувства... добре.

— Никол — каза той с нисък гърлен глас, — позволи ми да ти се реванширам.

— Няма нужда. — После, преди да е изразила с думи възраженията, които напираха на устните ѝ, тя каза: — Ти беше добър с мен, отколкото съпругът ми някога е бил, а той въобще не страдаше от чувство за вина. Защо ти трябва да се чувстваш виновен?

Чейс си спомни момента, в който я беше разсъблякъл и тя беше покрила гърдите си — защитен рефлекс. Тогава той не беше проумял жеста, но сега му стана ясно и от това стомахът му се сви.

— Нима той те нараняваше в леглото? Затова ли...

— Чичо Чейс! — извика Марк от върха на втвърдения поток лава. — Всичко наред ли е?

При това прекъсване огромно облекчение завладя Никол. То щеше да сложи край на неудобния разговор. Тя нетърпеливо се обърна към момчето. Но преди да е успяла да проговори, Чейс го направи.

— Всичко е просто прекрасно. В обувката на Никол влезе камъче. Продължавайте напред. Ще ви настигнем след минутка.

Марк се поколеба до мига, в който Чейс се извърна към него с цялото си лице. Дори от разстояние двайсет фута не можеше да се сбърка заповедното изражение на сивите му очи. Момчето махна с ръка, обърна се и побърза да настигне другите деца.

— Отговори ми! — каза Чейс, но гласът и докосването му бяха много по-нежни от думите му.

— Той не ме биеше, ако това имаш предвид.

— Не попитах точно това.

Изведнъж на Никол ѝ се прииска да пици неудържимо, за да спре настоящите въпроси на Чейс. „*Нима той не вижда, че не искам дори да мисля за това, камо ли да си спомням?*“ В гнева си към неговата нечувствителност тя забрави, че трябва да се защити, забрави, че трябва да изпитва унижение от провала си като жена.

— Ти беше в леглото с мен — отвърна рязко Никол. — Не можеш ли да си представиш защо един мъж може да стане нетърпелив и... и невнимателен.

— Глупости! — Устата на Чейс покри тази на Никол, езикът му се вмъкна между зъбите ѝ и спря възмутените ѝ думи.

След първия миг целувката се промени. Езикът му я докосваше бавно и нежно. Той вкушваше устата ѝ така, както беше вкушал цвета на дървото.

Въпреки че ласката беше нежна, тя не би могла да я прекъсне, дори да пожелаеше. Ръцете му я държаха така сигурно, че я караха да се чувства едновременно уязвима, крехка и на сигурно място. Докосването му я уверяваше, че няма да я нарани физически. Поне в това отношение беше постъпила правилно, като му се беше доверила.

Това чувство за сигурност предизвика нежна и ласкава топлина в тялото ѝ. Чувствената горещина я накара да се отпусне, промени я, спря дъха ѝ някъде по средата на гърлото ѝ. Лекият ѝ дрезгав вик пък предизвика чувствени тръпки у Чейс. Той откъсна устни от нейните и погледна в очите ѝ, защото искаше така, безмълвно, да ѝ каже, че безкрайно много съжалява за жестоките неща, които беше казал, за да бъде сигурен, че брат му Дейн няма да има любовна връзка с нея.

Но видът на зачервените ѝ устни накара Чейс да забрави всичко на света, освен това, колко приятно му беше да я целува. Със същата опустошителна нежност, която беше приложил на цветето, той хвана долната ѝ устна между зъбите си.

А тя почувства досега на всеки негов зъб като ласка, почувства върха на езика му да гали меката плът на устната ѝ, а когато той нежно я ухапа, тя изпита неудържими чувствени тръпки. Искаше ѝ се да спре да диша, да спре да мисли, да не прави нищо друго, освен да чувства.

— Ти си жена! — изстена Чейс и езикът му се гмурна между омекналите ѝ, раздалечени устни. — Цялата си жена, от върха на главата до пръстите на краката. И ако сега не се откъсна от теб — добави той дрезгаво, — ще смутя много тези деца.

Но вместо веднага да я пусне, той отново я целуна, бавно, дълбоко, като с целувката си ѝ каза всичко, което не би могъл да опише с думи. Когато най-последно вдигна глава, той видя чувствен глад в очите ѝ. И страх.

— Не се страхувай от мен — каза той и гласът му изразяваше болка.

Тя поклати глава.

— Не е това.

Думите ѝ едва излизаха от стегнатото ѝ гърло. Тя се опита да направи крачка далеч от него, но не успя. Той я държеше прекалено близо до себе си, прекалено силно. И прекалено внимателно. Почувства се гола, после ѝ се прииска наистина да беше така. Прииска ѝ се да го придърпа към себе си, вътре в себе си.

Невъзможно.

Всичко това беше невъзможно.

Сама би наранила себе си още повече. Така, както се нараняваше сега. Позволяваше си да мечтае, когато много добре знаеше каква е реалността.

— Щом не се страхуваш от мен, какво... — поде той.

— Пусни ме! — прекъсна го тя отчаяно. — Моля те, Чейс. Боли ме.

Озадачен, той я пусна.

— Съжалявам. Не мислех, че те държа толкова силно, че да те заболи.

— Не това имах предвид.

Той нежно погали бузата ѝ с опакото на дланта си.

— Тогава, какво те боли, сладка танцорке?

Тя си пое дълбоко, но накъсано, дъх. Бягането от него не ѝ беше помогнало. Може би, ако говореше направо, щеше да постигне целта си. Всичко друго беше по-добро от чувството, че виси някъде между рая и ада.

— Боли ме, защото съм само наполовина жена — каза тя. — А когато съм покрай теб, ме боли още повече. Ти ме караш да пожелавам

неща, които са просто невъзможни.

— Какви неща? — Той докосна нежно долната ѝ устна с палеца си, но онова, което наистина искаше, беше да почувства как тялото ѝ тръпне под неговото, когато я целува. — Какво те карам да пожелаваш?

— Да бъда достатъчно жена, за да ти доставя удоволствие в леглото.

Той не можа да скрие колко е шокиран. От всички неща, които очакваше да чуе, това беше най-неочакваното. Като видя израза на лицето му, тя почти се усмихна. Почти. Но точно сега изпитваше болка дори от това, че е жива. Усмивките бяха нещо, за което и въпрос не можеше да става.

— Да — каза тя с дрезгав глас. — Звучи като някаква тъпа шега, нали? Хайде, смей се. Но не очаквай и аз да се смея. Аз ще се смея утре. Или вдругиден. Или... — Тя сви рамене и започна да се катери нагоре, изчерпала способността си да говори.

Изумен, Чейс просто стоеше и гледаше втренчено след нея до мига, в който тя се обърна назад. Тогава ръката му се стрелна и хвана китката ѝ. Той я придърпа към себе си, но без да ѝ причинява болка.

— За Бога...! — Той поклати глава веднъж, рязко, все ще неспособен да повярва в онова, което беше чул. — А нима не ти хрумна нито веднъж, че всъщност аз не ти доставих никакво удоволствие в леглото?! На мен със сигурност ми хрумна.

— Но ти ми достави удоволствие — каза тя глухо. — По-голямо, отколкото бившият ми съпруг някога ми е доставял. А аз не можах да те задоволя така, както една истинска жена би го направила.

Точно когато Чейс отвори уста да ѝ каже колко много греша, той видя неясно движение на върха на замръзналия поток лава. Някое от децата се връщаше, за да провери дали всичко с тях е наред. С лек натиск на пръстите си, той освободи китката ѝ и каза тихо: — Ще говорим по-късно. Когато сме насаме.

— Няма за какво да говорим. — Изражението на Никол беше така внимателно модулирано, както и гласът ѝ. — Ти се чувстваш виновен, че си ме наранил. Е, вината не беше твоя, затова можеш да се тревожиш и да се чудиш как да оправииш нещата. Аз не съм добра в леглото, а ти си точно такъв, какъвто трябва да бъде един мъж.

Приказките няма да променят този факт. Нищо не би могло да го промени.

— Пътека? — извика Бени някъде над главите им.

— Не, благодаря! — извика тя, като разбра безпогрешно лаконичния въпрос на Бени — Няма нужда да търсиш друг, по-лесен, път за мен. На тази пътека ѝ няма нищо и вървенето по нея ще ми се отрази чудесно.

Чейс видя Никол да изчезва над върха на потока лава. Тя се движеше леко, грациозно и с първична женственост, заради която му се искаше да я грабне в прегръдките си и да не я пусне, докато тя най-после не разбере колко много греши по отношение на себе си.

Но не можеше да направи това тук, докато децата ги чакаха. Не можеше да направи нищо, освен да я последва. Втурна се нагоре, използва сила там, където Никол беше използвала финес, като с цялата си душа желаше да останат насаме. С всяка крачка, която правеше, с всяко камъче, което усещаше под пръстите си, нейните думи ехтяха в главата му.

„Аз не съм добра в леглото, а ти си точно такъв, какъвто трябва да бъде един мъж.“

„Ти наполовина грешиш, Никол — отговори ѝ мълчаливо той. — Нямам търпение да останем сами и да ти покажа в точно коя част грешиш.“

ГЛАВА 29

През цялото останало време, докато се катереха, Чейс биваше изкушен да каже на Никол колко много греша по отношение на чувствеността си. Само мислите му бяха останали. Нямаше начин да говори с нея насаме, нито пък да я докосне, само заради върховното удоволствие да почувства как тя тръпне в първичен женски отговор — нещо, за което не се смяташе способна.

Тя не му даде нито една възможност да се доближи до нея. Всеки път, когато я погледнеше, беше в центъра на тълпа усмихнати деца. Когато сядаха да си почиват край пътеката, тя или изваждаше скицника си, или пък Лайза сядаше в скута ѝ, или пък и двете неща едновременно.

Чейс изпитваше облекчение, че страхът вече не замъглява очите на Никол, когато той се приближава към нея, но пък в тях не се четеше и никакво друго чувство. По някакъв подлудяващ начин тя го избягваше, докато, в същото време, го гледаше право в очите.

Третия път, когато това се случи, на него му се прииска да я сграбчи и да я вдигне до нивото на очите си и да я принуди да го погледне — наистина да го погледне.

„Чудесно!“ — каза си той язвително. — „Да я грабнеш и да завреш лицето си в нейното е наистина умен начин да я впечатлиш с това, колко си чувствителен и нежен и какво разбиране проявяваш към другите. Трябва да помниш, че този начин, и то много обиден, едва ли може да раздвижи футболна топка, камо ли жена.“

Пред Чейс, децата започваха едно по едно да изчезват от погледа му, защото се прехвърляха през стената и се спускаха в Камехамеха Айки. Кипюката беше най-малко на няколкостотин години, защото в нея растяха огромни дървета охайа и коа. В северния ѝ край имаше изворче чиста вода, която постепенно се събираше в малко езерце, гладко и бистро като огледало. Червените цветове на дърветата се отразяваха във водата, както и вечно променящото цветове си небе.

Тучна зеленина обогряше в различни нюанси на зеленото земята, туктам изпъстрена с цветя.

Децата въобще не загубиха време да се събличат по бански костюми, за да измият потта и горещината от изкачването. Никол се разположи близо до езерцето и загледа плувците. Действията ѝ бяха автоматични — тя винаги държеше под око малката Лайза, за да е сигурна, че няма да се загуби някъде сред безгрижната и не дотам внимателна врява на другите деца.

Веднага щом и двамата се разхладиха, Бени направи знак на Лайза. Двамата се прокраднаха в по-тихо кътче в другия край на кипюката. Никол забеляза, че Лайза вече не си играе във водата и се върна към рисуването си. Когато Лайза беше с Бени, тя нямаше защо да се тревожи за нея.

Чейс също видя двете деца, които се отпуснаха в компанията едно на друго. Лайза наистина беше в безопасност с Бени — така, както с никой друг. Дори възрастните разчитаха на момчето да ги изведе по обратния път. Чейс отбеляза мястото в кипюката, където Лайза и Бени се бяха скрили, после се обърна отново към Никол.

Искаше му се да седне до нея, но издатинката, на която тя се беше разположила, беше създадена за един, не за двама. Като изруга наум, той извади тетрадката си и започнала прави онова, което трябваше да прави през цялото време — да си води бележки за видовете растения, които растат върху различните типове лава на различна възраст.

На всеки няколко минути вдигаше поглед от работата си, за да се увери, че играта на децата във водата не е прекалено буйна. Доволен от това, че всички изглеждаха безкрайно щастливи, той посвещаваше вниманието си отново на бележките си.

Без да се издава, Никол гледаше как Чейс все повече и повече се концентрира изцяло върху кипюката около себе си. Част от нея изпита облекчение, че той вече не я търси непрекъснато и настоятелно, че погледът на дъждовно сивите му очи не я преследва. Тя си повтаряше, че сега всичко е наред. Най-послед го беше накарала да разбере, че не бива да се чувства виновен за случилото се. Не беше негова вината, че не беше успяла да отговори на ласките му.

Може би вината не беше дори и нейна. Може би това беше просто факт — като този, че лавата замръзва на повърхността.

Просто факт.

Но щеше да бъде толкова хубаво отново да се озове в прегръдките му, да почувства тръпнещата сладост, когато езикът му се плъзне в устата ѝ, да почувства как силата и топлината му проникват в нея. Дори мисълта за това беше достатъчна по тялото ѝ да плъзнат леки вълни на удоволствие. Споменът за устата му, която гали гърдите ѝ, накара зърната ѝ да се надигнат и втвърдят и добави и горещина към неспокойствието, което изпитваше дълбоко в себе си.

„Това няма да се случи отново, така че, престани да се измъчваш. Този вид докосване не доставя удоволствие на един мъж, не и истинско удоволствие. Мъжете искат повече. Чейс знае, че не би могъл да го получи. Не и от мен. Аз не мога да му го дам. Защо тогава той би си губил времето да ме гали и да разочарова себе си?“

Отговорът беше съвсем прост. Нямахше да го направи.

— Тъжна? — прошепна Бени, който се появи като че ли от нищото и клекна до нея.

Тя се насили да се усмихне и мълчаливо си пожела радарът за чувствата на другите да не беше така чувствителен у Бени.

— Къде е Лайза?

— На лов.

Изненадана, Никол премигна. После си спомни на какъв точно „лов“ Бени беше научил малката си приятелка.

— Сироп — запита тя.

Бени кимна.

— Рисуване?

— Искаш да кажеш, че е хванала?

— Голяма-голяма. — Усмивката му озари мургавото му слабичко личице.

Стиснала силно скицника си, Никол слезе от скалистото си местенце.

— Добре-добре. Къде?

— Близо.

Тя бързо се огледа наоколо. Нямахше и следа от Лайза, но останалите деца бяха изтощени за момента и се бяха излегнали на хавлиите си. Разменяха си ужасни шегги под формата на игрословици. Това щеше да ги държи заети достатъчно дълго време, за да може тя да

им се изплъзне за малко. Но дори да не беше така, Чейс държеше всичко под око, независимо колко усилено пишеше.

Никол се полуусмихна. Добро беше чувството, че можеш да споделиш отговорността с някого, особено когато става въпрос за толкова много деца.

Като хвърли последен поглед през рамо, тя тръгна на пръсти след Бени. Докато се извиваше, за да мине през гъстата растителност, тя завидя на лекотата и тишината, с които момчето се движеше. В мига, в който тръгна по-бавно, го направи и тя. Когато той спря, тя допълзя зад гърба му и погледна над рамото му.

Все още облечена в червения си бански костюм, Лайза седеше с кръстосани крака в средата на малки обсипана с цветя, полянка. Дланите ѝ бяха подпрени леко на коленете ѝ с гърба нагоре.

Три огромни пеперуди си почиваха с прибрани криле върху лявата ѝ ръка и пиеха от малкото количество захарен сироп, събран в дланта ѝ. Всяка една пеперуда беше голяма, колкото дланта ѝ. Кадифените им черни крилца бяха украсени на места с оранжево и бяло.

Испаднала в транс, Лайза седеше, без да помръдва, а на лицето ѝ беше изписана радост. Никол запомни всичко в пейзажа, в стойката и изражението на момиченцето. Искеше да нарисува Лайза, но се страхуваше, че ако вдигне скицата си, ще стресне пеперудите и те ще отлетят.

После Никол усети някого зад себе си. Нямаше нужда да се обръща, защото знаеше, че е Чейс. Беше близо, толкова близо до нея, че тя усещаше топлината на тялото му и го чуваше как си поема дъх. Той ахна, когато видя дъщеря си да седи, обляна от слънчевата светлина, а в шепата ѝ — красивите кадифени пеперуди.

Дълги минути, никой не помръдна, нито проговори.

Бризът смени посоката си и сенките на дърветата паднаха върху седналото момиче. Пеперудите разтвориха крилете си и последваха новите въздушни течения, започнаха да се гонят в диви спирали и изчезнаха сред дърветата.

Никол изпусна дълга въздишка и стисна Бени за рамото.

— Благодаря ти. Беше много красиво.

Детето посочи с ръка малкото момиченце, после посочи себе си и каза с гордост:

— Камехамеха.

И с тези думи, той тръгна към полянката и Лайза.

— Пеперудите също са кръстени на Камехамеха, последното кралско семейство на Хаваите — обясни тихо Никол, без да се обръща.

— Значи Бени е потомък на крале — каза, също много тихо, Чейс. — И Боби също.

— Може би. — Тя се засмя тихо. — Не познавам нито един местен островитянин, който да не се хвали, че е кралски потомък. Но Боби разполага с нещо, което потвърждава думите му.

— Какво?

— Ръст. Хавайските крале и кралици били огромни. Височина от седем фута не била нещо необичайно за крал. А жена, която била пониска от шест фута, била смятана за джудже — добави Никол с несъзнателно замечтан глас.

Като знаеше, че тя не може да го види, Чейс се усмихна и я огледа от главата до петите. Харесваше всеки инч от онова, което виждаше.

— Кралете, също така, са изяждали огромно количество храна — каза тя. — Преди няколко века Боби е щял да тежи поне стотина паунда повече, отколкото тежи днес. Точно затова пеперудите се казват Камехамеха.

— Пеперуда, която да тежи четиристотин паунда? — присмя й се Чейс.

Тя също се засмя.

— Не. Но те са гиганти всред своя вид. И, разперени, крилете им са широки четири инча.

— Татко! — извика Лайза развълнувано, когато надникна иззад гърба на Бени и видя двамата възрастни, скрити в храстите. — Видя ли ме? Три пеперуди! Бени ми каза, че сигурно съм свързана с кралете, щом съм такъв добър ловец!

— Как е успял да каже всичко това само с една дума? — запита Чейс тихо.

— Принцове — отговори също така тихо Никол. Тя по-скоро усети, отколкото чу, тихия смях, който се надигаше в гърдите му. Чейс излезе на полянката.

— Видях те. Не знаех, че си такъв добър ловец. Мислиш ли, че Бени може да ме научи да ловя пеперуди така добре като теб?

— Ние всъщност не ги ловим — побърза да го поправи тя. — Искам да кажа, въобще не ги докосваме и по никакъв начин не ги нараняваме. Те докосват нас. И ни гъделичкат.

Гласовете на бащата и дъщерята, понесени сякаш от слънчевата светлина, стигаха до мястото, където, скрита в сянката, продължаваше да стои Никол.

— Знам, че не ги нараняваш, мъничката ми. — Чейс вдигна дъщеря си на ръце. — Иначе, на пеперудите въобще нямаше да им е забавно, не мислиш ли? Нито пък на нас. — Прехвърли Лайза в едната си ръка, а със свободната разроши косата на Бени — жест, изпълнен с любов. — Какво ще кажеш за това, Бени? Могат ли потомците на хавайските крале да ме научат на тайните на лова на пеперуди?

Момчето се засмя.

— Разбира се-разбира се.

Никол продължаваше да гледа как тримата си избраха места и седнаха с кръстосани крака на малката слънчева полянка. Гласчето на Бени звънеше ясно като сребърно звънче, докато казваше на Чейс къде да седне, как да постави длани на коленете си, как да диша бавно, тихо и спокойно. И всичко това — само с четири думи. Бени изстиска от гъстия захарен сироп в дланта на Чейс, отстъпи назад и добави най-важната от всички инструкции:

— Чакай.

— И само това ли? — запита Чейс.

— Да-да — каза Лайза. — Тя посочи една пеперуда с кадифени криле, кацнала на едно цвете само на няколко фута от тях. — Тя знае, че ти си тук. Ако е гладна, ще дойде при теб.

— Тя? — запита Чейс. — Сигурна ли си?

— Сигурна-сигурна. Всички красиви пеперуди са момичета. Като мен.

— В това има смисъл, красивата ми — каза той, като успешно скри усмивката си. — Ами ако тя не дойде при мен? Да я преследвам ли?

— Не-не-не — каза Лайза мигновено. — Ти си прекалено едър, татко. Може да я нараниш. А не искаш това да стане, нали?

Усмивката му се стопи.

— Не, не искам да нараня нищо толкова нежно и красиво.

Лайза се поразмърда, за да седне по-удобно, и зачака, докато Бени сложи няколко капки захарен сироп и на нейните длани. Пълна тишина се възцари над полянката. Като че ли дори вятърът беше сдържал дъха си и не смееше да диша.

Никол със сигурност се страхуваше да диша, защото много пеперуди кръжаха над цветята. Независимо колко пъти прелитаха близо до търпеливите хора, нито една от тях не се оказа достатъчно смела, за да кацне.

Най-после, огромна пеперуда Камехамеха закръжи над дланта на Чейс в бавна, затваряща се и непредсказуема спирала. Нежно кацна в края на загрубялата му длан, после незабавно хвъркна, после пак кацна, но пак отлетя, без да пие от сироп.

Чейс въобще не помръдна, нито дори за да ѝ поднесе по-удобно божествения нектар. Той просто чакаше кадифените криле да запърхат по-наблизо и по-наблизо. И най-после пеперудата кацна спокойно, удобно, чувствайки се в безопасност в топлата му длан и започна да пие жадно от сладостта, която той ѝ предлагаше.

Никол знаеше точно в кой момент пеперудата ще започне да пие. Това беше мигът, в който Чейс вдигна поглед към нея, а тя гледаше с копнеж и тъга, и с малко завист, пеперудата, сгушила се в него.

ГЛАВА 30

Във вторник Чейс и Никол се изкачваха заедно в планината — така, както правеха всеки ден след пикника. Това беше единственото време, в което той я виждаше. Раните по ръцете му не му позволяваха да свири на барабаните, а той нямаше доверие в себе си, затова не ходеше в клуба, за да гледа как тя танцува, докато Боби свири.

Но през дългите часове на деня той беше с нея. Тя го водеше до различни кипюки, както добре известни, така и неизвестни. Той разглеждаше и изучаваше тези острови на живота, за да избере онези, които ще бъдат най-добри за книгата му. И докато вървяха по множеството трудни терени, той бавно, много бавно, я приучваше да свиква с неговото докосване.

Сега, докато привидно ѝ помагаше по изключително трудната пътека, той мълчаливо се поздрави за избора си на кипюка за днешното проучване. Колкото по-трудна беше пътеката, толкова по-често я докосваше той.

И така до вчерашния ден, когато той успя дори да я прегърне, след като бяха преминали изключително неравен и труден терен. Естествено, той се беше потрудил докосването да изглежда съвсем невинно и нормално. Дори прегръдките, с които я даряваше, бяха уж непреднамерени и без намек за чувственост. Той нямаше да прави каквото и да било, което да я накара да премисли обещанието, което му беше дала почти преди седмица.

„Никога няма да те нараня отново.“

Това беше абсолютната истина.

Но не цялата истина.

Той имаше намерение да правят любов, само че този път щеше да има удоволствие за нея, не болка.

А Никол беше приела думите му по друг начин — тя смяташе, че той никога вече няма да се опита да я съблазни. Онова, за което още не се беше досетила, беше, че Чейс просто не можеше да си представи живота без нея и онова, което можеха да споделят като мъж и жена.

Желаеше я все по-силно с всеки ден, с всяка усмивка, с всяка мисъл, която споделяха, с всяко споделено мълчание, с всяко докосване — всичко това се добавяше към нуждата му от нея и тя нарастваше толкова, че дори ставаше болезнена.

Той много внимаваше да не издаде пред нея колко силна и дълбока е тази негова нужда. Не искаше да я плаши. Искаше тя да отиде при него както пеперудите.

И, наистина, също като пеперудите, тя се доближаваше до него, все по-близо и по-близо, а после пак хвъркваше, отдалечаваше се, понесена от кадифените си криле.

Той усещаше, че тя го иска все повече с всяко докосване, с всяко споделено мълчание, с всеки техен разговор, с всеки споделен миг. Той виждаше копнежа ѝ в погледа, който го следваше, в отпускането на лицевите ѝ мускули и устните ѝ, когато го гледаше, във видимите тръпки, които понякога преминаваха по златистата ѝ кожа, когато той я докосваше, уж без да иска.

И това го подлудяваше.

Единственото, което го възпираше да не я сграбчи на момента, беше чувство, което беше дори по-важно от нуждата му от нея. Той трябваше да бъде сигурен, че ако я люби, няма да я нарани по някакъв начин. Не можеше да понесе мисълта, че би могъл да я нарани отново.

Ако това означаваше, че никога вече няма да я люби, така да бъде. Някак си, щеше да намери начин да живее, без да я има в леглото си.

И всеки ден живееше, и всеки ден се проклинаше какъв глупак е бил, само преди осем дни, когато беше сключил ръце около нея и беше счупил крехките криле, плахото ѝ доверие в него.

„По този начин ще успея“ — каза си той.

Трябваше да успее. В противен случай, нямаше да може да живее със себе си.

Вчера той и Никол се бяха изкатерили до кратера, известен като Килауеа Айки, откъдето през 1959 година фонтани лава изригнаха на близо две хиляди фута височина и разпръснаха гореща пепел и каменни отломки върху близките дървета охайа. Дърветата бяха загубили листата си, кората си и дори живота си заради вулкана, но стволовете им не бяха изгорели напълно. Грациозните им скелети се

издигаха от черната, опустошена земя като зелени призраци, замръзнали във времето.

Чейс се чувстваше по същия начин. Като замръзнал във времето.

Можеше да контролира физическата болка, породена от страстта му и желанието да обладае Никол. Но не можеше да понася агонията, причинена от съзнанието, че вече я беше имал, но я беше загубил, че беше оставил след себе си нещо много по-тъжно от пейзажа пред очите му, опустошен от вулкана. А онова, което правеше нещата още по-лоши, беше, че тя все още не разбираше. Обвиняваше себе си.

А той преценяваше правилно чия беше вината. Негова.

— Имаш ли нужда от почивка? — запита Никол, усетила, че Чейс се е спрял на неравната и груба пътека зад нея. Когато погледна през рамо, неговите ясни, красиви очи сякаш измерваха черните реки от лава, които се стичаха чак долу до тюркоазното море.

— Просто се опитвам да запомня знаците по почвата. Сигурна ли си, че между мястото, където сме застанали сега, и океана има кипюка?

За миг, тя изглеждаше така, сякаш беше много виновна за нещо.

— Всъщност не е истинска кипюка — призна тя. — Но е много специално място. Единственото място, което съм виждала на този поток лава и където расте и нещо друго, освен хавайски сняг.

Той се усмихна накриво.

— Хавайски сняг — каза той и поклати глава, май нещо недоволен от името, което тя даде на растението, което винаги първо израстваше върху застиналата лава. — Бял лишей.

— Хей, когато вече си зажаднял за истинска, бяла Коледа, задоволяваш се с онова, което имаш — отбеляза тя. — Освен това, от разстояние този лишей наистина прилича на сняг.

— Хм! — беше най-тактичното нещо, което той измисли да каже. Той смяташе, че лишейт прилича по-скоро на мляко, което е захвърлено и оставено да се вмирише на слънчевата светлина.

Никол се спря на границата между един по-стар и един по-нов поток лава. Лавата аа, която се разстиляше пред тях, изглеждаше страховито дори за онези, които бяха свикнали да се катерят по нащърбени черни камъни.

Чейс тръгна по-бързо и се изравни с Никол. Застана толкова близо до нея, че почти я докосваше. Тя не трепна, не се отдръпна. Даже

може би се понаведе малко към него, като че ли за да се облекне, но той не беше съвсем сигурен. Можеше само да се надява.

— Лошо място? — запита той.

Тя кимна и зачака той сам да огледа пейзажа чак докъдето поглед стига.

— Може да се слезе оттук — каза тя и посочи една издадена скала само на няколко фута от тях. — Това е по-късият път, но за мен е доста стръмен.

— Добре. Чакай тук, а аз ще опитам нещо.

Той започна с мъка да слиза по един изключително отвратителен поток аа, като псуваше невъздържано, когато някой камък се трошеше под краката му. Независимо дали беше нова или стара, ръбовете на тази лава бяха изключително остри. Забиваха се, сякаш с радост, в дебелиите подметки на планинарските му ботуши. Макар че предпочиташе по-леките съвременни ботуши, новите материали не издържаха на острите ръбове на лавата аа.

Когато Чейс най-после намери сигурно местенце, на което да стъпи, той се обърна и протегна ръце към Никол. Тя се втурна в прегръдките му без колебание, наслаждавайки се силата му и на леките тръпки, които преминаха през тялото ѝ, когато то се притисна в неговото. Той нежно я остави да стъпи на земята, но не я пусна.

— Трябва да си платиш данъка — каза ѝ закачливо.

Тя се усмихна почти срамежливо. Той я притисна още по-силно към себе си, за да се наслади на сладните извивки на женското тяло. Онова, което по-рано, вчера, беше започнало като на шега беше станало за него най-важното нещо по време на изкачванията им и причината, поради която той избираше все най-трудните терени. С всяко трудно проходимо място Никол свикваше все повече и повече с допира на ръцете му, с тялото му, с ласките му, уж непреднамерени.

Тя вече не трепваше и не се отдръпваше, когато той я докоснеше. Не беше кой знае какво, но беше като балсам за раните и на двамата.

Тя се засмя тихо и прегърна Чейс, а той отново се наслади на начина, по който тя нагоди тялото си към неговото и безмълвно съчета неговата сила с нейната мекота и податливост. Тази нова за тях близост беше започнала да им става вече навик. Тя също се наслаждаваше на прегръдките от главата до върховете на пръстите си.

След няколко мига усети, че трябва вече да се отдръпне и да продължи да се изкачва нагоре. Но не го направи. Още когато беше видяла накъсаните парчета лава с острите ръбове, тя беше усетила радостно предчувствие. Знаеше, че Чейс скоро щеше да се обърне към нея и да я повика в прегръдките си. Че скоро ще почувства твърдите му мускули, които ще започнат да се движат под дланите ѝ. Струваше ѝ се, че прегръдките им се харесват и на него толкова, колкото и на нея. Тя също се радваше, когато го докосва. И помнеше всяка секунда от прегръдките.

А желяеше повече. Тя инстинктивно сгуши глава там, където разкопчаната му риза оголваше плътта. Искеше да почувства кожата му с бузата си.

А Чейс се изплаши, че бурното биене на сърцето му в този момент ще подплаши нея. Когато тя не се отдръпна, той изпусна дълга въздишка. Разпери пръсти, за да покрие по-голяма част от гърба ѝ. И я накара леко да се размърда вдясно и вляво, за да потърка гърдите си в неговите. След това тя въздъхна и омекна в ръцете му, с което му позволи да продължи прегръдката в по-интимен план, отколкото просто между приятели.

Никол затвори очи и се отдаде на усещанията, които Чейс предизвикваше като бавно галеше цялото си тяло в нейното. Гърдите ѝ се втвърдяваха все повече и повече, а горещи вълни обливаха цялото ѝ тяло. Изведнъж, много ясно, тя си спомни как устата му беше покрила гърдите ѝ, колко сладко езикът му беше галил зърната ѝ, как ритмичното засмукване беше накарало тялото ѝ да пламне.

— Чейс?

Копнежът в гласа ѝ беше така вълнуващ за него, както и втвърдените ѝ зърна, които той усещаше през материята на блузата ѝ.

— Да? — каза той, като с усилие успя да запази гласа си спокоен.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Мисля, и двамата се съгласихме, че ти харесва да те прегръщам.

— Да. Само че... — Гласът ѝ замря в гърлото, когато дланите му се преместиха и уж случайно погалиха гърдите ѝ. — Това е различно.

— Така ли? И по какъв начин?

Тя се опита да измисли обяснение без да повдига въобще въпроса за секса. Затова настъпи дълга тишина.

— Можеш да ме докосваш, ако искаш — каза той с дрезгав глас и отново се притисна в нея. — Не съм такъв, какъвто е бил съпругът ти. Няма да ти се нахвърля като изгладнял вълк на агне.

Тя издаде някакъв неопределен звук, който можеше да бъде и тих вик на изненада, накъсан смях или пък и двете заедно. Но пак не се отдръпна. През последните няколко дни тя беше свикнала и с нещо повече, освен с докосванията на Чейс. Беше започнала да се наслаждава на неочакваните му, понякога скандални, понякога окуражаващи я негови думи за преживяванията ѝ с бившия ѝ съпруг.

— Не ми ли вярваш? — запита я тихо Чейс. — Помисли си. Дори когато не знаех колко дълбоко си наранена, аз пак не ти се нахвърлих, когато ти ме докосна. Помниш ли?

Да, помнеше колко много ѝ се искаше да го погали онази вечер под душа. Дори разочарованията от брака ѝ не можаха да я спрат тогава и тя погали гърдите му, чиито мускули играеха така плавно под дланите ѝ. Очите му промениха цвета си при нейните докосвания, ставаха някак замъглени и по-тъмни. Но той не я облада още там, на пода на банята, както беше направил веднъж съпругът ѝ, когато се беше върнал по-рано и я беше заварил под душа.

— Да. — Тя се сгуши още по-плътно в него там, където ризата му беше разкопчана. — Помня.

Той чакаше, като я държеше така, че всеки път, когато се помръднеше, тя увеличаваше чувствения натиск на двете тела едно върху друго. Той пристъпи леко от крак на крак, гърдите ѝ се докоснаха в неговите и зърната ѝ отново се втвърдиха.

— Нима се страхуваш, че ако ме докоснеш, ще прекратя прегръдката и ще започна веднага със секса?

Гласът му беше толкова нежен, както и ръцете му, които я притиснаха още малко по-силно. И гласът му, и дланите му, я изкушаваха. Тя извърна лице и втренчи поглед в черната лава, която ги заобикаляше. Усмихна се, но накриво.

— Не, въпреки уроците, които бившият ми съпруг ми даде, не се страхувам, че точно сега имаш наум секс. С тези остри ръбове под нас, ще се нарежем и ще започнем да кървим още преди да се е случило нещо друго.

Много мъдро, Чейс не ѝ каза, че ако такова беше желанието му, той можеше да я повдигне, да я накара да го обгърне с крака и да я

обладае, без тя да получи дори една лека драскотина по красивата си златиста кожа. Беше необходим само мъж с необичайна сила и огромна страст. А той имаше и двете.

— Значи си в безопасност — каза той с усмивка — Така че, докосвай ме толкова, колкото ти се ще...

— Но...

Той чакаше и гледаше как руменината се изкачва по бузите ѝ.

— Но това няма ли... Няма ли... — Тя издаде звук, който изразяваше едновременно разочарование и объркване.

— Кажи го — започна нежно да я придумва той и отново погали с тялото си нейното, като напрегна мускулите на гърдите си, за да увеличи натиска върху зърната на нейните.

— Няма ли да бъде трудно и неприятно за теб? — запита тя на един дъх.

После чу собствените си думи и се изчерви чак до корените на косите си. В ясните очи на Чейс заиграха весели искрици. Той ѝ се усмихна покровителствено.

— Без значение какво може би ти е казвал съпругът ти, да има ерекция, а да не разполага с жена в този момент, не е фатално за един мъж.

Червенината, обagriла бузите ѝ, стана дори още по-наситена, когато той ѝ се усмихна съблазнително.

— Значи си щастливец, ха?

— Да, ужасно съм щастлив. Помисли си, пеперудке. Твой съм и можеш да ме докосваш както и колкото ти харесва.

Той бавно я пусна на земята и се извърна, докато все още имаше достатъчно контрол да се възпре да не погали изкусителните извивки и издатинки на гърдта ѝ с ръцете си. С устните си.

— Хайде — каза той, без да се обръща назад. — Плажът не може да е далеч. Готов съм да поплувам.

Със затворени очи, Никол се опитваше да контролира силното биене на сърцето си. Беше ѝ топло. Струваше ѝ се, че гори. Нито един мъж досега не я беше държал така, не я беше възбуждал леко и сладко, та чак да я заболи от възбуда, а после да се усмихне и да се извърне. Тя отново извика тихо — вик на смущение и разочарование, отвори очи и загледа безпомощно как Чейс крачи по грубия терен с широки крачки,

с мощ и грация, които я изпълваха с желание да погали с длани цялото му тяло. И с устни.

Самата идея за това би трябвало да я шокира. Но не беше така. Да бъде галена от него, се беше превърнало в изкушение, което не можеше да контролира дори с усилие на волята си. А мисълта да го докосва, да открие как тя трябва да го гали в отговор, как да му достави удоволствие... Тази мисъл определено беше неустоима.

— Чейс? — извика тя, а гласът ѝ беше странно накъсан.

Той се обърна и я изгледа.

— Имаш нужда от помощ ли?

Тя заговори бързо, защото се страхуваше, че ще изгуби смелостта си, а с нея и възможността да го докосне.

— Ако те докосна, ще ми кажеш ли, ако ти доставя удоволствие?

За миг той си помисли, че тя се шегува, защото просто нямаше начин да го докосне и да не му достави удоволствие. После, когато тя отиде при него и зачака отговора му, усети колко напрегнато е тялото ѝ. Не, не се шегуваше. Наистина не разбираше как дори най-лекото и случайно докосване може да му достави удоволствие.

— Да — отговори той простиичко. — Ще ти кажа. А ти ще направиш ли същото за мен?

— Какво?

— Ще ми кажеш ли, ако ти доставя удоволствие?

Видя изненадата, изписана на лицето ѝ, и се зачуди от какво ли е породена.

— Мислех, че знаеш — каза тя тихо. — Твоето докосване винаги ми доставя удоволствие.

Усмивката му беше сладко-горчива. Спомни си, че я беше обладал прекалено бързо, като някой невеж глупак, завладян от гняв, без дори да подозира какво съкровище държи в ръцете си.

— В докосването има много повече от това да не те заболи — каза той.

Тя сдържа дъха си, защото я връхлетяха чувствени спомени за нощта, прекарана с него.

— Знам — каза тя гърлено. Вдигна ръка и погали мустаците му леко, като трепет на пеперудени криле. — Ти ме научи на това.

Той наклони леко глава, за да може ръката ѝ да докосне и бузата му.

— А това ми доставя по-огромно удоволствие, отколкото мога да изразя с думи.

Очите ѝ се разшириха от изненада и заприличаха на малки златисти басейнчета.

— Не знаеше ли? — прошепна той дрезгаво и повдигна нежно лицето ѝ към своето. — Твоето удоволствие умножава многократно моето. — Усмихна се накриво. — Разбира се, аз не съм светец. Ако искаш да ме накараш да се почувствам дори по-добре, като ме целунеш, няма да възразя.

— Сигурен ли си? — запита тя, а очите ѝ бяха озарени от радостно предчувствие.

— Истински сигурен.

Тя стисна здраво раменете му и се изправи на пръсти. Но той пак трябваше да наведе глава, за да могат устните ѝ да достигнат неговите.

— Това е най-странното чувство на света — каза тя.

— Кое?

— Ти ме караш да се чувствам дребна, женствена, грациозна. Все неща, които не съм.

— За мен ти си точно такава. — Той стисна леко талията ѝ. — Или може би се опитваш учтиво да кажеш, че аз съм малко над средния ръст?

Тя се усмихна и притисна устни към брадичката му — там, където се усещаше пулсът му.

— Боби е дори още по-едър, а не ме кара да се чувствам така. Дребна, може би, но не... ммм... желана.

— Слава Богу — каза Чейс грубо. — В деня, когато те накара да се почувстваш желана, кажи ми. И тогава ще видим кой кого ще изяде.

Тялото ѝ се затресе от мълчалив смях. Като го усети, той се усмихна. И тогава устните ѝ докоснаха неговите и само за миг и за двамата вече не съществуваше нищо друго на света, дори и смях. Като си спомни крехките и уязвими, доверчиви пеперуди, той изведнъж замръзна на място. Но не можа да сдържи дългата тръпка, която разтърси тялото му, когато устните ѝ се доближиха до неговите и дъхът ѝ ги погали, когато езикът ѝ намери неговия и го изпълни със сладостни усещания.

Бавно, колебливо, тя сложи край на целувката.

— Харесва ми — прошепна той и сега неговият дъх погали устните ѝ.

— Кое?

— Да те вкусвам така.

— Наистина ли? Наистина ли?

— Хайде да опитаме отново. — Той я целуна и пъхна езика си в устата ѝ. — Защото може и да съм сгрешил.

Усмивката ѝ стана по-широка, устните ѝ се раздалечиха. В радостно предчувствие, тя нагоди устата си към неговата и си позволи главозамайващото удоволствие да го целуне, без да се страхува, че целувката ще отключи тъмните сили на секса — нещо, което точно сега не ѝ се искаше да понесе.

Езикът ѝ намери неговия, погали го нежно, отдръпна се, пак се върна. Вкусваше го. Само толкова. Беше толкова хубаво и сладко!

Тя почувства как мускулите му тръпнат в отговор на ласките ѝ и се поколеба, защото ужасно се страхуваше, че ще го възбуди много и така ще бъдат принудени да сложат край на приятната интимност.

— Всичко е наред, пеперудке — каза той спокойно. — Вземи толкова много, или толкова малко, колкото искаш. Няма да те нараня, нито ще искам повече, отколкото можеш да дадеш.

Тя погледна в ясните му очи и видя, че наистина мисли това, което казва. Никол преглътна и заговори с дрезгав глас, който изразяваше единствено надежда.

— Това означава ли, че мога отново да те целуна?

— Да. Харесва ми да ме целуваш.

С въздишка, тя отново се изправи на пръсти и се протегна, зарови пръсти в гъстата му тъмна коса. Този път тя го целуна без колебание. Изпитваше глад за горещината на целувката му, копнееше да почувства грапавината на езика му, да го погали в чувствена игра. Да го вкуси.

Този път, когато го почувства да тръпне в отговор, по тялото ѝ преминаха чувствени вълни. Беше сигурна, че му доставя удоволствие. Толкова сигурна, колкото и че той ѝ доставя удоволствие. Несъзнателно задълбочи целувката, защото искаше повече от него.

Той почувства разликата в нея, промяната, която накара кръвта му да запулсира по-бързо и да започне да се събира между бедрата му. Опитва се да се овладее. Не успя. Затова просто го прие така, както

прие, че тялото му няма да получи освобождението, което изискваше с всеки тежък удар на сърцето. Беше получавал върховно освобождение и преди. Този път искаше нещо повече. Много повече.

Искаше Никол. А за това трябваше да бъде търпелив.

Много бавно, с натиск на дланите, той промени положението на тялото ѝ така, че гърдите ѝ погалиха неговите. Тя си пое дълбоко дъх, когато гърдите ѝ станаха по-чувствителни, с което му разкри, че започва да забравя страховете си и да пие по-дълбоко от сладостта, която той ѝ предлагаше.

А той си каза, че не е честно да използва тези тайни мъжки трикове, да обърне събуждащата ѝ се чувственост срещу нея. Да я съблазнява. Тя още не беше познала удоволствието да бъде с мъж, нямаше никакви защити срещу него.

И в това се състоеше неговата силна надежда да я има отново.

ГЛАВА 31

Никол не знаеше колко време е стояла така на пръсти, впила устни в тези на Чейс. Знаеше само, че костите ѝ сякаш станаха като течен мед — тя буквално се разтопи, когато ръцете му я обгърнаха здраво уж за да я подкрепят. Когато съзнанието ѝ най-после се проясни малко, тя едва дишаше.

Никол отвори очи, защото искаше да го види, защото имаше нужда да се увери, че целувката се е харесала и на него така, както на нея.

— Да — каза той, с което отговори на въпроса, който четеше в очите ѝ. — О, Господи, да!

Тя се усмихна и зъбите ѝ бяха необичайно бели на фона на зачервените ѝ устни. Само с един пръст докосна пълната му долна устна и се наслади на чувствената горещина, която плътта му излъчваше. Езикът му се стрелна вън от устата му и обгърна върха на пръста ѝ така, както преди беше обгърнал зърното ѝ. Той издърпа пръста ѝ в устата си, започна да го смуче и гали с езика си. Дъхът ѝ се спря в гърлото, сякаш се беше сгъстил.

— Това ми харесва — каза тя с дрезгав глас. — Кара ме да се чувствам... Не знам. Неспокойна.

Тя бавно отдръпна пръста си и се учуди на много горещата и типично мъжка усмивка, която играеше по устните на Чейс.

— Тогава може би е по-добре да слезем по-бързо до плажа — предложи той. — Можеш да удавиш част от неспокойствието си във водата.

— Не съм си взела бански костюм.

— Всичко е наред — каза той и тръгна отново по острата лава. — Няма да има никой наоколо, така че, никой няма да те види.

Тя изгледа широкия му, отдалечаващ се от нея, гръб.

— Моля? Никой? А ти?

— Аз вече съм те виждал. — Той се обърна и я изгледа с нескрито мъжко възхищение. — И харесах всичко, кое то видях,

особено цвета на зърната ти, след като са били в устата ми. — Усмихна се леко, загадъчно. — Предполагам, че това те смущава.

Тя отвори уста да каже „да“, после осъзна, че всъщност не е така. Вече не. Изпусна дълга въздишка и призна:

— Трудно ми е да бъда гола, когато съм заедно с мъж. Аз... Така се чувствам нервна. Като се изключи онзи път, когато бях с теб, спомените от времето, когато съм била гола с мъж... Е, спомените ми не са никак добри.

Чейс затвори очи и се опита да не мисли за всички начини, по които един мъж може да накара една жена да се чувства зле в леглото.

— Нима те нараних? — запита той, защото се нуждаеше от уверение, че по някакъв начин, не е проявил жестокост. — Онази нощ. Нараних ли те?

— Не. — Тя заговори бързо, защото усети от какво има нужда той — нещо, което нямаше нищо общо с желанието му към нея. — Наистина мислех онова, което казах. Никога преди онази нощ не съм се наслаждавала на секса.

Дъхът му излезе на накъсани тласъци и той отвори очи.

— Не го заслужавам, но се радвам.

Тъй като не мислеше, че може да си има повече доверие, той ѝ обърна гръб и започна внимателно да избира откъде да мине надолу по тъмната река от лава. След миг го последва и тя. Чувстваше се неспокойна по нов и интригуващ начин. Не знаеше защо. Знаеше само, че се чувства като слънчева светлина и че кръвта ѝ кипи като шампанско.

Този поток лава се спускаше чак до водата. Чейс и Никол застанаха на една скала и загледаха как черният каменен език гали податливото море.

— Трябва да е имало силен сблъсък между тези два основни елемента по време на изригването — каза той тихо.

— Мислех, че потоците лава, особено лавата пахоехое, текат бавно, а не изригват. — Тя смръщи вежди и се замисли за онова, което беше виждала. — Искам да кажа, да, разбира се, има пара, когато лавата стигне до водата и се слее с нея, но прилича повече на фойерверки в задния двор, отколкото на истинска експлозия.

Той се усмихна леко.

— Ти въобще хвърляла ли си няколко капки в наистина горещи въглени?

— Не, но всеки път, когато правя палачинки, капвам от сместа върху горещия котлон.

— Е, тази лава е била истински гореща, а е била залята от цял океан вода. Обзалагам се, че са се срещнали тонове вода и лава и са се изпарили, и двете, а шумът е бил като от бомбена експлозия.

Тя погледна водата и лавата и се опита да си представи дивия сблъсък на двата основни природни елемента.

— Така е било в Стърси — каза той. — Имаме филм в архивите. Река разтопени скали се влива в леденото море. Шумът от сблъсъка бил като от дива битка. А и, зависи откъде ще го погледнеш, това си е било истинска битка.

— Какво ли е да си бил тук и да си видял и чул всичко?

— Все едно да си видял Бог да работи. Би те изпълнило с благоговение.

Чейс погледна наляво, далеч от замръзалия поток лава. Там беше плажът, покрит със ситен черен пясък.

След като лавата изстинала, редица грациозни кокосови палми бяха пуснали корени и обточили плажа.

— Виж — каза той и посочи с ръка. — Ето откъде е дошъл черният пясък. От експлозията, в която са се срещнали океанът и лавата.

— Мислех, че пясъкът се е образувал, докато старата лава се е ронила.

— Това е малко вероятно. По-голямата част от черния пясък датира от мига, в който нагорещеният до червено пясък и морската вода са се срещнали и взаимодействали.

Никол също погледна спокойно полегналия пясък, който образуваше извивка около морето, сякаш прегърнал го.

— Щастлива съм, че всичко се е охладило.

„Не съм всем всичко — помисли си той с горчивина, защото ерекцията му се увеличаваше с всеки удар на сърцето. — Но пък, от друга страна, няма и опасност от експлозия. Надявам се.“ Дватама тръгнаха към близката палмова горичка и Чейс хвана Никол за ръката. Когато стигнаха горичката, той целуна дланта ѝ, после я погали много бавно с език, освободи ръката ѝ и се наведе да развърже

планинарските си ботуши. Подпря се на близкия ствол, свали единия си ботуш и напъха чорапа си в него.

Тя го гледаше и си мислеше какво ли е да се съблече съвсем гола на слънчевата светлина с него. Съмняваше се, че би имала смелост.

— Има три начина, по които бихме могли да го направим — каза той спокойно и свали и другия си ботуш.

— Да направим какво?

— Да се потопим във водата. Можем да се престорим, че не сме... — поде той.

Тя издаде звук, сякаш се задушаваше, и се опита да не се засмее на глас.

— Да, това май е единственият начин, който ми идва наум. — Той я погледна с горчива усмивка. — Другият начин е да си хвърляме тайни коси погледи и да изтичаме много бързо до водата.

Този път тя се отказа от усилията си да остане привидно сериозна и се засмя с глас.

— А каква е третата възможност?

— Просто да се огледаме хубавичко и да приключим веднъж завинаги с това.

С едно-единствено бързо движение, той съблече ризата си. После свали шортите и бельото си и се изправи пред нея съвсем гол.

— Разбира се, мъжът е в неизгодно положение — каза той.

— Така ли? — запита тя със странен глас. Погледът ѝ се плъзна по тялото му, защото, дори с усилие на волята, не можеше да го възпре. Тялото му беше изключително мъжествено. Членът му — много твърд. — О! — каза тя, вече разбрала за какво говори той. — Виждам.

— Да, съжалявам, че виждаш — съгласи се той с горчивина. — Желая те и въобще няма как да го скрия. Но аз съм мъж, не бебе. Не очаквам да получа всичко още в минутата, когато го пожелаеш. — Той изчака, докато погледът ѝ се премести нагоре и срещна неговия. — Не се страхувай, пеперудке. Това е само начин тялото ми да каже, че като жена ти ми доставяш огромно удоволствие. Толкова ли е лошо?

Тя изпусна дъха, за който дори не знаеше, че съдържа. И зачака да я обземе страхът.

Все още чакаше, след като няколко пъти си беше поела дъх и продължаваше да го гледа, когато най-после разбра, че мисълта, че се

харесва на Чейс като жена въобще не я плаши. Прочисти гърлото си и се опита да бъде толкова честна с него, колкото той беше с нея.

— Не. Не е лошо, а добро. Харесва ми идеята... ами, да те възбудям.

— Така ли? — запита той и бавно се усмихна.

Тя затвори очи и заговори бързо, насилвайки думите да излязат от устата ѝ.

— И няма да ми се ядосаш? Тед винаги се ядосваше. Той очакваше от мен да го пожелавам на секундата, да го желая постоянно. Аз не съм устроена така.

— Нито пък аз. Не се разхождам наоколо, готов да обладая която и да е жена, стига тя да ми отговори със същото.

Тя ококори очи, като чу колко директен може да бъде той.

— Знам, че може да ти бъде трудно да го повярваш — каза той. — Особено като имам предвид доказателството, което е пред очите ти. Но все пак това е истина. Ти имаш могъщ ефект над мен. И аз искам теб, не просто секс. По дяволите, ако беше просто секс, още сега щях да отида до града — не е трудно да се намери жена само за секс.

Тя го гледаше, а той се обърна и влезе всред вълните, като я остави да се наслади на равномерния му тен. Когато осъзна, че се е втренчила в него, тя се изчерви. И продължи да го гледа втренчено. Той беше силен, добре сложен, изключително мъжествен. С треперещи пръсти, тя започна да развързва ботушите си. После започна да се съблича. После събра цялата си смелост и влезе във водата. Гола. Чейс вече беше влязъл до кръста. Така направи и Никол, но гърдите ѝ бяха извън водата, естествено.

— Жените — каза тя с глас, отчайващо нормален — са в неизгодно положение в тази ситуация.

Приемайки това като покана, каквато всъщност беше, той се обърна и я погледна. Бавно. Замислено.

— Красиво — каза просто.

Тя наистина беше красива, с широко отворените си златисти очи, с леко наклонената линия на скулите си, обагрени сега в силна руменина. Дълга, грациозна шия, гладка като сянката в падинката на гърлото ѝ. Зърната ѝ бяха стегнати и тъмнорозови, а гърдите ѝ имаха същия златист загар като ръцете ѝ.

— Виждам, че не използваш бански костюм по-често от мен — отбеляза той.

— Мразя банските. Харесвам... — Гласът ѝ изневери. Тя прочисти гърлото си и призна пред него това, което досега не беше казвала на никого. — Обичам да чувствам ласкавата слънчева светлина върху гърдите си, а бризът и топлия дъжд — по цялото си тяло.

Думите ѝ премахнаха успокояващия ефект на водата върху ерекцията на Чейс.

— Някой ден ще чувстваш и мен по същия начин — каза той и погали нежно с пръсти тялото ѝ от челото до бедрата, скрити под ясната чиста вода. — Ще покривам цялото ти тяло като топъл дъжд. Без дори да те обладавам. Просто ще ти доставям удоволствие. — Той вдигна ръката ѝ. Мокрият му пръст докосна първо едното ѝ зърно, после — другото. И остави диамантена капка вода на всяко едно от тях. — Помисли си затова, пеперудке. Трябва само да ме помолиш.

Тя не можеше да престане да мисли за това. Чувствени вълни обливаха тялото ѝ и зърната ѝ се втвърдиха дори още повече. Той видя реакцията ѝ и ужасно му се прииска да можеше просто да я вземе в прегръдките си и да я съблазни.

Но не можеше. Ако тя се уплашеше и се отдръпнеше, щеше отново да обвини себе си, а не него. И това щеше да я нарани повече от всичко, което той би могъл да ѝ причини. Позволи си да изпусне съдържания си дъх на тънка струйка през стиснатите си зъби. Трябваше да бъде такъв, какъвто беше тогава на полянката — неподвижен, да предлага себе си, докато тя описва бавни спирали около него и се приближава все повече на кадифените си криле. Тя трябваше сама да отиде при него и да пие от предлаганата ѝ сладост. Само тогава щеше да се отърве от страха си, че ще бъде използвана и захвърлена.

Макар да знаеше това, той не можа да се сдържи — наведе се и облиза капката морска вода от зърното ѝ.

— Солта е вредна за кожата — каза той почти грубо. — А ти имаш такава красива кожа.

Тя гледаше тръпнеца, с чувство за неизбежност, как главата му се премества на другото зърно и езикът му го облизва. Само че докосването му беше краткотрайно.

— Чейс. — Гласът ѝ излизаше едва-едва от свитото ѝ гърло.

Той се отдръпна, защото очакваше, че тя ще му каже да престане.

— Да?

— Аз... Това ми харесва. Наистина ми харесва. Ще го направиш ли отново?

Бавно, той докосна всяко едно от зърната ѝ с върха на мокрия си пръст и остави след докосването по капчица блестяща вода. Този път отстрани капката нежно, преди да поеме зърното в устата си и да го засмуче.

От сърцевината на тялото ѝ сякаш изригна топлина, огън изригваше през всяка нейна пора, обземаше я нега — страст, могъща като разтопена лава. Дълго преди устата му да се премести върху другото зърно, тя се държеше за него, за да не падне. Мустаците му я галеха неустойчиво. Тя изви тяло назад, предлагайки му се, както не го беше правила за никой друг мъж.

Когато Чейс преустанови ласките, Никол трепереше и дишаше накъсано. Но той все пак успя някак си да спази решението си да спре, преди да е станало прекалено късно.

А със следващия дъх вече щеше да е прекалено късно.

Той затвори очи, стисна здраво челюсти и просто я задържа в прегръдките си, а вълните ту я приближаваха, ту я отдалечаваха от него. След няколко минути, нуждата му да я обладае начаса бавно намаля. Когато почувства как тя се размърда в прегръдката му, той неохотно отслаби силата, с която я държеше. Бузата ѝ погали гърдите му. Тя бавно обърна глава наляво и надясно, съвсем открито наслаждавайки се на ласката.

— Ако аз те докосна по същия начин — каза тя тихо, — ще ти хареса ли?

— Да, но не е необходимо. Не очаквам...

Думите му се изгубиха в острото поемане на дъх. Езикът ѝ беше намерил едното му зърно под къдравите косъмчета, покриващи гърдите му. Макар да си казваше, че не би трябвало да реагира така на едно съвсем невинно докосване, той трябваше да прехапе устни, за да не издаде стон на огромно удоволствие. Докато тя превръщаше плоското му зърно в издадена напред твърда пъпка, цялото му тяло се стегна и започна да тръпне.

Тя го усети и разбра коя е причината. Беше сигурна, че му доставя удоволствие, и от това главата ѝ се замая. Тя се наслаждаваше на вкуса му, на гладкостта на кожата му, на горещината и силата, които

се излъчваха от тялото му, на играта на мускулите му под дланите си. Той ѝ позволяваше да го гали, да го изучава.

В безмълвна, дори бездиханна, тишина, тя откри колко чувствителен е езикът ѝ към кожата му, колко ѝ е приятно бавно да трие тялото си в неговото, какво удоволствие ѝ доставя тя да му доставя наслада. Най-после тя откъсна устните си от тялото му само за да захапне зърното му отново и отново в сексуална игра — ближеше, хапеше леко, напълно забравила се в този чувствен момент.

Твърдите му пръсти се плъзнаха под брадичката ѝ и я накараха да отмести глава. Когато понечи да попита какво не е наред, устата му завладя нейната и не остави място за нищо друго, освен за всепоглъщащата горещина и страст на целувката му.

Голяма вълна почти ги заля, стигна чак до ключиците ѝ и заплаши да я откъсне от него. Тя се хвана здраво за него, а той я повдигна, за да остане лицето ѝ над водата.

— Един от нас — каза той с дрезгав глас — трябва да следи за големите вълни. И това ще бъдеш ти.

С тези думи той я обърна в ръцете си и тя застана с лице към необятния океан. Бавно, той я придърпа към себе си, докато тя се облегна на широките му гърди и я накара да събере краката си в люлката на неговите силни бедра. Когато се притисна в нея, силно, болезнено възбуден, очакваше, че тя ще се отдръпне.

Тя не го направи.

— Но така не мога да те докосвам — запротестира тя и го погледна през рамо.

Движението ѝ направи така, че възбуденият му член да остане притиснат между хлъзгавите ѝ бедра. Той прехапа устни, за да не извика от удоволствие. И от непоносимо желание. Такова желание, каквото не беше познал до този момент.

— Докосваш ме — каза той почти грубо.

Тя се изчерви.

— Но не... Не с ръцете си. Или с устата си.

Мълчаливо, той призна пред себе си, че за момента е добре, че не е в обсега на ръцете ѝ или на устата ѝ. Удоволствието, което тя намираще в изследването на тялото му, беше опасно възбуждащо. То го караше да забрави всички причини, които имаше да бъде търпелив.

— Значи аз ще трябва да те докосвам два пъти повече, за да си наваксаме, нали така? — каза той.

— Сигурен ли си? — запита тя колебливо.

— Да.

— Сигурен-сигурен? — настоя тя.

— Сигурен-сигурен — каза той, заровил лице в косите ѝ. — Нека ти покажа, пеперудке.

С едната ръка между гърдите ѝ, а другата, с разперени пръсти, точно над триъгълника от къдрави косми, той я притисна съвсем плътно до тялото си.

— Кажи ми какво ти харесва. — Той загриза леко ухото ѝ, после проследи извивката му с езика си. — Това?

Бавно пъкна езика си в ухото ѝ, отдръпна го, после отново го погали отвътре.

Дишането ѝ спря.

Той отново загриза, не съвсем леко, меката част на ухото ѝ, докато тя не заизвива тяло, за да покаже, че иска още. С усмивка, като хапеше леко, той се спусна от ухото към шията ѝ. Там се спря. С безкрайна нежност захапа няколко пъти, леко, взела от нерви в основата на тила ѝ.

Многото горещи потоци, които се събираха в тялото на Никол, изведнъж потекоха със сила, от която то омекна. Тя затрепери и се облегна на Чейс.

— Да? — запита той и повтори ласката, а тялото ѝ омекна още повече в ръцете му.

— Д-да — каза с недотам сигурен глас.

Той отново сведе глава над тила ѝ и тръпките, обзели тялото ѝ, се предадоха и на него. Дланите му намериха гладките ѝ и тежки гърди, той хвана твърдите зърна между пръстите си и започна да ги дърпа точно когато зъбите се сключиха в основата на тила ѝ.

Тя издаде сърцераздирателен звук на чисто физическо удоволствие.

Нежно, безмилостно, той я милва дотогава, докато тя не започна да вика и да ридае с всеки дъх. Бедрата ѝ бавно описваха дъги в инстинктивен ритъм, търсейки нещо по-задоволително от присъствието му между бедрата ѝ.

Той започна да гали нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ и триъгълника от косми, докато, в същото време, нежно хапеше рамото ѝ.

Комбинацията от усещания я накара да ахне и да се притисне към него. Той потърка ерекцията си между бедрата ѝ, в чувствена хватка, която ставаше все по-силна с всяко неволно движение на тялото ѝ. Бавно пръстите му намериха и погалиха скритите ѝ меки гънки.

— Да? — запита той.

Отговорът ѝ беше потиснат стон и бавно, ритмично завъртане на бедрата — като че ли редовното прииждане и отдръпване на вълните беше началото на чувствен танц.

Усещането за мекотата и горещината ѝ, които се разтварят пред него, накара цялото му тяло да се стегне от едва сдържано желание, по-силно от всичко, което някога беше изпитвал.

„Пеле, Господи, ще изгориш и двама ни. Ще се превърнем на пепел.“

Той издаде гърлен звук и отново склучи зъби в основата на тила ѝ, а в същото време вкара два пръста дълбоко вътре в нея. Тя извика и потръпна безпомощно в ръцете му, напълно отдала се на усещания, които не искаше никога да свършват. Той я галеше ритмично и чувстваше всяко свиване на мускулите ѝ, които се нагаждаха към ласкавите му пръсти.

А после той усети как, в отговор на ласките му, соковете ѝ потичат. Желанието му стана наистина неудържимо и с това изчезна всичкият му самоконтрол. Цялото му тяло се затресе. Дойде поредната голяма вълна и тялото ѝ се притисна в неговото, с което го накара да преодолее някаква невидима граница. Той я обърна към себе си и я повдигна.

— Обгърни ме с крака! — каза той с дрезгав глас.

Неговата настоятелност и рязката промяна на положението на тялото ѝ я изненадаха. Тя застина в прегръдките му.

— Какво...?

Когато усети колебливостта ѝ, той също застина. Въпреки даденото обещание, той отново беше готов да я обладае, без да я чака тя да дойде при него, да му се отдаде.

— Съжалявам — каза той, изпълнен с болка. — Няма да се случи отново.

С последно усилие на волята, той позволи на тялото ѝ да се плъзне обратно в топлата вода. Нежно я обърна и я побутна да върви към черния пясък, обрамчен с високи палми.

— Върни се на плажа — каза той. — Там няма да имаш проблеми с неочаквани вълни.

Автоматично, Никол тръгна към брега. Когато стигна до него, откри, че Чейс не я следва. Отсъствието му я накара да се почувства празна, замаяна. Изгубена.

Обърна се, за да види къде е Чейс. Морето беше безлюдно.

— Чейс? — извика тя и се огледа диво. Никой не ѝ отговори.

След няколко минути тъмно тяло наруши повърхността на океана там, където вълните се разделяха. Чейс плуваше равномерно, с мощни движения, като се гмурваше в единия край на вълните и излизаше в другия.

Никол го гледаше със свито гърло, с болка, която не разбираше. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди той да се обърне и да заплува отново към нея.

„Няма да се случи отново.“

Трепереше и горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ, а тя не знаеше защо плаче.

ГЛАВА 32

След десет дни Никол седеше с кръстосани крака на прекалено големия за нея шезлонг в градината и се питаше дали Чейс ще се обади тази вечер, така, както се беше питала и в предишните девет нощи. От континента. Три часови зони и хиляди мили разстояние.

„Съжалявам, излезе нещо непредвидено. Трябва да замина за известно време. Лайза ще дойде с мен.“

Никол завиждаше на дъщерята на Чейс. Да говори с него по телефона, беше чудесно, да чува галъовната дрезгава гърлена нотка в гласа му, да го кара да се смее и да се смее и тя в отговор... Но говоренето не беше достатъчно. Не беше същото, като да чувства силата му, когато той я прегръща, да усеща неговата специфична мъжествена миризма по дланите си, след като са се разделили, да вижда как очите му потъмняват, когато го гали с длани и устни.

Всяка нощ той ѝ разказваше за трептенията и излизанията на газ от Мон Сен Хелен, които продължавали години след голямото изригване, и купищата хартия, под които би могъл да бъде погребан жив. А тя му разказваше за скиците, които правеше, и за това, че танците в клуб „Кипюка“ не са същите без него. После се обаждаше Лайза, която питаше за Бени и за пикниците сред кипюките. Те също не бяха същите без нея. Лайза изпращаше прегръдки и целувки, а после слушалката вземаше отново баща ѝ. Той и Никол говореха още малко, и още малко, всеки път разговорът беше по-дълъг от предишния. Говореха за всичко и за нищо, за неща без значение и за такива от огромно значение. Макар да я болеше от това, че чува гласа му, а не го вижда и не може да го докосне, тя не искаше връзката да прекъсва. Нито пък той. Говореха до късно след полунощ в неговата часова зона.

И всяка вечер, когато най-после оставеше слушалката, тя плачеше. Толкова много искаше да види Чейс, че я болеше, сякаш я разкъсваха на две.

„Той каза, че ще се върне веднага щом може — каза си тя за десети път през последните няколко минути. — *Хайде сега, трябва да порботиш здраво, за да имаш повече свободно време, когато се върне той.*“

А имаше много работа, която можеше да свърши, само че рисуването не вървеше съвсем добре. Независимо какво гледаше, тя виждаше само лицето му, усмивката му, дланите му, ритмично спускащи се над барабаните. Дланите му, милващи тялото ѝ.

„*Престани!*“ — изръмжа мълчаливо тя на себе си.

Седнала с кръстосани крака в шезлонга, тя поучаваше жената със замечтаните очи, в която се беше превърнала. След малко успя да се концентрира върху дърветата джакаранда, които се извиваха над главата ѝ. Те бяха разцъфнали и цветовете им се предлагаха на слънцето в мълчалива ласка.

Хиляди и хиляди цветове потрепваха, когато лекият вятър играеше безгрижно сред тях. Някои от цветовете не успяваха да се разтворят, преди да бъдат отнесени от въздушния поток. После цветовете се спускаха нежно на земята и се трупаха на цветни купчинки, които се въртяха в спирали с всяко подухване на бриза.

Тя се наслаждаваше безкрайно на тези дни, когато цъфтежът на джакарандите беше в разгара си и цветовете обсипваха земята като нежен лавандулов дъждец. Но през последните няколко дни просто беше скицирала, нещастна, през деня, а след като се мръкнеше, започваше да крачи неспокойно из котиджа си и да чака среднощното обаждане на Чейс.

Когато най-после заспеше, спеше лошо.

А когато се събудеше посред нощ, то беше, защото тялото ѝ беше събудено за усещания, които караха въздуха да засяда в гърлото ѝ и да остава там чак докато се съмне. Само мисълта за прегръдките му беше достатъчна, за да я обхване странна нега, а после тялото ѝ да се изпълни с напрежение, от което ѝ се искаше да крещи.

Тя се чувстваше така още от деня, в който той я беше галил в морето и ѝ беше показал колко повече знае за нейното тяло от нея. И сега тя го чакаше да се върне, толкова напрегната, че тръпнеше като обтегната струна. А не знаеше защо тръпне, защо е напрегната.

„*Може би днес. Или утре*“ — мислеше тя и драскаше отстрани на листа с несполучливата, отново, скица. Искеше да се върне, заедно с

Чейс, в топлото море. Искаше тя да му липсва така, както той ѝ липсваше, и той да лежи буден нощем и да бъде разсеян през деня, да не може да си поеме дори три пъти дъх, без да помисли за нея.

„Е, доставила си му малко удоволствие — казваше си тя — И какво от това? Светът с пълен с жени, които биха могли да му доставят по-голямо удоволствие.“

Това беше нещо, за което се опитваше да не мисли. Но не успяваше. С мълчаливо проклятие, тя захвърли молива си на земята и престана да се преструва, че скицира дървото джакаранда.

— Лош ден?

Никол се обърна толкова рязко, когато чу гласа на Чейс, че скицникът ѝ също падна на земята. Нямахше нито колебание, нито срамежливост в нейното посрещане. Тя просто се хвърли в прегръдките му и се притисна в него, като че ли само така и двамата можеха да останат живи. Той я прегръщаше по същия начин.

— Липсвах ли ти?

Тя му отговори с потръпване и със звук, който издаваше безпогрешно чувствата ѝ.

— И ти ми липсваше по същия начин. — Той зарови лице в сладкия дъх на сплетената ѝ коса и вдъхна дълбоко. — Мислех си, че ако не те виждам и не мога да те докосна, няма да ме боли толкова, все едно че вдишвам натрошени стъкла. — Смехът му беше къс, груб. — Грешах. Непрекъснато греша по отношение на теб.

Той я притисна безмилостно към себе си и позволи на присъствието ѝ до него да завладее всичките му сетива. А тя зарови лице във врата му и го стисна с всички сили.

Всичко, което Чейс мислеше и чувстваше от мига, в който беше осъзнал колко жестоко е грешал по отношение на Никол, сега се изля в неспирен поток от думи. Знаеше, че е прекалено скоро да казва тези неща, но неговото собствено изтощение и несдържаното посрещане от нейна страна победиха здравия му разум.

— Непрекъснато мислех за усмивката, която разцъфваше на лицето на Лайза, когато те видеше да идваш по пътеката — каза той. — После си спомних как се засмя при една ужасна шега на Марк и как ме слушаше, наистина ме слушаше, когато говорех за островите. — Той намери устата ѝ и я целуна дълбоко, почти жестоко, а после потръпна при нейния нескрит, страстен отговор. — И това също си го спомнях.

Твоят вкус и твоята горещина. Не искам повече да живея и ден без теб. Омъжи се за мен, Никол. Позволи ми...

— Брак? — прекъсна го тя и шокирана се отдръпна. Още дори преди Никол да е проговорила, Чейс почувства отхвърлянето във внезапната скованост на тялото ѝ. Прекалено късно си спомни с какви чувства беше свързан бракът за нея.

„Да бъда притежание на някой мъж. През целия ден. През цялата нощ.“

Той затвори очи и се прокле, че е издал мечтите си. Само защото беше скочила от шезлонга и се беше хвърлила в прегръдките му, не означаваше, че иска да рискува да му принадлежи или да бъде свързана с него по официален начин. Той ѝ беше показал само малка част от огъня, който тлееше в тялото ѝ, беше ѝ позволил да вкуси само малко от дивия пчелен мед.

— Съжалявам — Той отново слезе на земята. — Не трябваше въобще да те моля. Отдай го на умората от пътуването със самолет и на радостта от този миг. Както вече казах, ти непрекъснато ме изненадваш, сварваш ме неподготвен. Караш ме да отговарям с непознати за мен чувства. — Той се усмихна сладко-горчиво и я целуна леко по върха на носа. — Но пък не познавам човек, който да твърди, че животът е справедлив.

Никол се опита да подреди разхвърляните си мисли, за да скалъпи смислен отговор. Не успя.

— Не исках да кажа... Просто не съм мислила... След Тед си обещах, че никога, ама никога...

Чейс я целуна нежно, с което сложи край на объркания ѝ поток от думи.

— Всичко е наред. Разбирам. Нямах нито една причина да ми поверяваш щастieto си, а имаш поне сто да не го правиш.

Той я освободи от прегръдките си и отстъпи няколко крачки назад. С всеки дъх, който поемаше, се обвиняваше, че е събрал три седмици упорита работа само в десет дни, за да може да се върне бързо при нея.

И да съсипе всичко.

— Моля те, недей — каза тя доста сурово. — Недей да изпитваш вина за случилото се онази сутрин в къщата на Дейн. Зная, че никога не би ме наранил умишлено. Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — каза Чейс уморено и внимателно — Но липсата на болка не е достатъчна. Не и за секса. И със сигурност не е достатъчна за един устойчив и продължителен брак. Ум. Тяло. Душа. Всичко това трябва да бъде съединено, за да потръгне един брак. Не го знаех, когато се ожених за първи път. И Лайза плати цената за моята глупост и наивност. Но сега знам. Всичко или нищо.

— Това означава ли, че ти няма... Че ние не можем... — Никол затвори очи и стисна ръце толкова силно, че я заболяха. — Моля те, не си отивай от мен — прошепна тя. — Не бих могла да го понеса. Ти ме караш да се чувствам по съвсем нов начин, да изпитвам това, което не съм смятала за възможно.

— Всеки мъж би могъл да го направи.

Тя отвори рязко очи.

— Не е вярно!

— О, вярно е — отговори много спокойно той. После се усмихна тъжно, защото видя недоверието, изписано на лицето ѝ.

— Но само с теб... — поде тя.

— Просто се случих аз мъжът, който беше до теб, когато започна да пробиваш черупката на миналото — каза той, с което прекъсна думите ѝ, проникващи така дълбоко в душата му, от които го болеше толкова много. А в същото време му се искаше наистина да е така, те да бъдат неоспоримата истина. Не само за него, но и за нея. — За теб, аз съм стадий на развитие, който ще отmine.

— Не — каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи — Не е вярно!

Тя издаде сподавен вик и се хвърли пак в прегръдките му, притисна се силно към него, трепереца от чувства и мисли, които бяха прекалено нови и прекалено силни, за да може да ги осмисли или преодолее. Не можеше дори да ги разбере.

Няколко минути Чейс я държа в прегръдките си и ѝ говори спокойно за съвсем банални неща. Звукът на собствения му глас и незначителните думи разведриха мрачния му поглед и прогониха дълбоките бръчки, врязали се от двете страни на устата му. Непоносимото напрежение бавно започна да се отцежда от тялото му.

— Какво чувам за някакво голямо празненство? — запита той.

Тя си пое дълбоко дъх и прие неутралната тема. След още едно дълбоко поемане на въздух, вече беше способна да формулира спокоен отговор.

— Годишното празненство на Камеха. Печени прасенца. Фойерверки на плажа. Танци цяла нощ. Всичко, за което се сещат туристите, когато мислят за Хаваите.

— Къде ще бъде?

Тя се отдели от него, за да махне с ръка към гъстата зеленина, която скриваше от погледа им плажа долу.

— Там долу.

Той я погали леко по косата и отстъпи, за да не може тя да го прегърне пак.

— Кога?

— Утре вечер.

— Толкова скоро? Добре.

Нещо в гласа му я накара да се вцепени.

— Ще се върнеш пак на континента, нали?

Той кимна.

— Кога?

— Скоро. — А мълчаливо добави за себе си: *„Много по-скоро, отколкото първоначално мислех. Но това е единственият начин, пеперудке. Не мога да имам доверие на себе си, когато съм около теб. Почти те обладах онзи ден в океана, а сега те желая много повече, отколкото тогава.“*

Тя го гледаше как развързва вратовръзката си с едно-единствено бързо движение. За първи път ѝ хрумна, че той сигурно е дошъл при нея направо от летището, дори преди да е съблякъл костюма, който е носил на континента.

— Къде е Лайза? — запита Никол.

— С Бени. Той някак си е разбрал, че сме се върнали. Чакаше ни пред вратата на котиджа.

Гърлото ѝ се сви, когато усети напрежението, стаено под привидното му спокойствие.

— Сигурно си смъртно уморен.

— Почти не съм спал през последните три нощи. Работех над докладите си, докато Лайза спеше — той се прозина и измъкна вратовръзката изпод яката си. Разкопча няколко копчета на ризата си, пое си дълбоко и дълго дъх, а после го изпусна в една-единствена въздишка. — Направи ли скици, които да разгледам?

— Нито една, която да се харесва на мен.

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха много малко нагоре.

— Ти въобще някога доволна ли си от скиците си?

— Не, това не се случва много често — призна тя.

— Тогава, добре е, че аз ще имам последната дума. Но не ми се иска да мисля, че ще бъда отговорен за целия проект „*Острови на живота*“.

Мисълта, че той може да има нужда от нея в професионален план, я изненада. Мълчаливо, тя гледаше как той разкопчава ръкавите на ризата си, как запрята маншетите и тръгва по пътеката, далеч от нея.

— Можеш ли да дойдеш при мен, в моя котидж, след около час?
— запита той, без да поглежда назад. — Така ще имам време да се изкъпя, да подредя жилището и да хапна, преди да започнем да разглеждаме скиците.

— Да ядеш?

— Да, да вечерям. Моят стомах е все още по континенталния часовник.

— Аз ще ти приготвя нещо! — извика тя след него.

— Всичко е наред. От години си приготвям сам храната. И ставам наистина добър в това занимание.

Никол гледа след Чейс, докато той не се скри в гъстата зеленина, а после се запита защо плаче. Той се беше върнал. Сега можеше да го вижда, да го докосва...

А той й изглеждаше по-далечен от когато и да било.

ГЛАВА 33

Тази вечер, когато Чейс се отби в жилището на Никол, Лайза беше с него. Никол се зарадва, че вижда малкото момиченце, но в същото време беше и разочарована.

„Можеш да бъдеш насаме с него и после — каза си тя. — А сега покажи на Лайза, че е добре дошла, покажи ѝ добрите си чувства.“

— Прегръдка? — запита тя момиченцето.

— Прегръдка-прегръдка! — каза Лайза и направо скочи в ръцете на Никол.

Никол я стисна здраво и започна да се върти и да се върти, а Лайза започна да пищи от удоволствие.

Въпреки болката от това да вижда Никол и да знае колко непоправимо е объркал всичко, Чейс се усмихна, зарадван от щастието на дъщеря си. Тя вече започваше да преодолява онова, което ѝ беше причинила жестокостта на Линет. А поне част от причината това да стане възможно за Лайза, беше червенокосата танцьорка, в чиито ръце сега беше.

— Ако знаех, че ще дойдеш и ти — каза Никол, като спря и целуна Лайза по бузата, — щях да купя и малко сладолед.

— Бени вече ѝ купи — каза Чейс. — Както казах, момчето е ненадминато във всичко.

— Да, той е съвършен — каза бързо Лайза, за да защити приятеля си.

— Да, той е съвършено ненадминат — съгласи се Чейс.

— Добре ли е да си ненадминат? — запита тя, изпълнена със съмнения.

— Разбира се. — Той хвана дъщеря си за ръката. — Означава, че е истински магьосник.

— О! — Лайза сви рамене. — Ами, да, такъв е.

Чейс се усмихна.

— Да, той е такъв. Помниш ли нашата сделка?

Тя кимна и се обърна към Никол.

— Аз ще рисувам, докато ти и татко работите. Така добре ли е?

— Да-да. Знаеш къде е всичко, което ти е необходимо.

— Четвъртото чекмедже? — запита Лайза, защото искаше да бъде сигурна.

— Точно така.

Когато Лайза щастливо заподскача към кухнята, Никол се опита да не гледа втренчено Чейс. Брадичката му беше потъмняла от наболата през последното денонощие брада. Силна умора или нещо, което трудно можеше да се определи, беше опънало кожата на лицето му и беше засилило впечатлението за ъгловатост. Разбира се, мускулите му се движеха, когато се усмихваше или говореше, но лицето му не се отпускате.

— Скиците? — каза той и се прозина.

— Там са.

Диванът легло сега имаше формата на диван, на който, повече или по-малко удобно, можеше да седне човек. На пода пред него лежеше купчина скици.

Независимо от сегашното му състояние, Чейс не вярваше, че може спокойно да седне на дивана, на който някога беше имал Никол. Беше прекалено изтощен, чувстваше се прекалено нещастен, беше прекалено близо до предела на силите и на възможностите си за самоконтрол. Ако тя седнеше до него, той нямаше да може да сдържи ръцете си, въпреки присъствието на светлооката пазителка в кухнята.

Чейс се наведе, взе папката в едната си ръка и започна да прелиства с другата.

— Някои от скиците не са на местната фауна — каза бързо Никол, — но ще ти покажат как представям нещата отблизо и в перспектива, как изглеждат отделните растения и пейзажите, рисувани от мен.

Той кимна и започна да преглежда скиците. Имаше намерение да работи бързо, почти безстрастно, но рисунките го развълнуваха. Всяка линия беше ясно изразена, кристалночиста, и все пак всяка от тях се преливаше плавно в другата и изцяло улавяше безпогрешно грациозността на природата.

Самотна птица лети към залязващото слънце.

Палмово дърво, което сякаш танцува на вятъра.

Зелена кокосова палма, която след време ще заприлича на богинята на плодородието.

Разсеян на вид учен, стъпил на нащърбената лава, се навежда да взема проба.

Абсолютната опустошеност на току-що родената земя.

Той вдигна поглед и видя, че тя го гледа с тревога.

— Тези са прекрасни — каза той протичко. — Ти предаваш чудесно както фактите, така и грацията на природата.

Преди да е успяла дори да се усмихне, той започна отново да преглежда скиците. Прегледа ги веднъж, два пъти и всеки път изказваше тихо похвалите си. Думите не означаваха толкова много за нея, колкото очевидното му възхищение от работата ѝ.

Една от рисунките прикова вниманието му за по-дълго от останалите. Тя беше почти гола, толкова прост беше рисункът: едно-единствено дърво джакаранда и само една напъпила клонка. Пъпката беше толкова разцъфнала, че щеше всеки миг да се отвори, но нито цветът, нито нежността на бъдещия цвят ѝ придаваха мекота.

Чейс я изучава дълго. После вдигна поглед и сякаш я закова с погледа си.

— Това е превъзходна рисунка, Никол. На прага на сладкото превръщане, но пъпката никога няма да цъфне за нас, нали? Хваната завинаги в капана на времето — между нищото и реалния свят. — Той отново погледна пъпката, застинала във вечността. — Не знам дали въобще някога съм виждал нещо толкова красиво и нещо толкова тъжно.

Той остави скиците обратно в папката и ѝ я подаде, като много внимаваше да не я докосне.

— Продължавай в същия дух — каза той с безразличен тон, — но гледай да се концентрираш върху местната фауна, ако можеш.

— А какво ще кажеш за нова кипюка? Искам да кажа, да отидем до нея. Катерене.

И всичко останало. Прегръдките и целувките, горещината и удоволствието.

— Не и утре — каза той и отново се прозина. — Имам много работа в лабораторията. Може би когато се върна от следващото си пътуване до континента. Но няма нужда да забавяш работата по скиците. Местната фауна е все една и съща, независимо в коя кипюка

расте. — Той се обърна с лице към кухнята. — Хайде, мъничката ми. Време е да вървим. Стариат ти татко е много уморен.

Лайза дотича от кухнята и се хвърли в ръцете на баща си. Той я улови, вдигна я високо и я пъкна под мишница, а тя запищя високо.

— Благодаря, че сподели идеите си и скиците си с мен — каза той и тръгна към вратата. — Ще танцуваш ли на празненството?

— Само ако ти биеш барабаните за мен.

Той се поколеба.

— Разбира се, Пеле. Сделката е сключена. Ще се видим на празненството.

Никол не знаеше колко време е останала, втрещена във вратата, която Чейс беше затворил тихо след себе си. Сигурно е било дълго време, защото мракът отвън се беше сгъстил.

„Прекалено много работа в лабораторията.“

„Няма нужда да ме чакаш, да забавяш работата.“

„Ще се видим на празненството.“

Не осъзнаваше, че крачи из жилището си и плаче. Едва когато сълзите започнаха да изсъхват по бузите ѝ, се осъзна. Продължи да крачи, продължи да плаче, продължи да се ослушва за стъпките му, да се надява да го види отново още тази вечер. Той много ѝ липсваше.

„Но той се върна, защо тогава продължавам да крача неспокойно? Защо продължава да ми липсва? Защо, за Бога, плача!?“

Нямаше никакъв друг отговор, освен звука от стъпките ѝ по дървения под. Хвърли поглед на компактдискете, после погледна встрани. Точно сега дори танците не представляваха интерес за нея. Не ѝ се искаше да прави каквото и да било. Не искаше никого.

Освен Чейс.

„Омъжи се за мен. Бъди с мен през цялото време.“

Тя нададе приглушен вик и отново закричи — напред-назад, напред-назад. А думите не излизаха от главата ѝ, преследваха я като тъмни сенки.

„Не бъди така тъжна, пеперудке. Можеш да отговориш по същия начин и на друг мъж. Но аз няма да те изоставя, докато не се убедиш, че е истина. Медът ще бъде тук, докато не разпериш кадифените си криле и не отлетиш.“

Тя стисна длани и закричи дори още по-бързо. Не искаше нещата да се развият по този начин. Прекалено бързо. Тя имаше нужда от

време. Имаше нужда да размисли. Имаше нужда... От Чейс.

„Ще танцуваш ли на празненството?“

„Само ако ти биеш барабаните за мен.“

„Разбира се, Пеле. Сделката е сключена.“

Времето между днес и утрешното празненство се простираше пред нея като дълбока бездна.

„По дяволите! Защо ми причинява това?“

Нямаше друг отговор, освен кипящите, непредсказуеми потоци, които се събираха някъде в тялото ѝ. Тя беше като Килауеа, опустошен от скрити предвестници на бъдещо изригване.

Той не я беше целунал. Нито веднъж. Не дори и по бузата. Тя беше чакала и чакала, а сърцето ѝ се беше блъскало в гърдите.

„Защо не ме целуна?“

И тогава разбра. И ѝ се прииска да пици — високо и неспирно.

Ако го искаше, трябваше да отиде при него като пеперудите в гората. Сладкият мед беше там, чакаше я. Трябваше само да кацне между дланите му и да започне да пие.

Тя затвори очи и видя пъпката на джакарандата да тръпне под скритата в нея топлина.

„На прага на сладкото превръщане, по пъпката никога няма да цъфне за нас, нали? Хваната завинаги в капана на времето — между нищото и реалния свят.“

— Чейс — прошепна тя, а гласът ѝ беше дрезгав, — ти искаш прекалено много от мен! Ти си прекалено много мъж. А аз съм слаба жена. Ще разочаровам теб, а себе си ще унищожа.

И то за нищо.

Също като пъпката, тя беше хваната в капан, по средата между всичко и нищо. И се страхуваше.

ГЛАВА 34

Когато настъпи сутринта, Никол беше толкова неспокойна, колкото и разтопената скална маса под повърхността на планината. Почти се беше поддала на желанието да отиде до котиджа на Чейс в дългите часове на нощта. Искаше да го види, да му говори, да...

„Какво? — запита се тя сама нетърпеливо. — *Какво искаш?*“

Осветената от сребрилата луна нощ не ѝ предлагаше отговор, тя пораждаше у нея само смесица от страх и безпокойство, самота и копнеж.

Изгряващото слънце също не ѝ предложи готов отговор, както и зашеметяващата дъга, издигнала се високо в облаците.

Отговор не ѝ предложиха и яркото зарево на залеза и развълнуваните обсъждания на учените за хармоничните трептения на Килауеа.

Не ѝ предлагаха отговор и познатите лица, събрани около огньовете на плажа. Нямаше отговор за нея, скрит и в разговорите на приятелите ѝ.

И, най-лошото от всичко, там нямаше мъж с очи с цвета на дъжда и тъмна като нощта коса, със сладко-горчивата усмивка, която разкъсваше сърцето ѝ. Нямаше нищо на празненството за Никол, освен чувството, че е замръзнала в капана на времето, между болката и удоволствието, между всичкото и нищото.

И тогава барабаните започнаха да бият.

Никол отмести поглед от Боби по средата на думата си и го остави да гледа след нея с болка и разбиране. А тя дори не забеляза чувствата му. Нямаше място за нищо в душата ѝ, освен за първичния зов на барабаните.

„*Ела при мен.*“

Боса, с коса, развяваща се свободно и обгръщаща бедрата ѝ, тя застана пред Чейс. Не осъзнаваше, че разговорите около тях замряха, не чуваше аплодисментите, изразяващи очакването на публиката. За

нея не съществуваше нищо на света, освен зовът на барабаните и мъжът, който чрез тях говореше на душата ѝ.

„Танцувай за мен. Танцувай. За мен. Танцувай!“

Никол отметна коса назад и остави ритъмът да завладее тялото ѝ, отдаде му се изцяло. На него и на Чейс. Бедрата ѝ се движеха греховно под огнената завеса на косата ѝ. Светлината на огньовете озаряваше в златисто кожата ѝ. Поличката, която тя носеше ниско на хълбоците си, беше в същия цвят като косата ѝ.

Като обгърната от огъня, тя се движеше грациозно, чувствено, като оставяше тялото ѝ да говори вместо нея. Тя танцуваше за единствения човек на света, който съществуваше за нея.

За Чейс.

А той я гледаше с присвитите си сиви очи, докато дланите му се движеха бързо, безмилостно и ги водеха към върха, който щеше да изстиска и неговите сили, и тези на танцорката.

„Изгори за мен, Пеле. Гори. За мен.“

И тя гореше.

Времето сякаш спря, докато тя танцуваше, загубила контрол над тялото си, отдала се на сладкия ритъм. Накрая тялото ѝ не можеше вече да утоли изискванията на танца. Тя нададе вик и вдигна ръце нагоре, предавайки нощта и победата на сложния ритъм на барабаните.

Но те престанаха да изпълват нощта с бесния си ритъм в мига, в който спря и Никол и само пращането на съчките в огньовете нарушаваха шума на приборя.

Чейс стоеше и се усмихваше, наслаждавайки се на аплодисментите. После пристъпи назад, в сянката на палмите, и изчезна.

Никол гледаше втренчено и с недоверие мястото, където допреди малко стоеше той. Него го нямаше. Тя извика името му, но думите ѝ бяха заглушени от силните ръкопляскания. Понечи да изтича след него, но ентузиазмът на приятелите ѝ и бурните им поздравления ѝ попречиха. Тя ги отпрати с усмивка и се спусна след Чейс.

Но на пътеката, осветена от луната, не я чакаше никой.

Никой не я чакаше и в котиджа ѝ. Нито пък в неговия.

Уморено, тя се върна у дома си и зачака той да я потърси.

Но не дойде никой. Долитаха само звуци от плажа долу — викове, смях, барабани. Когато вече не можеше да издържа на

самотното чакане в тишината, тя се съблече и застана под душа с желанието да можеше да измие и спомените си толкова лесно, колкото сълзите.

Накрая и тясното пространство, замъглено от парата, престана да ѝ носи утеха. Облече си черна копринена риза и дълга до глезените лавалава. Прибра косата и забодеше в нея пръчиците от слонова кост със звънчетата, но трябваше да признае поне на себе си, че няма никакво желание да се върне на празненството.

Но не искаше да остане и в котиджа.

Искаше Чейс.

Но той очевидно не я искаше.

Бавно, тя излезе в градината и отиде по обраслата със зеленина пътечка до горичката джакаранди. Цветовете на дърветата приличаха на сребристи гирлянди по върховете на клоните в топлата лунна нощ. Земята също беше покрита с тях — подобни на лунен пращец. С всяка въздишка на вятъра, още цветчета танцуваха и падаха без звук.

С умора, която нямаше нищо общо с танцуването ѝ, Никол се излегна в шезлонга. Дори той беше обсипан с цветчета и те приятно галеха кожата ѝ, охлаждаха я. Още и още цветчета падаха върху нея и милваха нежно кожата като целувка.

Дълго време тя лежеше, без да помръдва, наслаждавайки се на нежната ароматна спирала цветове около себе си, като отчаяно се опитваше да не мисли за нищо.

Най-после заспа.

Едва тогава Чейс излезе от сенките и застана до Никол. Гледаше я как спи, обляна от лунната светлина. Огънят, който гореше в тялото ѝ, сега тлееше. Докато я гледаше, си повтаряше, че сигурно е голям глупак, щом отново е тук, при нея. Трябваше да продължи да се разхожда по плажа, да продължи да брои прииждащите вълни или звездите, или пък крачките, с които се отдалечава от жената, която обича толкова много, че дори не може да диша без нея.

Искаше я по много, и то различни, начини.

А тя го искаше само по един-единствен начин.

Сексът не беше достатъчен, за да утоли неговата нужда. Сексът, ако нямаше и нещо друго, само щеше да го кара да се чувства още по-неудовлетворен. Да, за него щеше да стане много по-лошо. За него

щеше да бъде непоносимо да я люби, а после да я загуби, защото тя не го обича. Защото тя не може да го обича.

Знаеше това, както знаеше, че може би трябваше да продължи да се разхожда по плажа. И все пак, ето че стои изправен до нея и брои цветчетата, които падат безшумно върху кожата ѝ, която беше и по-нежна, и по-ароматна от тях.

Тя го желяеше, но не достатъчно.

А той я желяеше прекалено много.

А само преди две седмици я беше наранил жестоко, прекалено дълбоко.

Нищо, което би направил сега, не би могло да върне времето назад и да изтрие от спомена онази сутрин, жестоките му думи. В онези няколко невъзвратими минути той я беше загубил.

Той можеше, разбира се, да събуди чувствеността ѝ, да дари и на нея, и на себе си този подарък.

Ако прави любов с нея, ще я освободи от жестокото ѝ минало.

А себе си ще обрече на жестоко бъдеще.

Знаеше това, но знаеше също, че не би могъл да ѝ даде нищо друго, освен кадифените криле на собствената ѝ чувственост и свободата да лети, понесена от нея.

За него нямаше да има друга като нея. Тя му беше показала колко много е грешал по отношение на жените и любовта. Тя беше излекувала черните белези в душата му, а в замяна той щеше да разбуди в нея огъня на страстта. Най-малкото, което можеше да направи, за да излекува нейните белези.

Той щеше да оцелее. Имаше Лайза, Дейн и Жан, хора, които го обичаха, хора, които и той обичаше. Това трябваше да му е достатъчно.

„Кого се опитваш да излъжеш?“ — помисли си мрачно Чейс. „Не можеш дори да си представиш, че Никол няма да е до теб, за да ѝ говориш, за да се смеете заедно, за да танцува за теб. Без значение е онова, което ще си повториш няколко пъти тази вечер, утре отново ще бъдеш на колене и ще се молиш тя да дойде при теб. Защото, без нея, ще бъдеш ужасно самотен. Но тя ще дойде при теб, нали?“

С тъжна усмивка при тази своя мечта за любов, Чейс седна до Никол на широкия шезлонг. Без да се събуди, тя се обърна към него. При всяко поклащане на тялото ѝ звънчетата пееха. Техният звън беше неочакван, сладък за ухото.

Много нежно, той извади пръчиците от слонова кост от косите ѝ и позволи на техния пламък да го обгърне. Този път щеше да се наслади на великолепната ѝ коса напълно. И ако споменът за косите ѝ само добави сол в раните му, така да бъде. Той ѝ беше дал прекалено много болка, за да се отдръпне, просто защото знаеше, че тази болка ще му се върне стократно.

Наведе се бавно над нея. Вдъхна с наслада аромата на тялото ѝ. Целуна нежно клепачите ѝ, сладката извивка на бузата ѝ, чувствителната спирала на ухото ѝ, чувствената извивка на устните ѝ. И почувства как тя се съживява при допира с него, как разтваря устни, как дъхът ѝ сладко го гали.

— Чейс? — Гласът ѝ беше дрезгав, замечтан, глас нито на напълно будна, нито на заспала жена. — Търсих те. Искях да пия сладък нектар от ръката ти. — Дъхът ѝ излезе на накъсана въздишка. — Но не можах да те намеря.

Дланите му се заровиха в косите ѝ.

— Знам — прошепна той и отпи нежно от устните ѝ. Да, той бягаше от болката, причинена от това да обичаш, а да не те обичат. Ако въобще имаше някакъв разум, щеше все още да бяга. — Сега съм тук.

— Не ме напускай. — Тя също зарови пръсти в косата му.

— Няма да те пусна, докато не разбереш, че можеш и сама да летиш. — А после завладя устата ѝ, преди да е попитала какво има предвид той.

Всичките ѝ въпроси се изпариха, когато езикът му замилва нейния и отново ѝ показва колко сложно нещо може да бъде една целувка. Тя почувства първите огнени езици да се разгарят в тялото ѝ, нададе тих вик и го целуна в отговор.

Ръцете ѝ трепереха, когато се спуснаха от косата към раменете му. Усетиха гъвкавите му мускули, после се заровиха в отворената яка на ризата му, заиграха се с къдравите косъмчета на гърдите му. Но искаха да почувстват зърната му и да ги погальят, да ги втвърдят. Ризата му пречеше. Никол нададе разочарован вик и започна да дърпа плата.

— Каж ми какво искаш — каза тихо той. — Твое е.

Нежно ухапа долната ѝ устна.

— Искам теб — прошепна тя.

Отвори очи и го видя да се извисява над нея. Беше едър и скриваше звездите от погледа ѝ. Тя потръпна, усмихна се, зарадва се,

че силата му никога няма да се обърне срещу нея. Чувството, което плахо се зараждаше в тялото ѝ, не беше страх.

Беше предчувствие.

— Искам да те докосвам, както правех и преди — каза тя. — А после искам да ме научиш и на други начини да те докосвам.

Дъхът му беше горещ. Бавно, той освободи дланите си от косите ѝ. Като я гледаше в очите и я целуваше, той съблече ризата си и я остави да падне на земята.

— Така по-добре ли е? — запита.

— Ти си толкова красив... — Тя се засмя, като видя изражението на лицето му, и го придърпа плътно към себе си на шезлонга. — Знам, знам, мъжете не са красиви. Но ако нещо толкова мощно и диво като вулканично изригване може да се нарече красиво, защо ти да не си красив?

Той се засмя, без да знае, че така разгаря огъня в нея. После почувства устата ѝ да оставя гореща диря по гърдите му и смехът заседна в гърлото му. Тя нежно захапа едно от зърната му.

Когато Никол усети чувственото застиване на Чейс, се усмихна скрито и засмука твърдата малка пъпка, която беше оформила от податливата му плът.

— Обичам да ти правя това — каза тя и се сгуши в него. — Обичам да чувствам как отговаряш на ласките ми.

Разкъсван между смеха и почти болезненото надигане на желанието, той едва събра дъх, за да ѝ отговори:

— Така ставаме двама. Определено. Двама.

— Това намек ли е?

Тя го целуна отново по гърдите, после намери и другото му зърно. Почувства как пулсът му се ускорява и започна с наслада да го вкусува, да го милва и леко да хапе. После го загриза по гърдите и по-надолу, следвайки тъмната пътека косми, която водеше към стесняващата му се талия.

Чейс си пое дълбоко дъх и сякаш въобще спря да диша. Жени го бяха докосвали и преди, и то много по-интимно. Но никога не се беше чувствал така желан, не му беше толкова хубаво, не беше усещал така осезателно силата на тялото си, както през очите на точно тази жена.

С преднамерена бавност, ръцете и устните на Никол проследиха всяка линия и всяка издатинка на мускулите му, всяка вдлъбнатинка,

всяка промяна в разположението и гъстотата на космите по тялото му. Когато намери пъпа му, тя пъкна езика си в него, после повтори, потрети, движенията ѝ станаха ритмични. Отговорът на тялото му много ѝ хареса. Тя се върна там отново и отново, докато накрая ѝ омръзна и реши да изследва други части на тялото му. Езикът ѝ се плъзна по кожата му, точно над поличката му лавалава.

След няколко минути такова неочаквано и сладко мъчение, Чейс зарови ръце в дългата ѝ коса и се плъзна надолу, за да може устата му да намери нейната.

— Ела тук, Пеле — каза той с дрезгав глас. — Дай ми този сладък, възбуждащ език.

Думите му се плъзнаха по кожата ѝ като огнени езици, защото разбра, че му е доставила удоволствие. Тя отвори нетърпеливо уста, предвкушвайки горещия миг, в който езикът му ще се гмурне вътре.

С пълното съзнание че тя иска това, той я караше да чака, защото знаеше, че малкото разочарование от чакането само ще засили удоволствието.

— Чейс, защо...

Въпросът се превърна в стон на задоволство, когато езикът му се гмурна надълбоко, завладявайки влажната ѝ пещера. Тази целувка беше различна от всичко, което беше познала, тя вземаше всичко от нея и ѝ даваше всичко, предизвикваше огъня в нея и той я изпълваше цялата, разгаряше се все по-силно.

Тя потръпна и цялото ѝ тяло се напрегна в чувствен отговор. Ръцете ѝ стиснаха косите му, сякаш искаха да ги изтръгнат, устата ѝ се притисна отчаяно в неговата. Тя го целуваше толкова диво, колкото и той — нея, тялото ѝ се извиваше в дъга, дъгата на желанието, защото се опитваше да се притисне все по-силно, сякаш искаше да влезе в него. Искаше да го усеща с всяка частица на тялото си.

Дланите му търкаха нежната материя на блузата ѝ с дълги движения, които уж трябваше да я успокоят, а всъщност я караха да тръпне. Той правеше кръгове около гърдите ѝ, без да ги докосва. Дишането ѝ ставаше все по-бързо, клепачите ѝ трепкаха и се спускаха все по-ниско, тя започна бавно и чувствено да извива тяло. Той видя, че зърната ѝ са се втвърдили и опъват блузата, и знаеше, че те копнеят, болезнено, да бъдат погалени.

Той се усмихна и погали с длани първо лицето ѝ, после раменете ѝ и накрая — хълбоците ѝ. После ръцете, бедрата и корема, възбуждайки я безмилостно, гледайки с наслада как тялото ѝ трепери, как тя търси ласките, които сякаш вечно ѝ се изплъзват.

— Не искаш ли да ме докоснеш? — запита го тя най-последно, гласът ѝ бе толкова накъсан, колкото, дишането ѝ.

Отговорът му беше тих и накъсан смях. Той подложи дланите си на лунната светлина, за да види тя, че те треперят.

— Тогава защо? — запита го тя.

И после ахна, когато върховете на пръстите му докоснаха зърната ѝ и огънят избухна в нея.

— Ето защо — каза той. — И заради това.

Хвана едното от набъбналите ѝ зърна между палеца и показалеца си и го стисна не дотам нежно.

Тя нададе див вик и изви безпомощно тяло в дъга, а удоволствието я пронизваше на остри и горещи тласъци. Той я пусна за малко, но само за да погали леко, с върха на пръстите си, жадните за ласки върхове на зърната ѝ отново и отново. Беше възнаграден от огромните пъпки, които сега зърната ѝ представляваха под черната коприна. Тя издаде звук, който може би беше прошепнатото му име.

— Не знаеш какво правиш с мен.

Усмивката му проблесна като бяло противоречие, преди той да захапне едно от зърната ѝ между зъбите си. Тънката коприна не беше бариера. Тя само подсили неочакваната горещина на устата му, гърдите вече я боляха от напрежението. Тя се отказа дори да диша, беше готова да умре за това удоволствие, притискаше с всички сили главата му към гърдите си. Имаше нужда от влажната и гореща негова уста повече, отколкото от нещо друго на света.

Когато той извърна глава встрани, тя извика силно от разочарование. Той завладя устата ѝ и отпи жадно от влагата ѝ, с което заглуши виковете ѝ. Тя се държеше за него и се извиваше, а пръстите му я милваха по цялата дължина на тялото, но през дългата до глезените пола. Едно леко дръпване и полата падна на земята, за да разкрие златистата кожа на топлата жена, която се криеше под нея. Без да откъсва устни от нейните, той започна да разкопчава едно по едно малките копчета на блузата ѝ. И когато свърши, тази коприна също падна на земята, като я остави напълно гола на лунната светлина.

Тя вдигна ръце, за да предпази гърдите си.

ГЛАВА 35

С глас, който издаваше болка, Чейс каза:

— Няма да те нараня. Нима още не си го разбрала?

— О, да. — Никол се усмихна. — Знам. Помниш ли?

Когато видя срамежливата ѝ, но много секси усмивка, го завладя облекчение, но изпита и опустошително желание.

— Помня — каза дрезгаво.

Бавно, нежно, той погали цялото ѝ тяло по дължина, както беше направил и когато беше облечена. Възбуждаше я, макар неговите ръце вече да трепереха от желание. Тя въобще не знаеше какво му причиняваше с усмивката си. Но щеше да узнае.

— Значи обичаш да играеш игрички — каза той и се наведе, за да достигне до пръстите, които закриваха така желаните от него гърди.

Тя почувства горещината и влагата на дъха му, гъвкавия връх на езика му. Той проследи формата на всеки един пръст поотделно, като че ли искаше да я запомни. И започна лекичко да ги хапе.

Въобще не направи опит да плъзне език между пръстите ѝ, за да докосне зърната ѝ. Когато започна същото внимателно проследяване на пръстите на другата ѝ ръка, тя потръпна и извика тихо. В отговор, зъбите му се забиха в малкия ѝ пръст. Той го пое в устата си и го засмука бавно, после го пусна с неохота, която беше един друг вид ласка.

Пръстите ѝ се раздалечиха малко и му предложиха набъбналата пъпка на едната ѝ гърда. Тя буквално я поднесе към устата му. Той нададе гърлен стон на удоволствие и прие подаръка. Тя му отговори също с тръпка и с тих вик, който разтреса цялото му тяло. Ласката на устата му се промени — стана по-малко нежна, по-настоятелна.

— Да — прошепна тя и заизвива бавно тяло под него. Искаше повече, без дори да знае какво е то, как да опише с думи нуждата, която нарастваше в нея — По-силно. Да, така. Да.

Дрезгаво прошепнатите ѝ думи и ноктите ѝ, които сякаш се забиваха в мускулите на гърба му, бяха като огън, който го изгаря. Той

пъхна длани под мишниците ѝ и я повдигна, за да достига по-лесно до онези части, които тя искаше да бъдат целунати. Устата му беше така жадна да я погълне, както нейните зърна — за ласките му. С едва контролирана сила той я засмука, все по-дълбоко и по-дълбоко.

Тя се притисна в него, без да усеща нищо на света, освен огнените пулсации, които я изгаряха отвътре. Огънят в нея гореше за мъжа, който я държеше като в затвор между дланите и устата си, който щеше да я освободи от годините ѝ на съмнения в собствената ѝ чувственост.

След доста време, дланите му се плъзнаха по гърба ѝ чак до бедрата ѝ. Той започна да ги мачка силно, жадно. Тя задвижи тяло в несъзнателен отговор, да търси нещо повече. С бавни, възбуждащи ласки, той галеше сладните ѝ хълбоци и бедра. Устата му последва ръцете му, целуваше, галеше, хапеше цялото ѝ тяло, докато тя не започна да шепти името му.

— Това харесва ли ти? — запита той и целуна копринената кожа от вътрешната страна на бедрата и.

Тя му отговори с тих, накъсан смях, последван от дълбока въздишка, когато устата му се придвижи по-нагоре и я намери и загали с шокираща интимност. Ръцете ѝ инстинктивно се спуснаха между телата им, за да предпазят най-мекото и най-нежно място в тялото ѝ.

— Ммм, ще играем на криеница — каза той и целуна пръстите ѝ. — Радвам се, че обичаш да играеш на игрите, които и аз обичам, Пеле.

Никол се опита да говори, да му обясни, че това не е игра. Думите обаче заседнаха в гърлото ѝ още при първото ласкаво плъзване на езика му между пръстите ѝ. Той я ухапа лекичко, за да я увери, че може да бъде много, безкрайно нежен. Целува я и докосва нежно, шепнеше ѝ колко е красива, докато тя не започне да тръпне неудържимо в ръцете му. Огънят, който гореше в тялото ѝ, търсеше освобождение.

— Ела при мен, Пеле. — Устните и зъбите му редуваха ласките си, възбуждаха я и ѝ вдъхваха увереност. — Танцувай за мен.

Дълго преди ръцете ѝ да се отпуснат в знак на поражение в тази чувствена битка, бедрата ѝ се движеха бавно и грациозно, описваха чувствени, плавни дъги. Дланите му я галеха в същите дълбоки, първични ритми, окуражаваха я да освободи горещите потоци, които я

изпълваха. Той призоваваше страстта, която, знаеше добре, гореше в нея и търсеше освобождение.

Нежно, той отстрани и последната бариера. Тя остана гола, беззащитна, копнееща за ласките му. Името му излезе като тръпнеш звук от устните ѝ. Той я докосваше с безкрайна нежност, водеше я към върха, но я и възпираше, докато тя не започна да шепне името му — звук, подобен на плач — с всеки дъх, който жадно поемаше. Той вдигна бавно глава, защото искаше да запомни как изглежда тя в мига, в който му се отдава напълно под светлината на луната.

После отново сведе глава, вече без следа от забавление. Сега, най-после, щеше да я опознае напълно. И тя сама щеше да се опознае.

Чувството, което предизвикваше ласкавата му, неустоима уста, беше такава, че Никол забрави целия свят.

Опита се да произнесе името му, да запита какво се случва с тялото ѝ, което мислеше, че познава добре.

Но не можеше да говори.

Не можеше дори да диша.

Всички горещи потоци, които напиреха в нея, се освободиха в един кратък миг и разкъсаха тялото ѝ, така че тя загуби контрол над него. Гореше диво, дълбоко и за него, името му беше накъсан вик на устните ѝ, докато вълна след вълна на огромно удоволствие я заливаха и я караха да тръпне.

Чейс я притисна към себе си и я държа така, докато сладките тръпки не започнаха да затихват, като я оставяха замаяна и бездиханна, зависима от силата на неговите ръце. Най-после тя успя да си поеме дъх и тялото ѝ, бавно, започна отново да става нейно, да ѝ се подчинява. Тя държеше главата му между дланите си и го целуваше сляпо, нежно, целуваше го отново и отново, с което се опитваше да му каже колко красиво е било преживяването за нея.

— Не знаех... — поде тя, но последната тръпка на удоволствие ѝ попречи да довърши.

Той се усмихна и я целуна нежно, без да обръща внимание на страстта, която го изгаряше, на втвърдения си член, който опираше болезнено в лавалавата му. Кожата му беше гореща като нейната и също като нейната хлъзгава от потта; и неговото дишане беше накъсано, но той не търсеше собственото си облекчение. Беше си обещал, че просто ще ѝ достави удоволствие и после ще я остави да си

отиде, без да вземе от нея нищо, освен знанието, че ѝ е дал нещо, което да противодейства на агонията от онази сутрин в къщата на брат му.

Знаеше, че това е вид бягство, начин да се защити от създаването на спомени, които биха го преследвали до гроб — как се плъзва вътре в нея, как се съединяват, как я изпълва. Ако това се случеше, не знаеше как би си тръгнал после. Не знаеше дори дали щеше да има сили да опита.

— Радвам се, че беше добре за теб — каза Чейс, гласът му беше дълбок и ако можеше да има цвят, щеше да бъде черен. — Много, много се радвам.

Приглади назад гъстата ѝ, сега разбъркана, коса и я целуна по челото. Мълчаливо, бавно, загали гърба ѝ, за да я успокои, за да може тялото ѝ отново да стане нейно след дивия си полет. Когато почувства горещата ѝ дълга въздишка да гали врата му, той докосна нежно с устни бузата ѝ и пак я прегърна здраво.

Тя издаде тих звук на задоволство и се сгуши в него. Харесваше ѝ да лежи така, сгусена в него, също толкова, колкото ѝ беше харесал и възторгът от новото чувство. И огънят, и това спокойствие, бяха напълно неочаквани за нея, истинско чудо. Не можеше да им се наслади достатъчно.

Дълго време те лежаха мълчаливи, неподвижни, в прегръдките си и гледаха сребристия дъждец от цветовете, които се сипеха сякаш от лунното небе. Цветчетата докосваха косата ѝ, бузите ѝ, женствените извивки на талията и хълбоците ѝ. Сипеха се и върху неговата тъмна коса, върху мускулестите му рамене, върху къдравите косъмчета на гърдите му.

Никол заспа, с което се отдаде на Чейс по друг по-дълбок начин, доверяваше му се дори в съня си. И той се наслади на този ценен подарък до последната сладко-горчива капка.

Беше време да освободи кадифената жена, която му се беше доверила достатъчно, че да пие и сладък сироп, и огън от него.

— Събуди се, пеперудке — прошепна той. — Време е да отлетиш.

Но тя продължи да спи, напълно отпусната, отдадена на мира и спокойствието.

Той вдигна от земята дългата ѝ пола и я облече, обгърна я с черната коприна, като отчаяно се опитваше да спре треперенето на

ръцете си в миговете, когато те, неминуемо, се допираха до топлата ѝ плът. Бавно приглади разкопчаната ѝ блуза над ръцете ѝ. Много бавно. Прекалено бавно. Но изкушението да си намери извинение, за да остане още малко при нея, беше много силно. Казваше си, че може да я облече и без да я гали. Повтаряше си и когато дланите му, уж случайно, докоснаха гърдите ѝ. Зърната ѝ веднага се втвърдиха в отговор. Привлечен почти против волята си, той се наведе и близна зърното само един път с върха на езика си. Само веднъж.

А после станаха два пъти. Три пъти. После устата му се отвори и затвори над него, наслаждавайки се неимоверно на нежната ѝ плът. Усмивката, тя полуотвори очи и му отдаде тялото си без колебание.

Той се застави да седне и да престане да я гали, макар това да беше най-трудното нещо, което е правил в живота си. Трябваше да затвори очите си, за да не вижда зърното ѝ, още мокро от ласките му. С треперещи ръце започна да закопчава блузата ѝ.

Но нейните ръце се движеха след неговите и отново я разкопчаваха.

— Никол — каза той решително, — и без това е достатъчно тежко и сложно.

Тя погали по цялата му дължина мускулестото му бедро, плъзна се под лавалавата му, намери и задържа ласкаво символа на неговия сексуален глад.

— Да... И това тук е доста твърдо, нали? — каза тя. Усмивката ѝ беше едновременно палава, сладка и интимна, също като ръката, която го държеше.

Чейс потрепери неудържимо и издаде дълбок гърлен звук.

— О, Господи! — каза той дрезгаво и улови ръката ѝ. — Недей.

— И аз не знаех, че ти обичаш да играеш на „*Дръж ръката си далеч от мен.*“

Тя отново плъзна пръстите си под неговите, натисна и разтри нежно горещата мъжка плът. Той знаеше, че трябва да се отдръпне, да се изправи, да избяга, да направи каквото и да е, различно от онова, което всъщност правеше — учеше я, сладко и горещо чувство, как да му достави удоволствие, водеше ръката ѝ със своята, докато цялото му тяло не затрепери.

— Веднъж ти ми каза, че ще си прилегнем много добре — прошепна тя и свали копринената пола, която обгръщаше бедрата ѝ. —

Беше прав. Нагоди се към мен, Чейс. Бавно и дълбоко. И преди всичко дълбоко.

Само мисълта за това беше достатъчна да запали неудържим огън в него.

— Няма нужда да го правиш. По този начин няма да ти е похубаво, отколкото ти беше с устата ми.

Тя се отказа да го убеждава само с думи. Хвана здраво главата му, заровила пръсти в косите му, и я придърпа върху своята.

В един последен опит за самосъхранение той се отдръпна.

Но изненадата и болката в погледа ѝ го победиха. Той нададе стон на поражение и ѝ позволи да превземе устата му, а дланите му се плъзнаха между бедрата ѝ, за да завземат меката плът между тях. Пръстите му се движеха бавно, намираха и галеха самата сърцевина на желанието ѝ, караха я да се топи неутолимо над него.

Едва тогава той изпълни молбата ѝ. Влезе бавно и дълбоко в нея и от това непоносимата болка в члена му поне малко намаля. Викът на удоволствие, който тя нададе, когато той я изпълни, беше по-вълнуващ за него от любопитната ѝ галеща ръка.

Сякаш победен от агонията на дълго чаканото удоволствие, наслаждавайки се на всеки миг и на неудържимото ѝ тръпнене под него, той застина. Когато вече не можеше да понася сладката болка, започна да се движи мощно, да влиза дълбоко. Чувстваше се удовлетворен от факта, че тя го приема нетърпеливо, от тихите ѝ стенания и силни викове, от това, че нежната ѝ плът се свива жадно, сякаш за да го погълне.

Тя започна да движи хълбоци като в танца — бавно и чувствено, за да отговори на мъжа, който я изпълваше. Движенията ѝ бяха неустойимо сладни, също като в танца. Той нададе стон, когато сладкият натиск на плътта ѝ започна да се движи и премества, да го гали с всяко нейно движение. Успя дълго време да запази ритъма на този безкрайно сладен танц, преди движенията на тялото ѝ да го лишат напълно от контрол.

И тогава той ѝ се отдаде без остатък, с мощни движения, усещайки как нечовешкото напрежение се отцежда от тялото му. Когато почувства, че се движи прекалено бързо и мощно, той се уплаши, че може да я нарани, и се опита да се възпре, но беше прекалено късно — не му оставаше нищо друго, освен да доведе и нея,

и себе си, до неподозирани екстаз, който почти ги ослепи и ги разтърси до дън душа.

Съзнанието, че той е достигнал до кулминацията, я накара да пламне в истински огън. Тя заби нокти в стегнатите мускули на задните му части и закрещя неистово, заровила лице във врата му. Беше така заслепена и разтърсена, както и той.

— Ти грешеше — каза тя след дълго време, когато успя да възстанови дишането си. — Този път беше дори още по-хубаво. Защото ти беше в мен.

Той нададе стон и я притисна към себе си, влезе дори още по-навътре като една последна ласка. Чувството беше толкова неуловимо и изящно, че дъхът му спря. Никога досега жена не му беше отнемала света, пък макар и за кратко. Не можеше да се бори с това. И не можеше да се сети за нито една причина, поради която би трябвало да му се противопоставя. Можеше само да му се отдава и това правеше.

Отдаваше ѝ се напълно.

Тя почувства как той се променя в нея, как отново се разтяга и я изпълва. Дъхът ѝ отново спря и огънят отново се разгоря, за да ги погълне и двамата.

Луната вече залязваше, когато те най-сетне разплетоха кълбото, което ръцете и краката им представляваха, но продължиха да се гаят нежно. Мина още доста време, преди да поемат по пътеката към котиджа ѝ. Дълго време стояха и под душа, но престанаха да му се наслаждават в мига, в който тя откри, че има начини не само да му достави удоволствие, а дори да го накара да се забрави.

Този път, когато той бързо и настоятелно я повдигна и ѝ каза да го обгърне с крака, тя не се поколеба. Искаше го толкова много, колкото и той, болеше я от нуждата да го почувства вътре в себе си, докато горещата вода продължава да се стича по хлъзгавите им тела.

И когато зората изгря, той пак беше дълбоко в нея и се опияняваше от дивите викове, които излизаха между устните ѝ. Екстазът за пореден път ги накара да забравят всичко друго. Когато той отново задиша равномерно, се наведе и облиза с език капките, които се стичаха между гърдите ѝ. Тя се усмихна замечтано и погали гъстата

му, сега доста рошава, коса. А той се сгуши в красивите ѝ пълни гърди, които беше опознал така добре в тази страстна нощ.

— Имаш ли още някакви съмнения в способността си да доставяш и изпитваш удоволствие? — запита я той и целуна първо едното, а после и другото ѝ зърно.

— Не, никакви — каза тя, въздъхна и се унесе в сън още преди да е измърморила: — Ако някой от нас намери начин за още по-голямо удоволствие, то ще причини смъртта ни.

Той се усмихна тъжно и си помисли, че това би било доста сладка смърт. Тя обаче не видя усмивката му, не почувства как се отдръпва от нея, не разбра, че болката от предстоящата раздяла го пробужда като хиляди ножове.

— Разпери криле, пеперудке — прошепна той тихо, за да не я събуди. — Ще спазя обещанието си, ще те освободя. И ще се моля всяка секунда, в която съм сам, някой ден да разбереш, да ми простиш и да долетиш обратно при мен.

ГЛАВА 36

— Лайза скоро? — запита Бени.

Въпреки разнородните чувства, които я бяха обзели, Никол се усмихна на момчето, което тъгуваше за приятелката си.

Тя не можеше да помисли за Лайза, без да помисли за Чейс. А мислите за него пораждаха объркване и гняв, съжаление и болка, срещу която тя нямаше никаква защита. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше отново бележката, която Чейс ѝ беше оставил преди три седмици на кухненската маса — тъмни думи, заобиколени от рисунки на набъбнали пъпки и вулканични пустини.

„Ако остана, ще пожелая от теб повече, отколкото би искала да ми дадеш. Тялото ти, ума ти, бъдещето ти, любовта ти. Ще ти дам сърцето си в замяна. А знам, че не искаш това. Не и от мен. Ти намери своите криле, а какви криле са те. Не те обвинявам, че искаш да отлетиш при мъж, на когото можеш да имаш доверие и да му подариш душата си.“

„Не мога да изкажа с думи съжалението си, че те нараних. Струваше ми повече, отколкото си мислех — струваше ми загубата на възможността за любов.“

„Тогава, защо не остана?“, запита мълчаливо Никол.

Безполезен въпрос. Знаеше отговора. Но той просто не ѝ харесваше.

„Всичко или нищо.“

Ето, това имаше сега. Абсолютно нищо.

Опита се да си представи себе си с друг мъж, как го докосва и вкухва, как споделя с него дивия огън и спокойствието, които беше споделила с Чейс. Стомахът ѝ се сви при мисълта за такава интимност с някой друг. Не искаше друг мъж. Искаше Чейс.

И беше ужасена от това си желание.

Едва беше преживяла тоталната нечувствителност на Тед към нейните нужди. Ако Чейс някога се умореше от нея или пък престанеше да я разбира, нямаше да се възстанови.

Тед не беше успял да я погуби напълно, защото тя не му беше дала достатъчна част от себе си. Но ако се отдадеше на Чейс, то щеше да е напълно и тя щеше да е загубена. Той вече беше част от нея, такава съществена част като ударите на собственото ѝ сърце.

Всичко се беше случило така бързо, така всепоглъщащо. Беше повярвала на Чейс на мига, инстинктивно.

И беше сгрещила.

„Не. Не сгрехих. Само избързах. Ако бях изчакала, той щеше да разбере, че не преследвам Дейн. И така нямаше да стигнем до онази следваща сутрин и нямаше да има нужда да се страхувам да се доверя на Чейс.“

„Да, но не беше така. Онази сутрин съществува. И аз се страхувам, наистина се страхувам.“

„А Чейс ми липсва. Господи, как ми липсва!“

Никол осъзна, че Бени я гледа и търпеливо чака отговора на въпроса си. Тя с усилие престана да мисли за противоречивите си чувства, които я парализираха още от мига, в който беше намерила бележката на Чейс.

— Лайза ще си дойде със следобедния полет — каза Никол. — Нима татко ти не ти каза вчера сутринта?

Бени кимна. Тя отново направи усилие и се усмихна.

— Нищо не се е променило оттогава. Дейн ще вземе Лайза от летището и тя ще дойде с нас в планината утре.

— Камехамеха Айки?

— Не знам. Зависи от докладите от обсерваторията. Килауеа е доста активен през последните две седмици.

Той сви рамене. За него вулканите бяха като времето, част от живота.

— Камехамеха Айки — каза той твърдо. — Лайза я харесва много-много. Ти Пеле. Ние безопасност.

Тя се засмя и с обич разроши косата му.

— Колко много думи. Сигурно Лайза ти липсва.

— Лайза моя — каза той спокойно, сякаш това се подразбираше, и тръгна към вратата за градината.

Тя загледа втренчено след него. Дори Боби беше забелязал привързаността между двете деца. Те бяха започнали приятелство, което се основаваше на взаимно възхищение, и то се задълбочаваше с

всеки ден. То даряваше и двамата с увереност в себе си и доставяше удоволствие и на възрастните около тях.

Котиджът изглеждаше абсолютно празен без Бени.

„Защо Чейс не се връща на Хаваите с Лайза? Нима въобще не му липсвам? Как може да ме моли да се омъжа за него, да ме люби така, сякаш съм истинската Пеле, а после просто да си отиде?“

Нямаше други отговори, освен онези, за които бележката му намекваше. Интересуваше се от нея достатъчно, за да иска тя да бъде щастлива. Вярваше, че не може да бъде щастлива с него, защото не може да му се довери, истински да му се довери, с цялата си душа. И затова ѝ беше показал, че може да се довери на самата себе си. И накрая я беше оставил, за да може тя да намери мъж, на когото да има доверие.

Мъж, когото да обича.

Всичко това се съдържаше в бележката, заедно с дълбокото съжаление на Чейс и болката му от загубата. Но тя просто не харесваше нито един от тези отговори.

Особено това, че накрая тя беше наранила Чейс така дълбоко, както той я беше наранил в началото.

Тази мисъл я заля като поток разтопена лава и я изгори — толкова лошо, че ѝ се прииска да пищи. Но не можеше и да пищи. Можеше само да изпитва болка от копнежа си да бъде с Чейс, да го държи в прегръдките си, да бъде спокойна, че той е с нея и тя — с него.

„Чейс, не исках да те нараня.“

Но го беше наранила. Жестоко.

С чувство, много близко до отчаянието, тя се огледа из котиджа и се опита да измисли как би могла да убие времето до пикника утре. Накъдето и да погледнеше, виждаше смачкани скици, захвърлени в отчаяние в ъглите на стаята. Страхуваше се, много се страхуваше, че денят и нощта, които ѝ предстояха, нямаше да бъдат много различни.

Мрачно грабна скицника и започна да рисува. Още докато вдигаше молива, знаеше, че утре сутринта ще има дори още по-голяма бъркотия от разхвърляни навсякъде скици.

ГЛАВА 37

Когато на следващия ден Бени и още трима членове на семейство Камеха-меха се появиха на вратата на Никол, смачкани на топка скици изпълваха котиджа от най-високите рафтове до най-отдалечените ъгли. Рисунки с водни бои, несполучливи според нея, бяха накъсани тънко като конфети и добавяха цвят и разнообразие на боклука.

Бени погледна само веднъж в недотам ясните очи на Никол и реши, че дори една дума по този въпрос ще бъде прекалено много. Обаче сестра му, Мира, не беше толкова досетлива и мъдра.

— Какво се е случило?

— Нищо — отговори натъртено Никол.

— О! — Големите черни очи огледаха втренчено накъсаната хартия, покриваща всяка повърхност — И аз непрекъснато казвам това на мама. И тя също не ми вярва. — Мира се колебаеше. На петнайсет, тя беше достатъчно голяма, за да знае, че възрастните понякога имат нужда да остават сами. — Днес няма нужда да се катерим в планината.

— Очаквах това с нетърпение — каза Никол безизразно. — Имам нужда да се поразходя, да изляза навън.

Бени се усмихна от облекчение и избута сестра си и братовчедите си през градинската врата, преди Никол да е променила решението си и да е отменила пикника.

С ръце на хълбоци, тя огледа безпорядъка в жилището си. Накъсаните скици ѝ напомняха за празненството на плажа, за цъфналите джакаранди и падащите ароматни цветчета, които се носеха около шезлонга, на който тя и Чейс бяха прекарвали такава красива нощ. Наистина красива. В неговите прегръдки тя наистина се превръщаше в Пеле, богинята на огъня.

Развълнуваният смях на Лайза наруши хода на мислите на Никол. Тя стигна до входната врата точно навреме, за да я отвори и да улови малкото енергично телце в прегръдките си.

— Липсваше ми — каза Лайза и я прегърна здраво.

— Бени тук ли е?

Никол се усмихна въпреки болката, която я изпълваше. Очите на Лайза имаха същия сив цвят като на Чейс и приличаха на малки дъждовни облачета.

— Той е в градината. Къде е Дейн?

— Той и татко ме оставиха до портата. Ще ме вземат оттук по-късно.

Онемяла, Никол пусна Лайза на земята. Момиченцето изтича в градината, като викаше високо и ясно името на Бени. Но Никол не чуваше почти нищо. За нея съществуваше само фактът, че Чейс се беше върнал. И беше само на няколко ярда разстояние от нея.

А дори не ѝ беше казал „здравей“.

„Нима не иска да ме види?“

Отговорът дойде и прониза мислите ѝ като остър нож. „Нима ти искаше да го видиш отново, след като избяга от къщата на Дейн?“

Опитвайки се да преодолее мъката от мълчаливата си болка, тя затвори очи и се обгърна с ръце. Той беше тук. Толкова близо. Искаше да отиде при него, да го прегърне, да узнае дали той наистина мисли онова, което ѝ беше написал в бележката си.

„Възможност за любов.“

— Никол?

Тя бавно отвори очи и когато погледът ѝ се фокусира, видя Марк.

— О! Здравей. Всички тук ли са?

— Да, всичките шестима сме тук. Сенди, Джуди, Лайза, Тим и Стив. Всички сме се натъкнали в колата с татко и чичо Чейс. Но не се тревожи. Пригответе обяд вкъщи. Чичо Чейс ни каза да не изпоцапваме навсякъде твоята кухня.

— О! — каза тя отново. Май не можеше нищо друго да каже. Можеше да мисли само за това, че щеше да ѝ се наложи отново да види Чейс.

„Възможност за любов.“

Марк я изгледа странно.

— Добре ли се чувстваш?

— Разбира се. Добре съм. Само малко... Сякаш мисълта ми е забавена. — Посочи накъсаните, смачкани и разпилени навсякъде скици. — Работих до късно снощи.

Марк повдигна вежди, когато размерът на бъркотията най-после стигна до съзнанието му.

— Кой спечели от това?

— Не и аз. — Устните на Никол увиснаха надолу. „*Не е спечелил и Чейс. И двамата загубихме. И продължаваме да губим.*“

Болката при тази мисъл беше толкова остра, че дъхът ѝ спря.

— Ъ, сигурна ли си, че си в състояние да се катериш днес?

— Първо Мира, сега и ти. Сигурно изглеждам смъртно уморена, а?

— Ами... Ъ... — Марк промени темата, защото не искаше да каже на Никол, че изглежда като самата смърт. — Чичо Чейс ми каза да стоим далече от южната зона на рифовете. Още не е официално, но ще затворят тази част на планината всеки момент.

— Значи трусовете най-после са станали хармонични? — каза тя и потри ръце, сякаш ѝ беше студено.

— Ха?

— Хармонични трептения. Много трусове. Така узнават, че магмата се движи под повърхността — каза тя разсеяно, все още под влияние на болката от тъжните мисли. После поклати глава и се застави да се концентрира върху нещо друго, освен болезнената ѝ всепоглъщаща нужда да види Чейс.

— И до къде ще се изкатерим днес? — запита Марк.

— До Камеха Айки. Тя не е чак толкова близо до Голямата пукнатина — каза тя, като имаше предвид дългия четиринайсет мили процеп в земната кора, който беше като отворена рана по южния склон на Килауеа. — Все още нищо не се е случило на върха, нали?

Марк поклати глава.

— Татко и чичо Чейс се канят да отидат до там по-късно. Чичо Чейс ме посъветва да си взема клетъчния телефон на пикника, а според татко ще бъде чиста загуба на време.

— Прав е. Клетъчният телефон не може да покрие района, където отиваме. Ще взема радиото. Ще успеем поне на една честота.

Никол се върна и започна да рови из чекмеджето си в кухнята за малкото портативно радио, което рядко използваше. Намери го, включи го и беше възнаградена от силна и натрапчива рап музика. Тя побърза да изключи.

— Каква полза ще имаме от радиото? — запита Марк. — Не можеш да говориш по него.

— Ако ще има изригване, ще го съобщят по новините. Ще се върнем бързо обратно и ще си запазим места близо до линията.

Тълпата засмени и възбудени деца дотичаха от градината точно навреме, за да чуят думите ѝ. Бяха вече нетърпеливи да тръгнат. Избутаха със смях Никол навън и не ѝ дадоха и секунда спокойствие, докато вратата на автобуса не се затвори след тях. По време на цялото пътуване говореха на висок глас за възможността да видят голямото изригване.

— Не, няма да има изригване — каза Марк. — Поне не толкова като на Мон Сен Хелен. Чичо Чейс ми каза, че лавата, която изригва от Килауеа, е тънка и бърза, затова не замръзва още в гърлото на вулкана. На континента ставало така, а това засилвало натиска. Бедният стар Сен Хелен буквално разкъсал кратера си. При Килауеа всичко е тихо и спокойно, някакви си там мехурчета.

Това даде началото на нов спор — какво точно означава „*тихо и спокойно*“, когато става дума за вулкан. Нима фонтани от лава с височина хиляда и осемстотин фута означават „*тихо*“! Тъй като голям брой от децата имаха родители, които работеха в обсерваторията, имаше много различни мнения.

Никол слушаше, но с половин ухо, защото трябваше да внимава за децата и да ги брой непрекъснато. И все така — докато децата със смях се катереха по едва забележимата пътечка, Никол ги броеше и се озърташе, за да не загуби някое. Беше нещо, което тя правеше автоматично и дори не се замисляше за него. Това означаваше, че не ѝ остава много време да мисли за Чейс и какво биха могли да правят двамата заедно след пикника. Мисълта, че няма да го види насаме, беше прекалено болезнена, затова не се спираше на нея. Той ѝ беше липсвал непоносимо през последните няколко седмици. Всеки ден без него беше по-лошо, не по-добър.

„И какво, ако той не ме иска, все пак? Ако за това не е дошъл да ме види?“

Никол се препъна и едва успя да запази равновесие. Мисълта, че може би Чейс не я желае, беше потискаща, ужасяваща.

„Довери му се. Имай доверие и на себе си. Улови тази възможност за любов.“

Противоречивите мисли се редуваха в главата ѝ безспир. Тя се изкачваше в планината автоматично, без да се замисля какво прави,

умът ѝ се блъскаше като в клетка — дали да му се довери или не. Искаше ѝ се, но я беше страх. Както обикновено, дъждът падна точно навреме. Както обикновено, малкото басейнче в центъра на кипюката беше като райско кътче.

Онова, което не беше обичайно, беше внезапното, рязко издигане на земята под краката им. Лайза изписка и изтича към Никол, но се спъна и падна.

— Всички да седнат! — нареди Никол и вдигна Лайза на ръце. — Може да има още трептения и дори трусове. — Тя самата също седна и се наведе над момиченцето, което се беше сгушило в скута ѝ. — Добре ли си, скъпа?

По миглите на Лайза трепкаха сълзи.

— Боли ме глезенът.

Никол огледа глезена ѝ. Беше ожулен, кървеше и вече започваше да се подува.

— Можеш ли да го движиш?

Момичето направи гримаса, но все пак успя да завърти стъпалото си.

— Достатъчно — побърза да каже Никол. — Не е счупен.

Земята под тях отново потрепери. Магмата май си пробиваше път нагоре към кратера на Килауеа, като раз местваше земните пластове — процес, който никой не разбираше напълно.

— Изглежда, ще има изригване този път — каза Никол. — Искате ли да се върнем и да си запазим места на първия ред?

— Може би е само поредното разместване — каза Марк.

— Ще видя дали ще кажат нещо по радиото. Никол включи радиото и притисна слушалките до ушите си. След като въртя копчето няколко минути и прослуша набързо няколко станции, тя намали звука и погледна към децата.

— Няма нищо за вулкана — каза им. — Ще опитам отново след няколко минути.

Земята трептеше много слабо и издаваше звук по-скоро като гърлено ръмжене, което сякаш после напълно престана. Въпреки че се усмихваше уверено и окуражаващо на децата, Никол отчаяно искаше в групата да има някой, които да знае какво става на Хаваите. Това можеше да бъде напълно нормално поведение на вулкана преди изригване. А можеше да бъде и истинска катастрофа, която да помете

нея и децата. Земята под краката им започна отново да вибрира, но движението беше почти неуловимо. Инстинктите на Никол ѝ подсказваха, че трябва да бягат. Тя не искаше да спори с инстинкта си. Не можеше. Той беше много по-силен от нея.

— Мисля — каза престорено спокойно, — че ако не тръгнем веднага, най-добрите места на върха ще бъдат заети от туристите.

— Ами обядът ни? — запита Стив.

— Ще се нахраним, докато вървим. Така ще имаме по-малко багаж за носене.

Имаше няколко недоволни забележки, но не бяха нещо, което да не може да обори. Тихо ръмжащата земя говореше на инстинкти, които бяха много по-стари от логиката. Децата не знаеха защо, знаеха само, че е време да се махнат оттам. Никол свали шалчето от главата си и превърза с него глезена на Лайза.

— Как е, скъпата ми?

Момиченцето кимна и се изправи на крака. Със затаен дъх, Никол гледаше как Лайза отпуска тежестта на тялото си върху този глезен. Понакуцваше, но можеше да върви.

— Окей? — запита Никол.

— Да-да. — Момичето се усмихна, макар и не много уверено. — Като Бени.

Земята потрепери по-силно — като звяр, който изпробва оковите си.

— Да слизаме! — извика Никол.

Децата взеха пакетите с обяда си и тръгнаха. Накуцването на Лайза ставаше все по-лошо с всяка стъпка по грубата, неравна почва. Никол я гледаше със силна тревога. Лайза все още поддържаше темпото, но не би могла да устои още дълго.

Слушалките на радиото бяха в ушите ѝ, но Никол продължаваше да се тревожи за Лайза и за останалите деца. Тя нетърпеливо прескачаше от станция на станция, докато не намери една, по която развълнуван говорител съобщаваше за предстоящото земетресение в Килауеа. Онова, което чу, накара сърцето ѝ да спре, а после отново да забие, но два пъти по-бързо.

Килауеа се събуждаше. Първият по-сериозен трус беше затворил старите отвори и бе разкрил нови. Никой не знаеше колко на брой или

къде са разположени. Знаеше се само едно: изригването щеше да стане на съвсем ново място.

Внезапно вятърът промени посоката си и задуха по-скоро надолу по склона, а не нагоре както обикновено.

— Нещо гори! — извика Марк от мястото си в средата на колоната. — Не мога да видя какво, но подушвам дима.

Децата изразиха високо съгласието си. Никол вдигна ръка, за да им каже да запазят тишина, и се заслуша внимателно в онова, което съобщаваха по радиото. Описанието на новата опасна зона накара устата ѝ да пресъхне, а по дланите ѝ да избие студена пот.

„Не, не може да бъде. Сигурно грешат.“

Изчисли мислено разстоянието до пътя, докато слушаше развълнуваното описание на говорителя за това, как Килауеа се разцепва на две и реки разтопена лава потичат по склоновете му. Пътят вече беше затворен на много места, а на други беше залят от лавата. Никол затвори очи и се замоли Чейс да не е в някой от тези участъци на пътя. После се застави да прогони страховете за Чейс от ума си. Не можеше да му помогне, но можеше да помогне на децата.

— Бени! — извика Никол.

Гласът ѝ достигна до челното място в колоната, където най-младият Камехамаеха ги водеше уверено по невидимата пътека през гората от дървета охайа. Той вдигна ръка, за да покаже, че я е чул.

— Можеш ли да се изкатериш достатъчно високо на някое дърво, за да видиш откъде идва димът? — запита Никол.

Бени не си направи труда да ѝ отговори. Просто огледа заобикалящите ги дървета, прие подкрепата на Марк, който го повдигна леко, и се изкатери чак до най-високите и най-крехки клонки. Огледа се веднъж, два пъти, три пъти — като че ли искаше да запомни пейзажа.

— Планината гори! — извика той високо.

Клепачите на Никол трепнаха. Точно това беше очаквала, но пък се беше надявала, че говорителят от радиото греша.

— Виждаш ли лава? — запита тя.

— Дим.

— Откъде идва — от горящи дървета или от земята и се издига до небето? — запита Никол, като с усилие успя да запази гласа си спокоен.

— Дървета.

— Виждаш ли пътя по-надолу?

Бени дълго се колеба.

— Съжалявам-съжалявам, Пеле. Закрива го гъст пушек.

Студени тръпки побиха Никол. Пътят към спасението им беше преграден, а земята навсякъде около тях гореше.

ГЛАВА 38

Никол се застави да преодолее паниката. Десет млади живота зависеха от нея. Трябваше да мисли, и при това — да мисли бързо. Чейс и Дейн знаеха накъде са потеглили. Щяха също така да знаят, че пътят им е преграден от пожара.

Говорителят беше толкова развълнуван, че думите му трудно се разбираха. Тя все пак улови няколко, които ѝ подсказаха, че те са единствените, които са попаднали в капана на внезапно раздвижилата се планина. Били изпратени спасителни екипи по въздуха, по земя и дори по море. Мислено си представи разстоянието от сегашното им местонахождение до пътя, който не можеха да достигнат. Трябваше да заведе децата до място, където щяха да ги забележат от въздуха.

— Можем ли да стигнем по хлъзгавата лава пахоехое, която е на половината разстояние до пътя? — запита тя.

— Да-да — отговори веднага Бени.

— Има ли пушек в тази посока?

Той направи кръгообразно движение с ръка, сякаш да обхване цялата земя около тях.

— Пушек навсякъде.

— Виждаш ли хеликоптери или малки самолети? Той огледа небето също толкова внимателно, колкото и земята.

— Не. Само дим. Всичко-всичко, Пеле. Всичко-всичко.

— Слез долу, Бени. И ти благодаря. Много ни помогна.

Тя се обърна с лице към децата, които чакаха нетърпеливо. Сенди се премести и застана до по-големия си брат Марк се наведе и каза нещо в ухото ѝ, а после я прегърна окуражаващо. Жестът толкова много приличаше на този на Дейн, че на Никол ѝ се прииска да се смее и плаче едновременно. Тя си пое няколко пъти дълбоко дъх. Трябваше да запази спокойствие. А ако не можеше, на всяка цена трябваше поне да изглежда спокойна.

— По радиото казаха, че Килауеа има няколко нови кратера — каза тя на децата. — Трябва да стигнем до път или до чист район, за да

могат да ни видят от въздуха. Ще дойде хеликоптер и ще ни вземе. Бени, ти ще водиш, както винаги. Марк, помогни на Лайза да се качи на гърба ми.

— Аз ще я нося — предложи той бързо.

Никол поклати глава.

— Благодаря, но не е чак толкова далеч.

„А и аз съм много по-силна от теб. Моментът е сериозен, хванати сме в горски пожар.“

— Но...

— Ако имам нужда от помощ по най-неравните места, ще ти извикам — каза тя, с което прекъсна възраженията му.

Нещастен, Марк повдигна Лайза и я намести върху гърба на Никол. Тя се усмихна през рамо на момиченцето.

— Дръж се здраво, скъпа, но ме хвани през раменете или през гърдите. Не стискай така врата ми.

Лайза кимна.

— Бени, искам да продължиш да вървиш, докато не стигнем до центъра на хлъзгавата лава пахоехое — каза Никол с тон, който подсказва на всички, че това не е просто предложение. — Когато стигнеш там, седни и чакай хеликоптера.

— Добре-добре.

Тя му се усмихна, после се обърна към останалите деца.

— Много е важно да бъдем заедно, да не се разделяме. Ако димът се сгъсти много, свалете блузките си и дишайте през тях.

Всички деца кимнаха сериозно. Марк свали ризата си и я подаде на Никол.

— Ако имам нужда от защитна „марля“, ще взема част от ризата на Стив.

Тя се поколеба, после прие ризата.

— Благодаря. Наистина, ще я разкъсам по-лесно от моето копринено потниче. И Марк, ако изостана малко — добави тя, уж между другото, — не се връщай за мен. Лайза и аз ще бъдем добре. Искам да вървиш най-отзад в колоната деца и да ги подканяш да бързат. — Видя как очите му я гледат тревожно, а на устните му се заформят думи на протест. — Ти си най-силното от момчетата — каза му тихо. — Ако някое от децата има нужда от помощ, разчитам да бъдеш до него.

Той искаше да възрази, да остане с нея независимо от всичко, но един-единствен поглед към очите ѝ му каза всичко, което искаше да знае. Тя нямаше да отстъпи.

И така, Бени поведе колоната, Марк зае мястото си в края ѝ, а Никол тръгна зад него с Лайза на гръб. Вървяха бързо, съсредоточено, без обичайните шеги и смях.

Сега Никол беше благодарна за годините упражнения, танци и катерене в планините, благодарение на които тялото ѝ беше в превъзходна форма. Лайза може и да беше дребничка, но милите, които трябваше да изминат, бяха по път, който беше препречен от буйно растящи папрати и храсти.

Вятърът отново смени посоката си. Сега духаше в гърба на Никол. Въздухът беше задимен, неприятен и им напомняше, че някъде над тях разтопена лава се стича по склоновете на планината. Никол се закашля, но продължи да върви с надеждата, че вятърът, за пореден път, ще смени посоката си. Вече не виждаше децата пред себе си. Дори не чуваше редките им оплаквания от скоростта, която Бени им налагаше. Можеше единствено да следва почти незабележимата пътека, оставена от деветте чифта крака, които вървяха преди нея.

Постепенно гората се промени, оредя и после отново стана буйна — според редуването на замръзналите потоци лава. Въздухът остана същият, гъст и задушлив. Всяка промяна на вятъра носеше още дим, който се стелеше надолу по планината на гъсти валма. Въпреки че беше разкъсала ризата на Марк и двете с Лайза бяха превързали устите си, и двете с Лайза кашляха непрекъснато.

Никол се ослушваше и за прашенето на съчките, което щеше да ѝ подсказва приближаването на пожара. Но досега чуваше само бученето на кръвта в ушите си. Гората беше прекалено зелена и влажна, за да се подпали от няколко случайни огнени камъчета. Но поток лава би бил нещо съвсем различно. Нейната горещина изсушаваше всичко. Растенията биваха изкоренявани с нещо като малки експлозии. Тогава дишането не само би било трудно, а направо невъзможно.

Точно когато Никол започна да мисли, че се е загубила, растенията около нея първо изтъняха и накрая съвсем се изчистиха. Лъскавата повърхност на лавата пахоехое пред нея, макар и изстинала преди повече от сто години, беше прекалено неподходяща околна среда и не позволяваше развитието на никаква зеленина.

Марк стоеше на ръба на блестящата огледална повърхност и гледаше тревожно към гъстата гора зад себе си. Когато видя Никол, той изтича към нея и вдигна Лайза от гърба ѝ.

— Дръж се за мен, катериче — каза той на Лайза.

Момиченцето обгърна здраво неговите крехки още рамене. Никол се усмихна уморено и изпъна схванатите мускули на гърба си.

— Всички ли са тук?

— Да. Чакаат в центъра на потока, както ти заръча. Малък самолет прелетя само преди няколко минути.

— Видяха ли ви? — запита тя остро.

— Да.

Тя затвори очи, защото ѝ се виеше свят от изпитаното огромно облекчение. До този момент не смееше да признае дори на себе си колко много се страхува.

— Слава Богу!

Върху лавата пахоехое нямаше дървета или високи папрати, които да закриват гледката към планината. Дори въпреки дима, те виждаха високите стълбове пушек, които се издигаха към небето и маркираха местата, откъдето изригва лавата. Разтопената скална маса оставаше скрита за момента, виждаха се само огньовете, когато се подпалваше зеленината.

Никол гледаше как димът се спуска все по-ниско и по-ниско по склона. Посоката на вятъра не можеше да се предскаже. Той разносяше дима насам и нататък, като ту разкриваше, ту закриваше гледката от очите им. Сигурно беше само това, че пушекът отново стана толкова гъст, че всички се закашляха.

— Чуйте! — каза Марк.

Чуха тихия, но ясен звук от мотора на хеликоптер, който се спускаше от черното небе. Той се приземи на неравната земя. Никол бързо поведе децата към отворената врата на отделението за пътници.

Пилотът премести поглед от десетте деца към високата жена, която се беше стегнала, за да издържи на напора на вятъра, предизвикан от перката. Тя погледна тясното пространство вътре, а после — пилота. Нито един от двамата не каза и дума. Тя остана до вратата, докато всички деца не се напъхаха вътре като риби в консерва. Марк беше последен. Той се обърна да помогне на Никол, но видя, че тя бърза нанякъде.

— Къде отива Никол?

Пилотът не му отговори. Хеликоптерът започна да се издига и Марк разбра.

— Никол! — извика той през отворената врата. — Върни се! Има място! Можеш да заемеш моето място! Никол!

С една ръка пилотът задържа Марк на седалката. С другата затвори и заключи вратата. После увеличи оборотите на мотора и издигна хеликоптера във въздуха.

Марк заудря с юмрук по прозрачната врата и гледа към Никол дотогава, докато вече не можеше да я види. Но виждаше голяма част от планината. И докдето стигаше погледът му, се ширеше пожарът.

До вечерта лавата щеше да прилича на жива мрежа от златно и червено. А докато се съмнеше, вече щеше да е като черна, сгърчена ръка и тази ръка се протягаше към островчето лава пахоехое, където чакаше Никол.

— Ще се върна за нея — извика пилотът, за да надвика шума от мотора.

Марк отмести поглед от страшната гледка и се взря в очите на пилота, които изразяваха съчувствие. Момчето кимна рязко и отново загледа през прозореца.

През по-голямата част от пътуването до летището в Хило пилотът говори по радиото. Каза на координатора по издирванията и спасителните операции, че е намерил децата, за които са докладвали от самолета. Че били десет на брой, а не девет. Че ги води към Хило и някой да се погрижи, по дяволите, да има свободна писта и възможност веднага да зареди с гориво.

Веднага щом хеликоптерът докосна земята, Марк забеляза високите фигури на баща си, на чичо си и на Боби, които тичаха през тревата към тях. Децата се изсипаха от хеликоптера и изтичаха към родителите си. Марк предаде Лайза в нетърпеливите ръце на баща й Чейс я пое с чувство на благодарност, от което гърлото му се свиваше. Прегърна я здраво. И тя го стисна в отговор с всичката сила на малките си ръчички.

— Тя е добре — увери Марк чичо си. — Само навехнат глезен.

Чейс кимна и погледна над чернокосата главица на Лайза, за да види огнената коса на танцьорката, която го преследваше в сънищата му. Хеликоптерът беше празен. Наоколо нямаше никой, освен пилота,

който махаше на машината с горивото да отиде към него. С нарастващо чувство за безпокойство, Чейс се огледа като подивял. Когато се обърна пак към Марк, видя, че по лицето на племенника му се стичат сълзи.

— Нямаше достатъчно място — каза Марк, а гласът му сякаш щеше да се пречупи — Тя не ми позволи... да си разменим местата. Зад нея... гората гореше. Цялата. Гореше.

Чейс издаде звук, сякаш някой го беше ударил силно по главата. После, с усилие, успя да запази гласа си спокоен, докато сваляше ръцете на Лайза от врата си.

— Иди при чичо Дейн, мъничката ми — каза той, целуна дъщеря си и я предаде в ръцете на Дейн. — Той ще те заведе у дома.

— Искам Никол — каза Лайза неочаквано и избухна в сълзи.

— И аз.

Пилотът видя Чейс, който бягаше към хеликоптера.

— Жената, която е в планината, ваша съпруга ли е?

— Работя по въпроса — отговори Чейс грубо.

— Упорита жена — каза пилотът и бързо наля горивото. Беше мрачен. — Веднага видя, че няма достатъчно място. Не каза нито дума. Просто напъха децата вътре и се дръпна, за да не ни пречи да излетим. Момчето се хвърли след нея. Едва успях да заключа вратата.

— Беше ли наранена?

— Не.

— Можете ли да определите координатите на мястото, където се намира?

— Да, но не знам дали ще имам полза от това. Разположението на глобалните точки, снети със сателит, не означава абсолютно нищо, ако не виждаш земята.

— Дим?

— Достатъчно гъст, за да се задушиш. — Пилотът отново посвети вниманието си на преливането на гориво. — Толкова трябва да стигне. Не е далеч. Но е достатъчно далеч, ако вървиш пеш. Ще се обадя по радиото веднага щом я намеря.

— Идвам с теб.

— По дяволите, много е опасно — сръза го безцеремонно пилотът. — Планината се разцепва на две.

— Губим си времето — каза Чейс и скочи на седалката за пътника.

Пилотът седна на своето място.

— Вярно е. Пък и още един чифт очи ще са ми добре дошли. Въпреки че имам координатите... — Той сви рамене. — Използвал ли си някога такъв шлем?

— Да — отговори натъртено Чейс.

— Сложи си го. Иначе няма да чуем кой знае какво.

След тези думи пилотът започна да подготвя хеликоптера за полет. Когато всичко беше готово, от кулата им дадоха знак да излетят. И хеликоптерът се издигна в небето.

Панорамата на горящата планина се разгърна долу под Чейс. Тренираното му око бързо различи схемата на изригването под хаоса на скриващия го дим. От точка, малко над средата на билото, потоци разтопена лава, прилични на дълги пръсти, се разливаха във всички посоки и подпалваха гората в мига, в който я достигнеха. От няколко главни отвора към небето изригваха фонтани гореща разтопена скална маса. От по-малките отвори лавата изтичаше тихо и се спускаше по склона. Между потоците лежаха части от гората, останали недокоснати, зелени, както и преди.

Потенциални острови на живота се формираха буквално пред очите му. Някои от кипюките бяха прекалено малки, за да защитят и спасят растенията. Всичко изгаряше, покосено дори само от диханието на огъня. Но други кипюки бяха достатъчно големи и някои растения оцеляваха, защото оставаха достатъчно далеч от зловещото дихание на планината. Имаше толкова много дим, че изглеждаше така, като че ли всичко гори, дори самият въздух.

— Как, по дяволите, успяхте да намерите децата в този хаос? — запита Чейс.

— Самолет от обсерваторията ги забеляза първи. Жената ги беше завела до средата на поток пахоехое. Там, както знаете, не растат дървета и нищо не пречи на видимостта. Което е много добре. Иначе въобще нямаше да ги намерим.

Пилотът провери данните от сателита, зави надясно и започна да се спуска ниско над реките горяща лава. Горещината стигна до тях, но пилотът упорстваше и поддържаше курса. Чейс за сега успяваше да

потиска нетърпението, което го изгаряше отвътре. И страха, че вече е прекалено късно. Той трябваше да е там долу с нея.

— Колко има още? — запита с едва овладян глас.

— Там някъде под дима е. На точното място сме. Чейс втренчи поглед във виещите се валма дим.

— Оттук абсолютно нищо не се вижда.

— Ще бъде много опасно да се спуснем по-ниско.

— Нима не е опасно да бъдеш съвсем сам там долу? — запита го грубо Чейс.

— Сигурно знаете по-добре от мен.

— Знам.

— Добре. Отваряйте си очите на четири. Аз съм готов.

Шумът от работата на мотора се промени, когато хеликоптерът буквално се гмурна в дима. Пилотът следеше данните от сателита и уреда за отчитане на надморската височина.

Чейс се взираше напрегнато в дима. Но виждаше само валма и неясна зеленина под тях. Започваше да му се вие свят от усилието да различи нещо. Хеликоптерът вече бръснеше върховете на дърветата.

След няколко минути пилотът смени посоката. Тук гората беше по-зелена. Но димът все така диво се виеше. Горещината беше непоносима. Мисълта, че Никол е сама там долу, беше непоносима. По кожата му избиваше студена пот, събираше се и се стичаше по гърба му. Хеликоптерът беше опасно близо до върховете на дърветата и все пак той не можеше да различи нищо, никакви форми по земята. Пепел се носеше във въздуха, който не можеше да се диша, защото миришеше ужасно на сяр.

Чейс свирепо стисна длани в юмруци. Мирисът на сяр му подсказваше, че има отвор съвсем наблизо, откъдето излизат отровни газове.

„Побързай! — извика той, но наум, на пилота. — Побързай!“

Гората се скри от погледа им. Отначало Чейс помисли, че е заради гъстия дим. После разбра, че се носят над стар поток пахоехое. Пахоехое, върху която нищо не би могло да живее, да пусне корени.

Дълги минути минаваха, а той продължаваше да се взира и вече очите го боляха. Облаците дим се виеха, местеха се, но отдолу се виждаше само гладка черна повърхност. Всичко друго, но не и цветовете на живота. Изведнъж видя нещо яркочервено, златисто, да

проблясва сред сивотата и чернотата. Отначало помисли, че е огън. После осъзна какво беше видял.

— Там! — извика той и посочи с пръст на пилота.

Пилотът промени посоката и се спусна надолу като ястреб. Колкото по-близо се спускаха, толкова по-голям ставаше страхът на Чейс, докато накрая заприлича на ръка, която го стискаше силно за гърлото и го задушаваше.

Никол лежеше неподвижна. Само косата ѝ се вееше като знаме върху черната скала.

Чейс изскочи от хеликоптера още преди той да се е установил на мястото за кацане. Извика името ѝ и изтича при нея. Най-последно тя осъзна, че викат нея, и се обърна по посока на гласа. Чейс я взе на ръце и зарови лице в косите ѝ. Тя се закашля, неспособна да говори, и се притисна отчаяно в него, докато той я носеше към хеликоптера.

Едва бяха закопчали коланите си и хеликоптерът се издигна във въздуха. Започна да си пробива път през дима към Хило.

ГЛАВА 39

Фонтаните от лава танцуваха като огнени езици на фона на тъмното небе. Когато лавата избиеше на повърхността и се срещнеше с тъмната скала, температурата ѝ рязко намаляваше и тя образуваше нещо като временен капак, който запушваше пътя на прииждащите огнени реки. Но вулканът продължаваше да изригва още и още разтопена скална маса и тъмният капак на всеки поток се разчупваше много пъти и на много места. Горещата скална маса вътре образуваше различни цветни форми, които улавяха и отразяваха светлината. Гледката беше едновременно дива, страшна и красива и подсказваше какво е било в началото, когато се е създавала земята.

Мълчаливо, във възторг и благоговение, Никол гледаше от безопасното си място в хеликоптера. Чувстваше се в безопасност не само заради разстоянието, което я делеше от кратера на вулкана, но и защото ръцете на Чейс я обгръщаха и той тихо шепнеше в ухото ѝ, казваше ѝ какво точно се случва в планината под краката им.

— На средата на склона има нов, по-малък кратер. Един от потоците лава вече е стигнал до морето. — Той докосна с устни косата на Никол и вдъхна аромата на шампоана ѝ, който имаше мирис на джинджирил. Все още беше под влияние на страха, който беше изпитал, когато я беше видял да лежи по очи върху застиналата лава. — Островът ще бъде малко по-голям, когато утрото настъпи.

Фонтаните избликнаха по-нависоко за миг, запулсираха с ритъм, незнаен и несвойствен за човека.

Никол трепереше. Той я притисна още по-силно до гърдите си.

— Не се страхувай. Всички до един са спасени от района на изригването. Никой не е бил дори леко наранен. Лайза също е добре. Тича наоколо като малка газела. — Той се засмя тихо. — Всички други на острова се опитват да намерят най-добрите места, откъдето да наблюдават изригването.

— То е толкова могъщо. Толкова красиво. Неземно.

— Началото на всичко. — Той я целуна леко по косата и позволи на аромата на тялото ѝ да му въздейства — нещо толкова първично, колкото и изригването на вулкана. Тя беше жива. Ненаранена. В прегръдките му. — Без вулканите, тук въобще нямаше да има суша, дървета, папрати, цветя, нищо, освен безкрайно море. Раят е роден от огъня и само огънят го поддържа жив.

Тя отново потрепери и се облегна на него. Харесваше ѝ да седи сгушена между дългите му крака, с подпрян на широките му гърди гръб, да чувства как ръцете му я обгръщат, а дъхът му гали неуловимо тила ѝ. Струваше ѝ се, че нищо от случилото се през последните три седмици не е истина, че той въобще не е заминавал за континента, че въобще не е умирала от безпокойство и тревога.

Откакто я беше взел в прегръдките си и я беше внесъл в хеликоптера, той не беше продумал нищо за пътуването си до континента. Тя се страхуваше да му задава въпроси: дали ще пътува отново, дали се радва да я види, дали иска да остане при него тази вечер.

Той също нищо не беше попитал. Просто я прегръщаше, а покъсно гледаше с радост как тя се присъединява към децата. И запита всички дали искат да отидат с него в планината след вечеря. Искаше да видят колко красив може да бъде вулканът. Когато децата най-после се умориха от спектакъла, Дейн и Жан ги поведоха обратно надолу по планината и оставиха Чейс и Никол сами на мястото на пикника.

— Чейс? — запита плахо и несигурно Никол. Ръцете му я обгърнаха дори по-здрово отпреди. Не искаше да чуе следващите ѝ думи, колебливите ѝ благодарности затова, че я е спасил, и молбата ѝ отново да я остави да лети свободно. Защото не можеше да я остави да си иде. Готов беше да вземе онова, което тя можеше да даде, и нямаше да иска нищо повече.

— Всичко е наред — каза ѝ. — В безопасност си.

Повдигна косата на Никол и я остави да падне върху раменете и гърба му като пелерина. Червено-златистите багри на Килауеа проблясваха с цветовете на нейните коси, които сякаш отразяваха танца на съзиданието.

Устата му намери нежната кожа в основата на тила ѝ. Той я целуна бавно и леко, наслаждавайки се на меката плът с езика и зъбите си. Долови как тя затаи дъх и почувства леките тръпки, с които тялото

й му отговори. Когато дланите му намериха закръглените й гърди, тя въздъхна и остави главата си да падне на рамото му.

— Да, пеперудке — думите му бяха като дъх, който гали ухото й, — ела при мен. Пий от моя нектар.

Под дрехата кожата й щипеше така, сякаш беше докосната от огъня. Ръцете му я галеха с любов и се спуснаха от раменете към бедрата й. Той се притисна в нея, за да усети тя по-цялостно неговата горещина, хвана я нежно в капана на бедрата си.

Нейните длани го милваха с копнеж и глад. Тя се наслаждаваше на мъжката плът, която сякаш я обграждаше отвсякъде, на твърдите мускули, на силата на бедрата му. Повдигна глава, защото искаше да се наслади на топлината и влагата на устата му.

Той беше затворил очи, за да не попада в тях светлината на залеза и тази на все още горящите огънове. Изражението му беше сурово, мъжествено. Той се наслаждаваше на всяка ласка, дори и на най-леката, на всяко съединяване на ръцете им. Всяко късче от жената, притисната в него, му носеше радост и му беше скъпо.

Когато устните им се съединиха, ръцете му се плъзнаха под дрехата й, погалиха бедрата й, а после намериха мекото и влажно местенце помежду им. Тя изпусна въздишка на изненада, когато огънят я обхвана цялата. Бедрата й започнаха да се движат бавно, бавно, с което му казваха колко много се радва на интимната ласка.

Той плъзна длани нагоре, потърси изкусителните върхове на гърдите й, намери ги и започна да ги гали и дърпа, докато тя не извика и не изви тяло в дъга.

Завладя го силна нужда да проникне в нея. Желанието му беше толкова дълбоко, че означаваше и болка, и радост. Ръцете му бързо съблякоха дрехата й и тя остана напълно гола, ако не се брои триъгълникът дантела.

Миг по-късно Никол остана и без него, а пръстите на Чейс отново си играеха със зърната й. Тя искаше да се извърти и да улови горещата му гладна уста, която беше заровена в основата на шията й, но усещането от дланите му, милващи гърдите й, беше прекалено сладостно. Той я държеше в плен, но сладък плен.

Пръстите му изглеждаха мургави върху бледата й кожа. Бяха твърди и възбуждащи. Когато дланите му се спуснаха надолу и влязоха

между бедрата ѝ, тя се отказа от всяка мисъл да се обърне към него. Извика тихо от удоволствие, а викът беше всъщност неговото име.

Когато го чу, той се усмихна, но усмивката му остана скрита, защото лицето му беше заровено в косите ѝ. Зъбите му отново намериха основата на тила ѝ — в мига, когато пръстите му погалиха хлъзгавия център на нейното желание.

Цялото тяло на Никол гореше в отговор — такъв, какъвто само Чейс можеше да извика у нея. Ноктите ѝ издраха по цялата му дължина голото му бедро, но после пътят им беше препречен от ръба на късите му панталони. Искаше да го докосне, да почувства твърдината му и пулсациите му в мига, когато го задоволи. Чувстваше го притиснат в задните си части. Обърна се към него точно когато първите вълни на удоволствието я заляха и тя започна да се топи в ръцете му.

А той чувства горещината, разливаща се в утробата ѝ, която започваше да пулсира при неговото докосване, и нададе дрезгав триумфиращ вик.

— Прекарах три седмици в търсене на начини да те накарам отново да долетиш при мен.

— А е трябвало само да... — Думите ѝ бяха прекъснати заради все по-засилващото се удоволствие.

Той заби зъби в тила ѝ не дотам нежно, а пръстите му влязоха още по-надълбоко. Беше доволен от дивия ѝ отговор. Тя напрегна тяло и на него му се прииска да влезе в нея, бавно и дълбоко, после все по-бързо, докато удоволствието ги погълне и двамата.

— Мислех да помоля Лайза — каза той — да ти каже колко много те обича и каква огромна нужда има от теб. Но Лайза ще порасне още преди да се усетим, а аз винаги ще те обичам и ще имам нужда от теб.

— Чейс, аз... — Думите ѝ отново останаха неизречени, защото пръстите му я галеха сръчно и я водеха към огненото освобождение.

— Ще взема само онова, което ми дадеш — каза той и я притисна силно към жадното си за ласки тяло, галеше я неудържимо и се радваше на отговора ѝ. — Само не отлитай далеч от мен. Остани и пий от мен. Позволи ми да пия от теб. Не ме моли да те пусна. Не мога.

Тя извика високо и се опита да задържи още малко удоволствието, което я разтапяше. Тръпнеща, тя покри дланите му със своите, за да го накара да спре за малко с ласките.

— Никол — прошепна той дрезгаво, — нима не го искаш?

Тя бавно се обърна в ръцете му, погали втвърдения му член с длан, после с цяло тяло. Косата ѝ покри и двамата, обви ги в огнени езици.

— Никол?

Тя разкопча ризата му, хвърли я на земята и въздъхна доволно, когато погали горещата му кожа. Той не можа да сдържи тръпката на удоволствие и облекчение. Зъбите ѝ погалиха леко зърната му, езикът ѝ ги обиколи няколко пъти, а в това време ръцете ѝ го разсъблякоха напълно. Дланите ѝ го загалиха жадно, спуснаха се към члена, обхванаха го като се наслаждаваха на всеки сантиметър от дължината му, а той се усмихваше и движеше бедра при всяко нейно докосване.

— Обичам всичко у теб — каза тя и сведе глава към него. — Обичам горещината на тялото ти. Обичам това, как ми говориш за земята, обичам усмивката ти, когато Лайза заспи в ръцете ти. Обичам те. — Гласът ѝ трепереше от чувствата, които я изпълваха и караха тялото ѝ да се топи в неговото. — Бъди част от мен. Сега. Винаги.

И когато той прие подаръка на тялото ѝ, изрече думите, които го изгаряха, както и страстта му към нея.

— И аз те обичам, Никол. Бих умрял за теб. — Той завладя устата ѝ във всепоглъщаща целувка и потъна дълбоко в нея, стана част от нея.

Сега те бяха едно завършено цяло.

Около тях фонтаните разтопена лава танцуваха и пулсираха. Огньовете на Едем горяха буйно и се вихреха в процеса на съзиданието.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.